

Tess Gerritsen
Párizs árnyai

HARLEQUIN

Kiadványunk szereplői kitalált személyek. Bármely adott személlyel, akár élővel, akár elhunytal való hasonlóság a merő véletlen műve. § All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises II B. V. All characters in this book are fictions. Any resemblance to actual persons, living or dead, is purely coincidental.

© Terri Gerritsen, 1994 – Harlequin Magyarország Kft., 2006

A mű eredeti címe: In Their Footsteps
(Harlequin Enterprises, Toronto)
Magyarra fordította: Várnai Péter

Borító: Majoros Árpád

ISBN 963 537 600 6

ISSN 1588-8096

- Felelős kiadó: Thomas Beckmann
 - Főszerkesztő: Dr. Téglásy Imre
 - Felelős szerkesztő: Kőszeghyné S. Viktória
 - Műszaki vezető: Sári Szabó Mária
- Szerkesztőség: 1122 Budapest, XII. Városmajor u. 32/C.
•Levélcím: 1535 Budapest, Pf. 762.
•Távbeszélő: 213-5202; Fax: 202-5258
•E-mail: harlequin@eharlequin.hu

Szedés: Harlequin Magyarország Kft.
Nyomtatás: Alföldi Nyomda Rt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

ELŐHANG

Párizs, 1973

Madeline késett, és ez nem vallott rá. Egyáltalán nem vallott rá. Bernard Tavistock még egy tejeskávét rendelt magának, és lassan, aprókat kortyolgatva itta meg. Közben jobbra-balra nézelődött, leste, felbukkan-e végre valamerről a felesége, ám a kávéház teraszáról csak a Szajna bal partjának szokásos képe tárult elé: turisták és helybeliek, piros kockás abroszok, nyári színek valóságos orgiája. Hollófekete hajú feleségét viszont még mindig nem látta sehol. Pedig már fél órája meg kellett volna érkeznie. Ennyi időre dugóba sem kerülhetett, gondolta a férfi, és azon kapta magát, hogy idegesen dobol a lábával. Házasságuk hosszú éveit találkozóikról Madeline csak ritkán késett, és olyankor sem többet néhány percnél. Más férfiak joggal morogtak és panaszkodtak arra, hogy feleségük örökösen megvárattja őket, Bernard azonban nem tartozott közéjük. Őt olyan nővel áldotta meg az ég, aki mindig pontos. És gyönyörű is. Felesége tizenöt év házasság után is meg tudta lepni Bernardot, még mindig elbűvölte, és még mindig heves vágyakat ébresztett benne.

De hol a pokolban lehet már?

A férfi megint mindkét irányba elnézett a Saint-Germain úton. Nyugtalanága lassanként aggódássá fokozódott. Lehet, hogy Madeline közlekedési balesetet szenvedett? Vagy esetleg az utolsó pillanatban találkozót kért tőle Claude Daumier, akin keresztül a francia titkosszolgálat tartják a kapcsolatot? Az végül is nem lenne meglepő, elvégre az utóbbi két hétben igencsak zavaros lett a helyzet. Miután hírek kaptak szárnyra arról, hogy rés támadt a NATO biztonsági hálóján, és áruló van a soraikban, senki sem tudta többé, kiben bízhat még meg, és kiben nem. Madeline napok óta várt már utasításra Londonból, az MI6-tól. Talán épp most kapta meg.

Akkor viszont jelentkezett volna, és nem maradna el csak úgy.

Bernard felállt, és éppen a telefonhoz akart indulni, amikor meglátta, hogy Mario, a pincér neki integet, miközben az asztalok között ügyesen szlalomozva feléje igyekszik.

– Monsieur Tavistock, telefonüzenete van. Madame küldte.

Bernard megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Hol van?

– Azt mondta, nem jöhet ide ebédre, de találkozni szeretne önnel.

– Hol?

– Itt.

A cédulán, amelyet a pincér átnyújtott Bernardnak, piros foltok éktelenkedtek, valószínűleg paradicsomleves nyomai. A címet ceruzával jegyezték fel: Myrha utca 66., 5. számú lakás.

Bernard homloka ráncba szaladt.

– Ez a Pigalle-nál van, igaz? – kérdezte. – Mi a csodát kereshet a feleségem azon a környéken?

Mario a franciákra jellemző módon, fejét lehajtva, szemöldökét felvonva meg-rántotta a vállát.

– Azt én nem tudom, Monsieur. Én csak felírtam a címet, amelyet Madame meg-adott.

– Köszönöm szépen.

Bernard előhúzta a pénztárcáját, és két tejeskávéja árát nagyvonalú borralalóval is megfejelte.

– Merci – mondta a pincér mosolyogva. – Nálunk vacsoráznak, Monsieur Tavistock?

– Igen, ha addigra sikerül felhajtanom a feleségemet – dörmögte Bernard, és el-indult a Mercedeséhez.

A Pigalle tér felé menet egész úton félhangosan szitkozódott. Mi üthetett Madeline-be? Mi a fenének ment éppen oda? Párizsnak messze nem az a legbizton-ságosabb része egy nő számára, de még egy férfi számára sem. Bernard gondolat-ban azzal vigasztalta magát, hogy imádott felesége tud magára vigyázni. Madeline még nála is jobban céloz, és kézitáskájában mindig töltve van az automata revolver. Ehhez az óvintézkedéshez Bernard ragaszkodott azóta, hogy Berlinben csak hajszás híján nem történt végzetes baj. Aggasztó, hogy manapság már a sajátjaiban sem bízhat az ember. Mindenütt felhígult a gárda, és a béka fenéke alá süllyedt a szín-vonal. Az MI6, a NATO és a francia titkosszolgálat is tele van kutyaütőkkel. An-nak idején pedig Madeline csapdába esett abban a kelet-berlini házban, és senkitől sem kapott támogatást. Ha ő akkor nem ér oda időben...

Bernard még emlékezetben sem akarta újra átélni azokat a szörnyű órákat. Fele-sége tanult az esetből, és azóta egyetlen lépést sem tesz töltött revolver nélkül.

A férfi befordult a Chapelle útra, s miközben a lepusztult házakat és szakadt éj-szakai bárókat nézegette, undorodva ingatta a fejét. Mercedesé láttán a sarkon áll-dogáló, hiányosan öltözött nők azonnal felkínálták neki a szolgálataikat, de nála hi-ába próbálkoztak. Az amerikaiak Pigalle helyett Pig Alley, vagyis „Disznó utca” néven emlegették ezt a környéket. Ide csak azok járnak, akik olcsó kalandokat, gyors és bűnös gyönyöröket keresnek. Teljesen elment az eszed, Madeline? Mit ke-resel te itt? – gondolta Bernard, miközben rákanyarodott a Bayes útra, arról pedig a Myrha utcára.

Amint megtalálta a 66-os számot, leparkolt előtte, és hitetlenkedve meredt a há-romemeletes épületre. Repedezett betonfalaival és roskatag erkélyeivel minden volt, csak bizalomgerjesztő nem. Valóban ebben az omladozó házban akar vele ta-lálkozni Madeline?

Bernard bezárta a Mercedesét, és arra gondolt, hogy még örülhet, ha egyáltalán meglesz a kocsija, mire visszajön. A külseje alapján lebontásra megérett házról be-lül kiderült, hogy sokan laknak benne. A lépcsőházban gyerekjátékok hevertek, az egyik lakásban pedig rádió szólt. Bernard mogorván elindult fel a lépcsőn. A leve-

gőt sült hagyma és cigaretta szaga töltötte be, és érezhetően nemcsak most éppen, hanem mindig. A hármas és a négyes lakás az első emeleten volt, az ötös pedig fent a tetőtérben.

Bernard bekopogott az alacsony ajtón, de nem kapott választ.

– Madeline? – kiáltott be a lakásba. – Ez valami vicc akar lenni?

Válasz most sem érkezett. Bernard végül lenyomta a kilincset. Az ajtó nem volt bezárva. A férfi belépett a manzárdlakásba. A leeresztett redőnyök résein csak kevés fény jutott be. Az egyik falnál álló nagy rézágyon mintha csak nemrégiben gyúrték volna össze a lepedőt. Az éjjeliszekrényen két koszos pohár és egy üres pezsgősüveg mellett különféle műanyag tárgyak heverték, amelyeket finomkodóan szexuális segédeszközöknek szoktak nevezni. A szobában alkohol, izzadság és szerkezés szaga terjengett.

Bernard szeme lassanként megszokta a félhomályt, és tekintete egy pár magas sarkú női cipőn akadt meg az ágy lábánál. Homlokát ráncolva közelebb lépett hozzá, és most már azt is látta, hogy a cipőt fényes, vörös tócsa veszi körül. A férfi megkerülte az ágyat, aztán dermedten megállt. A földön a felesége feküdt előtte. Ébenfekete haja szétterült a padlón, szeme tágra nyílt, és fehér blúzában három kis vérfolt sötétlett.

Bernard letérdelt mellé.

– Ne! – suttogta. – Ne!

Megerintette az asszony arcát, és érezte, hogy még meleg. Miután azonban mellére, vérfoltos mellére hajtotta a fejét, nem hallott szívverést, és légzést sem észlelt. Torkából fájdalmas nyögés és kétségbeesett kiáltás szakadt fel:

– Madeline!

A szoba falai visszaverték a hangját, ám aztán más zajt is hallott. Lépteket, lassan reléje közeledő lépteket. Bernard megfordult, és zavarodottan meredt egy revolverre, Madeline revolverére, amelynek csöve most rá szegeződött. Amint pillantása a fegyvert tartó ember arcára esett, csak arra tudott gondolni, hogy ez nem lehet igaz.

– Miért? – kérdezte döbbenten.

A választ a hangtompítós revolver tompa durranása adta meg. A lövés ereje ledöntötte a lábáról Bernardot, és Madeline mellé zuhant a földre.

Néhány másodpercig még tudta, hogy felesége ott fekszik mellette, és selymes haját is érezte az ujját alatt. Kinyújtotta a karját, és erőtlenül megsimogatta az asszony fejét. Szerelmem! Édes szerelmem! – gondolta. Aztán lehanyatlott a keze.

1.

Buckinghamshire, Anglia Húsz évvel később

Jordan Tavistock elterpeszkedett Hugh bácsikája foteljában, és hiába látta már legalább ezredszer boldogtalan őse, Lovat gróf arcképét, szája most is mosolyra húzódott. Van abban valami mókás, gondolta, hogy éppen Lovat gróf kapta meg a kandalló fölött a díszhelyet. Családjuk hóbortosságának ékes bizonyítéka, hogy azt az elődjüket állították ki itt, aki a Towerban vesztette el a fejét, még hozzá a szó szoros értelmében. Ő volt az utolsó, akit Angliában hivatalosan lefejeztek. A nem hivatalos lefejezéseket senki sem tartotta nyilván.

Jordan a szerencsétlen grófra emelte poharát, és felhajtotta a sherryjét. Szívesen töltött volna magának még egy pohárral, de már fél hat volt, és tudta, hogy nemso-kára megérkeznek a vendégek a Bastille lerombolásának évfordulóján adandó fo-gadásra. Legalább néhány működőképes agysejtet meg kell őrizned! – figyel-meztette magát gondolatban. Még szükséged lehet rájuk a bájcsevegéshez.

A bájcsevegés egészen előkelő helyet foglalt el azok között a tevékenységek kö-zött, amelyeket Jordan szívből utált. Többnyire sikerült kivonnia magát a Hugh bá-csikája által oly nagy előszeretettel rendezett kaviáros, szmokingos összejövetelek alól, ám a mai estély, amelyet a ház vendégei, vagyis Sir Reggie és Lady Helena tiszteletére adtak, érdekesebbnek ígérkezett a hasonló rendezvényeknél. Mióta nyugdíjba vonult a brit titkosszolgálatból, Hugh bácsi most először hívott meg eny-nyi vendéget, köztük több olyat is, akivel együtt dolgozott az MI6-nél. Mellettük régi barátai is eljönnek majd, akiket az öregúr még párizsi éveiből ismer, s most éppen mind a gazdasági csúcstalálkozóra érkeztek Londonba. Ez az este akár iz-galmas is lehet még. Sokszor derül fény meglepő titkokra, ha diplomaták és egyko-ri kémek jönnek össze.

Jordan felnézett, amikor bácsikája halkán szitkozódva belépett a dolgozószobá-ba. Az öregúr már szmokingot viselt, és éppen a csokornyakkendőjével szerencsét-lenkedett. Próbálkozását azonban nem koronázta siker, és végül csak egy ormótlan csomót sikerült összehoznia.

– Nem boldogulok ezzel a vacakkal. Segítenél? – kérdezte.

Jordan felállt a foteljából, és kioldotta a csomót.

– Davis hol van? Ő sokkal jobban ért ehhez.

– Elküldtem a húgodért.

– Beryl már megint elment itthonról?

– Természetesen. Ha csak meghallja a koktélparti szót, már rohan is ki az ajtón.

Jordan megkötötte nagybátyja csokornyakkendőjét.

– Beryl soha nem kedvelte az összejöveteleket. És köztünk szólva, alighanem a Vane házaspárból is elege van már.

– Gondolod? Pedig igazán kedves emberek. Jót tesznek a társaságnak...
– Folyton piszkálják egymást.
– Ó, erre gondolsz? Mindig is ezt csinálták. Nekem már fel sem tűnik, ha torzsalkodnak.

– És az feltűnt neked, hogy Reggie úgy követi Berylt, mint egy pincsikutya?

Hugh felnevetett.

– Reggie minden csinos nőt pincsikutyaként követ.

– Nem csoda, hogy Helena állandóan morog vele.

Jordan hátrált egy lépést, és homlokát ráncolva szemügyre vette nagybátyja csokornyakkendőjét.

– Milyen?

– Megteszi.

Hugh az órájára pillantott.

– Megyek, és még egyszer megnézem, minden rendben van-e a konyhán. De hol vannak Vane-ék? Miért nem jöttek még le?

Ekkor, mintegy végszóra, a lépcsőházból civakodó hangok ütötték meg a fülüket. Lady Helena már megint a férjét szapulta.

– Valakinek végre ezt is meg kellett mondania neked – jelentette ki éppen.

– És az a valaki persze mindig te vagy!

Sir Reggie valósággal bemenekült a dolgozószobába, és nyomában felesége is azonnal megjelent. Jordan soha nem értette, hogyan házasodhatott össze két ennyire különböző ember. A jóképű, ősz hajú Sir Reggie több fejjel magasodott szürke és jelentéktelen felesége fölé. Könnyen lehet persze, hogy Helena komoly örökségének köszönhetően találtak egymásra. A pénz sok különbséget elsimított már.

Pár perccel hat óra előtt Hugh kitöltött négy pohár sherryt, és mindenkinek adott egyet.

– Mielőtt még megérkeznének a tömegek – mondta –, igyunk arra, hogy kellemes utatok lesz vissza Párizsba!

Sir Reggie is ünnepélyesen magasba emelte a poharát.

– Az angol vendégszeretetre, amely újra meg újra lenyűgöz bennünket!

Odakintről kavicszörgés jelezte, hogy a ház elé autó érkezett. Mind a négyen az ablakhoz léptek, hogy megnézzék, ki jött meg elsőként. A sofőr éppen kinyitotta a kocsiajtót egy ötvenes éveiben járó hölgy előtt, akinek telt idomait gyöngyökkel telerakott zöld selyemruha ölelte körül. Mögötte egy lila inget viselő fiatalember szállt ki az autóból, és karját kínálta az asszonynak.

– Jóságos ég! Nina Sutherland és az a lehetetlen fia! – dünnyögte Helena. – Ez meg miféle söprűn repült ide?

A zöld ruhás asszony felnézett a házra, és meglátta az ablakban állókat.

– Üdv, Reggie! Helena! – kiáltotta, és hangja mély volt, mint egy fagotté.

Hugh letette a poharát.

– Ideje, hogy üdvözljük a barbárokat! – dörmögte, aztán a Vane házaspárral együtt elindult, hogy fogadja az első vendégeket.

Jordan még maradt kicsit. Kiitta a sherryjét, mosolyt varázsolt az arcára, és felkészült a kézfogásokra. Képtelen ötlet, hogy valaki esélyt adjon a Bastille lerombolásának évfordulóján, futott át a fején. Még egyszer lesimította frakkja szárnyait, megigazította csipkés ingét, aztán megadóan ő is a bejárathoz indult. Kezdődhet a cirkusz? –gondolta. Már csak arra lett volna kíváncsi, hogy hol a bánatban lehet a húga.

Miközben bátyja éppen rá gondolt, Beryl Tavistock örült iramban lovagolt egy réten. A jó öreg Froggie-nak kell a mozgás, és nekem is, gondolta a lány, miközben beledőlt a szélbe. A kanca sörénye az arcát simogatta, s ő mélyen belelegezte Froggie, a lóheremező és a meleg júliusi föld csodás illatát. Lová ugyanúgy élvezte a száguldást, mint ő, ha nem még jobban. Izmai megfeszültek, mintha azt akarta volna jelezni, hogy ennél is gyorsabban szeretne futni. Bestia ez a ló, és én is az vagyok! – állapította meg magában a lány, aztán hirtelen felkacagott. Ha odahaza nevetett ilyen vadul és felszabadultan, mindig elborzasztotta szegény Hugh bácsit. Idekint, a tágas határban azonban olyan féktelenül kacaghatott, ahogyan csak akart, mert senki sem hallhatta. Legszívesebben az idők végezetéig így lovagolt volna, de hát az életét korlátok és falak között élte, korlátok közé kellett szorítania a gondolatait és az érzéseit is.

Beryl végül még jobban meghajtotta a kancát, mintha abban reménykedett volna, hogy így majd elmenekülhet kínzó gondolatai elől.

Fel nem foghatta, hogyan adhat valaki estélyt a Bastille lerombolása alkalmából, de tudta, hogy bácsikája kedveli az efféle összejöveteleket. Vane-ék pedig családjuk régi barátai, és megérdemlik a méltó búcsúztatást. A meghívott vendégek listáján azonban Beryl ugyanazokat az unalmas embereket látta, mint máskor is mindig. Nem kellene a kiszolgált kémeknek és diplomatáknak izgalmasabb életet élniük? – futott át a lány fején a kérdés. Elvégre James Bondról senki sem gondolná, hogy nyugalomba vonulása után a kertjében fog pepecselni.

Hugh bácsinak viszont szinte minden idejét a kertészkedés tölti ki. Számára a hét legnagyobb eseményét az jelenti, ha minden korábbinál hamarabb beérik az első hibrid nepáli paradicsoma. Nagybátyja barátait pedig Beryl még kevésbé tudta úgy elképzelni, amint éppen Berlin vagy Párizs sötét utcáin settenkednek. Philippe St. Pierre-t még úgy-ahogy képesnek tartotta volna erre, amikor fiatalabb volt, mert ő most, hatvankét évesen is impozáns jelenség és valódi francia szívtipró. Jó pár éve Reggie Vane sem festhetett éppen rosszul, Hugh bácsi többi régi kollégája viszont igencsak... elhasznált.

Én nem leszek olyan, mint ők. Soha! – tökélte el magában Beryl, és engedte, hogy lova olyan gyorsan fusson, ahogyan a kedve tartja. Miután az utolsó rétet is maguk mögött hagyták, keresztülváltak egy kis erdőn. Froggie közben kifulladt, s előbb lassabb ügetésre váltott, végül pedig csak lépésben ment tovább. A templom kőkerítésénél a lány megállította a kancát, és leszállt róla, de nem kötötte ki a lovat. Az elhagyatott temetőben a sírkövek hosszú árnyékokat vetettek a fűre. Beryl át-mászott az alacsony kőfalon, és a parcellák között elsétált arra a helyre, amelyet oly

sokszor felkeresett már. A kettős sírt csak egy szép márványlap borította. Cikornyás díszítések vagy angyalkák helyett csupán egyszerű felirat állt rajta:

Bernard Tavistock, 1930-1973 Madeline Tavistock, 1934-1973 A földön és az égben örökre együtt.

Beryl letérdelt a fűbe, és sokáig nézte mozdulatlanul szülei végső nyughelyét. Holnap lesz húsz éve, gondolta. Bárcsak jobban emlékeznék rátok, az arcotokra, a mosolyotokra! Emlékezete azonban csak furcsa, jelentéktelen dolgokat őrzött meg. Illatokat, a bőröndök bőrének, a mama parfümjének és apa pipadohányának az illatát. Azt, ahogyan a csomagolópapír zörgött, amikor Jordan és ő kibontották az ajándékokat, amelyeket szüleik hoztak nekik. Babákat Franciaországból, zenélődobozokat Spanyolországból. És még nevetésekre is emlékezett. Mindig sokat nevettek...

Beryl csukott szemmel ült a fűben, és felidéződtek benne a húsz évvel korábbi, boldogító hangok. Az esti tücsökzene és a lószerszámok zörgése mellett gyermekora hangjait is hallotta. Amikor a templomóra elütötte a hatot, a lány hirtelen kihúzta magát ültében. Észre sem vette, hogy így elszaladt az idő. Körbejáratta a tekintetét, és látta, hogy az árnyékok megnyúltak, Froggie pedig várakozóan néz rá a kőkerítés fölött. Szent ég! – gondolta Beryl. Hugh bácsi már biztosan iszonyú mérges rám.

Kiszaladt a temetőből, felpattant a nyeregbe, s ló és lovasa újra eggyé olvadva száguldott keresztül a réteken. Hogy hamarabb visszaérjenek, Beryl a fák felé irányította a kancát. Arra ugyan át kell ugraniuk egy kis kőfalat, és egy darabon az országúton kell majd menniük, de egy mérfölddel rövidebb lesz az út.

Froggie, mintha megértette volna, hogy minden perc számít, megszorozta a lépteit. A falat gyakorlott akadályugróként közelítette meg, s könnyedén és biztosan át is vitte. A nehezén ezzel túl voltak, már csak az útkanyar maradt hátra...

Beryl egyszer csak vörös fényt látott megvillanni, aztán kerécsikorgást hallott. Froggie megijedt, és felágaskodott alatta, ő pedig a hirtelen rántástól kiesett a nyeregből, és tompa puffanással a földre zuhant. Miután már nem szédült, első gondolata a csodálkozásé volt. Meglepte, hogy leesett a lóról, méghozzá ilyen ostoba okból.

Aztán szinte azonnal Froggie jutott eszébe, hogy neki nem esett-e baja. Nagy nehezen feltápászkodott, és futásnak eredt, hogy elkapja a lova kantárszárát. Froggie még mindig rémült volt, és idegesen ide-oda szaladgált az úton. Amikor becsapódott egy kocsiajtó, és valaki rohanni kezdett feléjük, a kanca csak még nyugtalanabb lett.

– Ne jöjjön közelebb! – kiáltott hátra Beryl a válla fölött.

– Jól vannak? – kérdezte egy kellemes bariton, és kiejtése alapján a lány úgy sejtette, hogy a férfi amerikai lehet.

– Én igen – felelte Beryl.

– És a lova?

Miközben csitítóan beszélt hozzá, a lány leguggolt Froggie elé, és végigtapogatta a mellső lábait. Úgy érezte, hogy az érzékeny csontoknak nem esett bajuk.

– A csődör is jól van?

– Igen, ő is – válaszolta a lány. – De nem csődör, hanem kanca.

– Én is meg tudnám különböztetni, ha látnám a lényeket.

Beryl elfojtott egy mosolyt, aztán felegyenesedett, és a férfi felé fordult. Jó humora van, állapította meg magában a sötét hajú és sötét szemű ismeretlenről. Úgy becsülte, hogy a negyvenes évei elején járhat, és könnyed, laza fickónak tűnt. Előírásos fekete nyakkendőt viselt, és széles válla hatásosan kitöltötte a szmokingját.

– Sajnálom – mondta a férfi. – Azt hiszem, én voltam a hibás.

– Ez itt egy falusi országút, ha nem vette volna észre. Itt nem szabad ilyen gyorsan hajtani. Soha nem tudhatjuk, mi vár ránk a következő kanyar mögött.

– Erre már magam is rájöttem.

Froggie türelmetlenül dobogni kezdett a lábával. Beryl nyugtatóan megsimogatta a ló nyakát, s közben végig magán érezte az idegen átható tekintetét.

– Mentségemre szolgáljon – folytatta a férfi –, hogy a faluban rossz fele irányítottak, és már késésben vagyok. Egy Chetwynd nevű helyet keresek. Ismeri?

A lány meglepetten bólintott.

– Chetwyndbe készül? Akkor eltévedt.

– Valóban?

– Fél mérfölddel hamarabb jött le a főútról. Menjen vissza, aztán tovább a következő kereszteződésig! Onnan magánúton kell mennie. Nem tévesztheti el. Jó magas szilfák szegélyezik.

– Biztosan meg fogom látni őket.

Beryl visszazállt a lovára, és a nyeregből még egyszer végigmérte az ismeretlent. Innen is azt állapíthatta meg, hogy karcsú, izmos testén remekül áll a szmoking. Olyan ember benyomását keltette, aki senkitől nem ijed meg, még egy fél mázsát nyomó, csupa izom lovon ülő nőtől sem.

– Biztos, hogy nem esett baja? – kérdezte az amerikai. – Csúnya esésnek tűnt.

– Nem most estem le először a nyeregből – felelte a lány mosolyogva. – És igen-csak kemény fejem van.

A férfi is elmosolyodott, és elővillantotta hibátlan, fehér fogsorát.

– Ezek szerint nem kell attól félnem, hogy ma este még rosszul lesz?

– Kettőnk közül maga lesz rosszul ma este.

Az idegen kérdőn nézett fel Berylre.

– Hogyan, kérem?

– Rosszul lesz az unalomtól és a sok üres beszédőtől. Ugyanis az vár ott magára, ahova éppen tart. További szép estét! – tette hozzá a lány, aztán búcsút intett, az erdő felé fordította a lovát, és már ott sem volt.

Miután maga mögött hagyta az utat, eszébe jutott, hogy ő hamarabb fog Chetwyndbe érni, mint az idegen, és megint elnevette magát. A Bastille lerombolásának napja talán mégis izgalmasabb lesz, semmint eddig gondolta.

Richard Wolf bérelt MG-je mellett állt, és azt nézte, hogyan verdesi az ellovagló lány vállát csillogó fekete haja. Csak néhány pillanatig élvezhette ezt a látványt, mert aztán az erdő elnyelte a lovat és lovasát. Még a nevét sem tudom, gondolta a

férfi, és elhatározta, hogy Lord Lovattól majd megkérdezi, ismer-e egy fekete hajú boszorkányt, aki itt kószál a környéken. Agyonmosott ingével és fűfoltos lovaglónadrágjával a lány egyszerű vidéki teremtsnek tűnt, kiejtése azonban arról árulkodott, hogy a legjobb iskolákban tanult. Izgalmas ellentét! – állapította meg magában Richard, aztán visszaült a kocsijába.

Bosszankodva látta, hogy mindjárt fél hét lesz. Az út Londontól idáig hosszabbnak bizonyult, mint gondolta. A fene enné meg ezeket a falusi utakat! A férfi megfordult a kocsival, visszahajtott a főútra, és ezúttal minden kanyar előtt óvatosan lelassított. Elvégre soha nem tudni, mivel találja szemközt magát utána az ember. Tehénnel, kecskével... vagy éppen egy lovagló boszorkánnyal.

„Igencsak kemény fejem van.” Richard elmosolyodott. Ami igaz, az igaz. A lány kiesett a nyeregből, nagyot puffant a földön, de azonnal fel is pattant. És nemcsak keményfejű, hanem még pimasz is. Kioktatott, mintha én nem tudnék megkülönböztetni egy csődört és egy kancát? –háborgott magában a férfi. Első látásra bármikor megmondom, ha látom, amit látnom kell hozzá.

Richard mást is megállapított első látásra. Azt, hogy az a lány pontosan az ő ízlése szerint való. A haja hollófekete, a szeme zöld és mosolygós. Egészen olyan, mint...

A férfi gyorsan elhessegette magától a gondolatot, mert nem akarta, hogy felidéződjenek lidérces emlékei. Gondolni sem szeretett első megbízatására, egyben első felsülésére. Kudarca árnyékot vetett a pályafutására, de akkor legalább egy életre megtanulta, hogy soha semmit nem vehet magától értetődőnek. Az ő szakmájában csak így szabad dolgozni. Mindent ellenőrizz legalább kétszer, egyetlen forrásodban se bízz meg feltétel nélkül, és mindig, de mindig nézz a hátad mögé! Ezek az alapszabályok.

Richardnak kezdett elege lenni ebből. Talán ideje lenne, hogy abbahagyja. Kérvényezné a korengedményes nyugdíjaztatását, aztán kényelmes vidéki életet élne, mint Hugh Tavistock. Csakhogy Tavistocknak nemesi címe van, és birtoka is, amelyen gondtalan életet élhet. Richardnak mindenesetre nevetnénekje támadt, ahogy a tömzsi és kopaszodó Tavistockot elképzelte, mint grófot. Lehet persze, hogy én is akkor járnék a legjobban, ha letelepednék Connecticutban a tíz hektár földemen, kinevezném magam ennek meg ennek a grófjának, és uborkát természetnék, gondolta.

Igen ám, de akkor biztosan hiányozna neki a mostani munkája, a veszély levegője, a nagyok nemzetközi sakkjátszmája. A világ széleseben változik, ellenségből egyik napról a másikra barát lehet, és fordítva...

A férfi végre meglátta a chetwyndi elágazást és azokat a fenséges szilfákat, amelyekről a fekete hajú lány beszélt neki. Az út végén álló házat még a fasornál is lenyűgözőbbnek találta. Nem egyszerű udvarház volt, hanem valóságos kastély kis tornyokkal és borostyántól zöldellő falakkal. A művészien elrendezett park több hektárt foglalt el, és kövezett út vezetett egy sövényekből épített, középkorinak ható labirintushoz.

Szóval ide vonult vissza a jó öreg Hugh Tavistock, miután negyven évig szolgálta őfelségét a királynőt és a hazáját! A grófi címnek a jelek szerint mégiscsak megvannak a maga előnyei, mert állami szolgálatban aligha lehet egy ilyen birtokra való megkeresni. Richard eközben mindig is olyan embernek tartotta Tavistockot, aki két lábbal áll a földön. Minden eszébe jutott volna róla, csak egy előkelő vidéki nemesember nem. A hivalkodás tökéletesen idegen volt Hugh-tól, és soha nem játszotta meg magát. Mindig is szórakozott hivatalnok benyomását keltette, aki leginkább valami véletlen folytán kerülhetett be az MI6 legfelső szentélyébe.

Richard magában jót mosolygott ezen a méltóságteljes környezeten, miközben felsietett a lépcsőn, áthaladt a biztonsági kapun, és határozott léptekkel bement a bálterembe. A vendégek között számos ismerős arcot fedezett fel. A gazdasági csúcsértekezlet Európa minden részéből Londonba csábította a diplomátákat és a pénzügyi hatalmasságokat. A politikai kinevezettek olyannyira jellemző behízelt mosolyáról és bizalmaskodó viselkedéséről az amerikai nagykövetet Richard első pillantásra kiszúrta. A terem másik végében álló triót még Párizsból ismerte. Philippe St. Pierre, a francia pénzügyminiszter elmélyült beszélgetést folytatott Reggie Vane-nel, a Bank of London párizsi képviselőjének vezetőjével. Reggie mellett a felesége, Helena álldogált, aki most is, mint mindig, korlátolt és sértett ember benyomását keltette. Richard nem emlékezett rá, hogy látta-e valaha is boldognak ezt az asszonyt.

Figyelmét aztán egy hangos és kissé közönséges nevetés egy másik párizsi ismerősére irányította. Nina Sutherland, az egykori nagykövet özvegye ma üveggyöngyökkel telehímzett zöld selyemruhában pompázott. Férje ugyan már rég meghalt, az öreglány azonban mindenhova ugyanúgy meghívatta magát, mintha ma is diplomatafeleség lenne még. Mellette húszéves fia, Anthony állt, aki művésznek mondta magát. Lila ingében mindenestre legalább annyira feltűnő jelenség volt, mint az anyja. Remek párost alkottak, olyanok voltak így együtt, mint két páva. Fia szemlátomást megörökölte Nina, az egykori színésznő hajlamát a különködésre.

Hogy ne kelljen Sutherlandékkal találkoznia, Richard elindult a büféasztalhoz, amelyet jégből megformált Eiffel-torony díszített. A vak is láthatta, milyen alkalmából rendezték ezt az estélyi. Minden francia volt, a zene éppúgy, mint a pezsgő. A mennyezetről még egy trikolór is alálógott.

– Az ember valósággal késztetést érez arra, hogy elénekelje a Marseillaise-t – jegyezte meg valaki Richard mellett.

A hang tulajdonosa egy magas, karcsú, szőke férfi volt. Arisztokratikus vonásaihoz kimondottan jól illett frakkja és kikeményített inge, s ő szemlátomást nem is érezte kényelmetlenül magát ebben az öltözékben. Amikor mosolyogva odanyújtott egy pohár pezsgőt Richardnak, a gyöngyöző italban megcsillant a hatalmas menyezeti csillár fénye.

– Maga Richard Wolf – mondta a szőke fiatalember.

Richard bólintott, és elvette a poharat.

– Maga pedig...

– Jordan Tavistock vagyok. Hugh bácsi mondta meg a nevét az előbb, amikor megérkezett. Gondoltam, idejövök magához, és bemutatkozom.

A két férfi kezét fogott, és Richardot kellemesen meglepte Jordan keskeny, finom kezének erős szorítása.

– Megtudhatom – kérdezte aztán a fiatal angol – hogy maga melyik kategóriába tartozik? Kém, diplomata vagy pénzügyi szakértő?

Richard felnevetett.

– Kötelező válaszolnom?

– Nem, de gondoltam, az még nem baj, ha megkérdezem. Úgy könnyebben elindulhat a társalgás. – Jordan ivott egy korty pezsgőt, aztán elmosolyodott. – Ez az egyik játék azok közül, amelyekkel az ilyen estélyeken szórakoztatni szoktam magam. Elcsípek egy-két szót, és megpróbálom kitalálni, ki titkos ügynök, vagy legalábbis ki volt az korábban – tette hozzá, és körbenézett a teremben. – Itt nagyjából minden második ember kém. El tudja képzelni, hány és hány titok bújik meg ezekben a fejekben?

– Úgy látom, jól kiismeri magát a cégek világában.

– Aki ebben a házban nőtt fel, annak ez gyerekjáték. – Jordan pár pillanatig behatóan méregette Richardot. – Lássuk csak! Maga amerikai...

– Így igaz.

– Az üzleti nagykutyák utcahossznyi limuzinon, együtt érkeztek, maga viszont egyedül jött.

– Ez is igaz.

– És cégeknek nevezte a titkosszolgálatokat.

– Jó megfigyelés.

– Nos... a tippem az, hogy maga a CIA-nek dolgozik.

Richard megrázta a fejét, és elvigyorodott.

– Biztonsági szakértő vagyok a Sakaroff és Wolf Ügynökségnél.

Jordan viszonzta a mosolyt.

– Ügyes álcázás!

– Ez nem álcázás. Az vagyok, amit mondtam. Ezek a fejesek itt mind tökéletes biztonságra vágnak. Az IRA bombája az egész napjukat elronthatná.

– Ezért hát felfogadták magát, hogy a rosszfiúknak esélyük se lehessen – fejezte be Jordan a gondolatot.

– Pontosan – felelte Richard.

Magában pedig megállapította, hogy Jordan egészen biztosan Madeline és Bernard fia. Az apjára hasonlít, tőle örökölte barna, éber szemét és finom vonásait. Gyors a felfogóképessége, és remek megfigyelő. Csupa nélkülözhetetlen adottság.

Jordan egyszer csak az ajtó felé fordult, és figyelmét egy újonnan érkező kötötte le. Richard követte a tekintetét, s meglepetésében egy pillanatra még a száját is tátva felejtette, amint megpillantotta a bálterembe belépő nőt. A fekete hajú boszorkány volt az, de most nem lovaglónadrágot és csizmát viselt, hanem földig érő, mélykék estélyi ruhát. Mágikus vonzerejét, akárcsak a teremben tartózkodó összes többi férfi, Richard még ilyen messziről is érezte.

– Nahát, ő az – dünnyögte.

– Maguk már találkoztak? – kérdezte Jordan.

– Egy inkább szerencsétlen véletlennek köszönhetően. A kocsim megijesztette a hölgy lovát. Nem volt igazán boldog attól, hogy leesett a nyeregből.

– Leesett a lóról? – ámult el Jordan vigyorogva. – Azt hittem, ez vele soha nem történhet meg.

A fekete hajú lány belibbent a terembe, és az egyik tálcáról elvett magának egy pohár pezsgőt. Megjelenését a vendégek jól hallható pusmogással nyugtázták.

– Szemlátomást tudja, mibe kell becsomagolnia magát – jegyezte meg Richard, és csodáló tekintete bejárta a lány testét.

– Majd tolmácsolom neki az elismerését – mondta Jordan kimérten.

– Azt inkább ne!

Jordan nevetve letette a poharát.

– Jöjjön, Wolf! Hivatalosan is bemutatom magukat egymásnak.

Miközben feléje tartottak, a lány kedves mosollyal üdvözölte Jordant. Amikor azonban pillantása Richardra esett, barátságos tekintete bizalmatlanul kétkedő lett. Rossz jel, gondolta Richard. Nem felejtette el, hogy kiütöttem a nyeregből, és kis híján nyakát szegte miattam.

– Ma már másodszor találkozunk – jegyezte meg a lány udvariasan.

– Remélem, időközben megbocsátott nekem.

– Nem én! És soha nem is fogok – jelentette ki a lány, ám aztán elmosolyodott. És hogy mosolygott!

– Kedvesem, az úr Richard Wolf – mondta Jordan.

A lány kezét nyújtott neki, és Richardot, akárcsak az előbb, amikor Jordannel mutatkoztak be egymásnak, meglepte az erős, határozott kézfogás. Aztán a lány szemébe nézett, és derült égből villámcsapásként érte a felismerés. Hát persze? – gondolta. Azonnal tudnom kellett volna, amint megláttam. Ez a fekete haj, ez a zöld szem... Csakis Madeline lánya lehet!

– Engedelmeivel, Beryl Tavistock – folytatta Jordan a bemutatást. – A húgom.

– Honnan ismeri a bácsikámat? – kérdezte Beryl, miközben Richarddal a kertben sétálgattak.

Időközben leszállt a szelíd nyáréjszaka, és elrejtette a virágokat, de a levegőben ott úszott a zsályák, rózsák, levendulák és a kakukkfű illata. Úgy mozog a sötétben, mint egy macska, gondolta a lány a férfiről. Nesztelenül és észrevehetetlenül.

– Párizsban találkoztunk, sok évvel ezelőtt – felelte Richard. – Utána hosszú időre szem elől tévesztettük egymást, ám amikor megalakítottam a céget, a nagybátyja volt olyan kedves, és tanácsokkal látott el engem.

– Jordantól hallottam, hogy Sakaroff és Wolf a cége neve.

– Igen. Biztonsági tanácsadással foglalkozunk.

– Ez a valódi foglalkozása?

– Ezt meg hogy érti?

– Nincs másik, hogy is mondjam csak... nem hivatalos állása?

A férfi felnevetett.

– Maga és a bátyja aztán nem szeretik kerülgetni a forró kását!
– Az egyenesség hívei vagyunk. Így megúszhatjuk a fárasztó cseverészést.
– A cseverészés a társasági élet kovásza.
– Nem. A cseverészés csak arra jó, hogy a társaság tagjainak ne kelljen kimondaniuk az igazságot.

– Maga viszont azt akarja hallani – jegyezte meg Richard.

– Ki nem?

Beryl felnézett a férjira, de a sötétben nem tudott olvasni a szeméből.

– Az igazság az – mondta Richard –, hogy én valóban biztonsági szakértő vagyok. Közösén viszem a céget a társammal, Niki Sakaroff-fal.

– Niki? Vagyis Nyikolaj Szakarov?

– Ismeri a nevét? – kérdezte a férfi kissé talán túlságosan is gyanútlanul.

– Az a Szakarov, aki korábban a KGB-nek dolgozott?

A beszélgetésben rövid szünet állt be.

– Igen – ismerte be végül Richard. – Nikinek korábban talán volt kapcsolata az oroszokkal.

– Kapcsolata? Ha jól emlékszem, Nyikolaj Szakarov a KGB ezredese volt. És most ő a maga társa? – A lány felnevetett. – Mit ne mondjak, különös virágokat hajt a kapitalizmus!

Kis ideig szótlánul lépdeltek egymás mellett. A csendet aztán a lány törte meg.

– Még mindig a CIA-nek dolgozik? – kérdezte halkán.

– Még mindig? Egy szóval sem mondtam, hogy valaha is dolgoztam a CIA-nek.

– Nem mondta, de nem volt nehéz kitalálnom. Én egyébként rendkívül tapintatos vagyok. Nem szoktam kifecsegni a titkokat.

– Az lehet, de én akkor sem hagyom kivallatni magam.

– Kínzással sem? – mosolygott rá Beryl a férjira, és a sötétben is látta, hogy kérdése mosolyt csalt az arcára.

– Az a kínzási módszertől függ. Ha egy szép nő harapdálná a fülcimpámat, talán mindent bevallanék.

A kövezett kerti út véget ért a labirintusnál. A lány és Richard pár pillanatig szótlánul álldogáltak a sötét sövényfal előtt.

– Jöjjön, menjünk be! – mondta aztán Beryl.

– És utána ki is talál majd?

– Meglátjuk.

Beléptek az útvesztőbe, és már hamarosan nem láttak maguk körül mást, csak sűrűn ültetett sövényeket. A lány azonban minden zugot, zsákutcát jól ismert, és magabiztosan mozgott a labirintusban.

– Bekötött szemmel sem tévednék el – jegyezte meg.

– Itt nőtt fel Chetwyndben?

– Csak akkor nem éltem itt, amikor bentlakásos iskolákba jártam. Nyolcévesen kerültem Hugh bácsihoz. Azután, hogy meghaltak a szüleim.

Átbújtak a sövények közötti utolsó szűk kapun, és az útvesztő közepére értek, egy kis tisztásra, amelyen kőpad is állt. A holdfényben itt már ki tudták venni egymás arcát.

– Ők is a maga szakmájában dolgoztak – folytatta a lány. – Vagy ezt már tudta?

– Igen. Én... hallottam a szüleiről.

Beryl egyszeriben óvatosságot vélt kihallani a férfi szavaiból, és kíváncsi lett volna az okaira. Mindig ezek a családi titkok! – gondolta. Nagyon elegendem van már belőlük. Miért nem mondja ki ebben a házban soha senki az igazságot?

– Mit hallott a szüleimről? – kérdezte meg fennhangon.

– Tudom, hogy életüket vesztették Párizsban.

– Igen, szolgálatteljesítés közben. Hugh bácsi szerint szokásos küldetésről volt szó, de többet nem hajlandó mondani. Így aztán mi itt soha nem is beszélünk erről.

– A lány megállt, és felnézett Richardra. – Nekem viszont mostanában állandóan rájuk kell gondolnom.

– Miért?

– Mert július 15-én történt. Holnap lesz húsz éve.

A férfi közelebb lépett Berylhez.

– Magát ki nevelte fel? A nagybátyja?

A lány elmosolyodott.

– Nevelésről beszélni erős túlzás lenne. Hugh bácsi otthont adott nekünk, ám aztán nagyjából hagyta, hogy úgy nőjünk fel, ahogy tudunk. Jordannek, azt hiszem, elég jól sikerült. Egyetemre járt, meg minden. A családukban mindig is ő volt az ész.

Richard még közelebb lépett Berylhez.

– És maga? Magának milyen szerep jutott?

– Én... Azt hiszem... Én vagyok a vadóc.

– A vadóc. Igen, ezt én is megerősíthetem – dűnnyögte a férfi, és megérintette Beryl arcát.

Futó érintésétől a lány testén bizsergés futott végig. Szíve hangos kalapálásba kezdett, és felgyorsult a légzése. Miért hagyom? – kérdezte önmagán meglepődve. Azt hittem, rég túl vagyok már ezen. És erre most egy férfi, akit szinte nem is ismerek, rávesz, hogy belemenjek egy olyan játékba, amelyben mindig csúfos kudarcot vallok. Ostobaság, kész örület! Mégis jó lenne, ha...

Richard ajka ekkor a lány ajkához ért, s pezsgő ízű csókja hihetetlenül szelíd volt. Beryl azonban még egyet akart belőle, egy sokkal hosszabbat. Pár pillanatig csak egymásra meredtek, és mindketten közel jártak ahhoz, hogy engedjenek a kísértésnek. Végül a lány gyengült el hamarabb. Tett egy óvatos lépést a férfi felé, aztán mohón megcsókolta, ő pedig szorosán a karjába zárta.

– Vadóc – suttogta. – Roppant találó kifejezés.

– És követelőző is vagyok...

– Látom.

– És nagyon nehéz ember.

– Ezt én még nem tapasztaltam...

Újra megcsókolták egymást, és Richard ziháló légzése elárulta a lánynak, hogy őt is elragadta a szenvedély. Aztán egyszer csak ördögi ötlete támadt, és kibontakozott a férfi karjából.

– Most már elárulja? – kérdezte kacéran.

– Mit? – nézett rá Richard zavarodottan.

– Hogy mi a valódi foglalkozása.

A férfi pár pillanatig hallgatott.

– Biztonsági szakértő vagyok – mondta végül. –A Sakaroff és Wolf Ügynökségnél.

– Rossz válasz – jelentette ki Beryl, aztán felnevetett, és kisietett az útvesztőből.

Párizs

Este háromnegyed kilenckor, ahogyan mindennap szokta, Marie St. Pierre feltette méhpempős arckrémét, és keféjével végigszántott rakoncátlan, ősz tincsein. Aztán ágyba bújt, és a távirányítóval bekapcsolta a tévét, hogy megnézzze kedvenc sorozata következő részét. A *Denver Clan* nagyon is amerikaiak számára készített film volt, Marie szívéhez mégis közel állt. Szerelemről és hatalomról, fájdalomokról és megtorlásokról szólt.

A szerelmet és a fájdalmakat Marie már jól ismerte, a megtorlásig azonban még nem jutott el. Sokszor, újra és újra feléledt benne a régi düh és a bosszúvágy, ám aztán le is lohadt, mert mindannyiszor a következményekre kellett gondolnia. Nem, ő túlságosan is szereti Philippe-et, és közös erővel sokra, nagyon sokra vitték. A pénzügyminiszterségtől már csak egyetlen apró lépés van hátra a miniszterelnökségig...

A híradóban éppen a londoni gazdasági csúcsértekezletről tudósítottak, és az asszony a tévére szegezte a tekintetét. Vajon mutatják majd Philippe-et? De nem, a képernyőn öt kurta másodpercre csak a tárgyalóasztal tűnt fel, körülötte pedig két tucat öltönyös-nyakkendőös férfi. Philippe azonban nem látszott. Marie csalódottan hátradőlt, és legalább századszor tette fel már magának a kérdést, hogy nem kellett volna-e elkísérnie a férjét Londonba. Csakhogy ő utál repülni, Philippe pedig azt mondta neki, hogy nagyon fárasztó lenne számára ez az út. Jobb, ha itthon marad. Londonban amúgy sem érezné jól magát.

Talán mégis jó lett volna, ha néhány napot együtt tölthetnek, a férje és ő. Egy szállodai szobában, csak ők ketten, más környezetben, egy másik ágyban. Talán éppen ez az, amire oly nagy szüksége lenne a házasságuknak.

Marie fején hirtelen átvillant egy gondolat, egy szívszorítóan fájdalmas gondolat. Én itt vagyok. Philippe pedig Londonban. Egyedül...

De valóban egyedül van?

Az asszony pillanatokig reszketve ült az ágyon, és lázasan gondolkodott. Lelki szemei előtt képek sokasága villant föl. Végül nem bírta tovább ellenállni a kísértésnek. Felemelte a telefonkagylót, és feltárcsázta Nina Sutherland párizsi számát.

A telefon csak csörgött, csörgött. Marie lenyomta a villát, és még egy kísérletet tett, de most sem járt sikerrel. Szóval Nina is Londonban van, vont a le magában a következtetést. Philippe-pel, az ő szállodai szobájában. Én pedig idehaza várok rá.

Az asszony felkelt az ágyból, és felöltözött. Éppen elkezdődött a *Denver*, ő azonban már ügyet sem vetett rá. Talán csak képzelődöm, igyekezett megnyugtatni magát. Lehet, hogy Nina otthon van, csak valamiért nem veszi fel a telefont.

Marie úgy döntött, kocsiba ül, kimegy Neuilly-be, és megnézi, világosság van-e Nina Suthe-landnél.

És ha nem lesz? – kérdezte tőle egy gonosz belső hang, ő azonban gyorsan elhessegette magától a gondolatot. Ezzel a lehetőséggel egyelőre nem akart foglalkozni. Lesietett a földszintre, felkapta a táskáját meg a kulcsait, leoltotta a villanyt a nappaliban, aztán kinyitotta a bejárati ajtót.

Abban a pillanatban, amelyben arcát megcsapta a hűvös esti levegő, fülsiketítő robajt hallott fentről. A robbanás ereje ledöntötte a lábáról, és tehetetlenül legurult a lépcsőn. Ösztönösen kinyújtotta a karját, így feje nem csapódott neki a betonnak. Tudatáig csak félig-meddig jutott el, hogy üvegcserepek záporoznak rá. Miután lassan a hátára fordult, meglátta, hogy hálósobája betört ablakaiból lángnyelvek csapnak ki.

Ezt nekem szánták, gondolta. Nekem szánták ezt a bombát.

Már egészen közelről hallotta a szirénákat, amikor még mindig a hátán feküdt az üvegcserepek között. Idáig jutottunk, drágám? – villant át fején a kérdés, miközben nézte, hogyan ég fölötte a hálósobája.

2.

Buckinghamshire, Anglia

Az Eiffel-torony olvadozni kezdett. Jordan a büféasztal mellett állt, és nézte, hogyan csöpög le a jégoszoborról a víz az ezüstitálcára kirakott osztrigákra. Ennyit a Bastille lerombolásáról, gondolta Jordan fáradtan. Ez is csak ugyanolyan este és fogadás, mint az összes többi. Minden ugyanúgy megy, ahogyan szokott.

– Már eddig is túl sok osztrigát ettél, Reggie – morgolódt hangosan egy nő. – Gondolj a köszvényedre!

– Hónapok óta jele sem volt.

– Csak azért, mert én odafigyelek a diétádra – jelentette ki Helena.

– Akkor ma este, ha lehet, figyelj valami másra, drágám!

Reggie újabb kagylót vett el a tálcáról, szájához emelte, és kiszippantotta. Arcára menyői boldogság ült ki, miközben lenyelte a nyálkás falatot.

Helena összerázkódott.

– Hogy lehet megenni egy élő állatot? Ez egyszerűen undorító! – háborgott, aztán elkapta Jordan somolygó tekintetét. – Szerinted talán nem az?

Jordan diplomatikusan megvonta a vállát.

– Úgy gondolom, ez szokás és hagyomány kérdése. Vannak kultúrák, amelyekben természeteket és vonagló halakat esznek. Arról is hallottam, hogy majmok fejét kopaszra borotválják, aztán mozgásképtelenné teszik őket, és...

– Jaj, ne! – nyögött fel Helena. – Ezt inkább most azonnal hagyd abba!

Mielőtt még a házaspár vitája elmérgesedett volna, Jordan menekülőre fogta. Jobbnak látta, ha a civakodó férj és feleség közül egyiknek sem áll a pártjára. Úgy sejtette, most is Lady Helena akarata érvényesül majd, mint szinte mindig. Pénz beszél, kutya ugat.

Jordan odaballagott Philippe St. Pierre pénzügyminiszterhez, és egyszer csak egy világgazdasági előadás kellős közepén találta magát. A csúcsértekezlet semmilyen eredményt nem hozott, jelentette ki Philippe. Az amerikaiak kereskedelmi kedvezményeket akarnak, adópolitikájukon viszont nem hajlandók változtatni. A miniszter csak beszélt, beszélt és beszélt. Már-már felmentéssel ért fel, hogy az üveggyönggyökkel telehímzett Nina, szoknyája mellett pávaszerű fiával, váratlanul belekotyogott a fejtegetésbe.

– Nem csak az amerikaiaknak kellene rendbe rakniuk a dolgaikat – jelentette ki. – Mostanság senki sem intézi igazán jól az ügyeit, még a franciák sem. Vagy te talán nem így gondolsz, Philippe?

Az asszony rászzegeződő pillantásától a miniszter elvörösödött.

– Mindnyájan nehézségekkel küszködünk, Nina...

– Ki többel, ki kevesebbel.

– Pang a világgazdaság. Türelemmel kell lennünk.

Nina előreszegezte az állát.

– És aki nem engedheti meg magának, hogy várjon? – kérdezte, aztán egy hajtásra kiitta a pezsgőjét, és indulatosan lerakta a poharát. – Azzal mi lesz, Philippe, drágám?

A társaságra csend telepedett. Jordan látta, hogy Helena jól szórakozik a jeleneten, Philippe viszont úgy szorítja a poharát, hogy belefehérednek az ujjai. Mi a fene folyik itt? – találgatta magában Jordan. Kisebbfajta magánháború? Egyébként is egész este furcsán feszült volt a légkör. Meglehet, csak azért, mert patakokban folyt a pezsgő. Reggie mindenesetre egészen biztosan bőven fogyasztott belőle. Házuk testes vendége az osztrigáktól most is éppen a pezsgő felé vette az irányt. Bizonytalan kézzel megfogott egy teli poharat, és az ajkához emelte. Ma este mindenki furcsán viselkedik, még Beryl is. Beryl a leginkább!

Jordan a hűgát figyelte, aki éppen belépett a terembe. Arca kipirult, szeme csillogott. Mindjárt utána az amerikai is visszajött. Az ő arca is lángolt, és zavarodottnak tűnt. Nem is kicsit. Nocsak, nocsak! – gondolta Jordan, és elmosolyodott. Etyepetyéztünk kicsit a kertben? Helyes, nagyon helyes. Szegény Berylre igazán ráfér már egy kis romantika. Attól talán majd végre elfelejti azt a betegesen hűtlen sebészt.

Beryl az egyik pincérnő tálcájáról elvett egy pohár pezsgőt, és odasétált vele a bátyjához.

– Jól szórakozol? – kérdezte.

– Úgy sejtem, közel sem olyan jól, mint te. – Jordan odapillantott Richard Wolfra, akire éppen rátelepedett egy amerikai üzletember. – Sikerült vallomásra bírnod? – kérdezte suttogva.

– Egy szót sem tudtam kiszedni belőle – mosolygott pohara pereme fölött a lány. – Lakat van a száján.

– Igazán?

– Később majd teszek nála még egy kísérletet. Csak előbb megvárom, hogy lehűljön kissé.

Milyen szép az én kishúgom, amikor boldog? – állapította meg magában Jordan. Kár, hogy mostanában csak ritkán az. Túl sok benne a szenvedély, és ettől sokkal sebezhetőbb, amit persze ő soha nem ismerne el. Egy éve önmegtartóztató életet él, és teljesen felhagyott a férfiak szédítésével. A St. Luke Kórházban folytatott jótékonyági tevékenységét mindig is nagyon élvezte, de jó ideje már oda sem jár. Túlságosan fájdalmas volt számára, hogy a kórházban lépten-nyomon összefutott a volt szerelmével.

Beryl szemébe azonban ma visszatért a régi fény, és Jordan ezt örömmel látta. Húga szeme pedig még jobban csillogott, ha Richard Wolfra nézett. Kacér pillantásokat váltottak, és szinte kézzelfoghatóan szikrázott közöttük a levegő.

– Természetesen megérdemelte az elismerést, csak kissé késve kapta meg. Te is így gondolod?

Jordan csak most vette észre, hogy Reggie Vane hozzá beszél. Az öregúr szeme már vörös volt a túl sok italtól.

– Elnézését kérem – mondta Jordan –, de elvesztettem a fonalat.

– Arról beszélek, hogy Leo Sinclairet kitüntette a királynő. Ugye emlékeznek Leóra? Remek fickó volt. Másfél éve gyilkolták meg. Vagy már kettő is megvan? – Reggie megrázta a fejét, mintha úgy akart volna rendet rakni a gondolatai között. – Mindenesetre az érdemérmeket most már csak az özvegyének adhatják át. És ez megbocsáthatatlan.

– Nem mindenki kap érdemérmeket azok közül, akik meghaltak az öbölháborúban – jegyezte meg Nina Sutherland.

– Csakhogy Leo a titkosszolgálatnak dolgozott – mondta Reggie. – Megérdemelte az elismerést. Már csak a halála körülményei miatt is.

– Hiba is csúszhatott a gépezetbe – szólt közbe Jordan. – Elkeveredtek a papírok, vagy valami ilyesmi. Az MI6 minden elesett munkatársáról igyekezik megemlékezni. Leo valahogy elkerülhette a figyelmüket.

– Ahogyan anya és apa is elkerülte – mondta Beryl. – Ők is szolgálatteljesítés közben haltak meg, mégsem kaptak soha kitüntetést.

– Szolgálatteljesítés közben? – ámult el Reggie. – Azért ez nem egészen igaz – tette hozzá, és szájához emelte a poharát.

Hirtelen észrevette azonban, hogy mindenki döbbenten mered rá. A teljes csöndben még azt is hallani lehetett, hogy egy osztrigakagyló nagyot koppant egy tányéron.

– Mit értesz azon, hogy nem egészen igaz? – kérdezte meg végül Beryl.

Reggie kis ideig a torkát köszörülgette.

– Nos... Hugh biztosan elmondta nektek... – hebegte, aztán körbenézett, és egyszerűen elsápadt. – Jaj, ne! – dünnyögte. – Ezt jól megcsináltam.

– Mit mondott el nekünk szerinted a bácsikánk? – érdeklődött Jordan.

– De hát ezt mindenki tudja! – védekezett az idős úr. – Az összes párizsi lapban benne volt.

– Figyelj, Reggie! – kezdte Jordan szándékosan lassan. – Mi úgy tudjuk, hogy anyát és apát lelőtték Párizsban. Hogy meggyilkolták őket. Nem így volt?

– Természetesen gyilkosság is történt. Egy gyilkosság és...

– Egy? – kapta fel a fejét Jordan. – Hogyhogy nem kettő?

Reggie kissé kábán végignézett a többiekben.

– Nem én vagyok itt az egyetlen, aki tud erről. Annak idején mindnyájan ott voltunk Párizsban.

Pár pillanatig senki sem szólalt meg.

– Nagyon hosszú idő telt el azóta, Jordan – mondta végül Helena. – Ma már nem számít, mi és hogyan történt pontosan.

– Nekünk igenis számít – jelentette ki Jordan. – Mi történt Párizsban?

Helena felsóhajtott.

– Én mindig is azt mondtam Hugh-nak, hogy legyen őszinte hozzátok, és ne hallgassa el az igazságot.

– Milyen igazságot? – kérdezte Beryl. Helena összeszorította a száját. Az igazsággal végül Nina rukkolt elő. Nina, aki soha nem tudta, mi az a finomság és tapintat.

– A rendőrség szerint gyilkosság történt. Aztán pedig öngyilkosság – mondta, és rezzenéstelenül állta Beryl tekintetét.

– Ez nem igaz – suttogta a lány.

Helena szelíden Beryl vállára tette a kezét.

– Te még gyerek voltál, kicsim. Hugh úgy gondolta, nem lenne helyes...

– Nem, ez nem lehet – ismételte meg Beryl. Lerázta magáról Helena kezét, aztán sarkon fordult és kisietett a bálteremből. Selyemruhája susogását jól lehetett hallani a dermedt csöndben.

– Köszönjük szépen. Mindnyájuknak köszönet ezért az üdítő nyíltságért – mondta Jordan fagyosan, majd ő is megfordult és a hűga után indult, akit a lépcsőn sikerült utolérnie. – Beryl?

– Ez nem lehet igaz – jelentette ki újra a lány. – Én ezt nem hiszem el.

– Persze hogy nem igaz.

Beryl megállt a lépcsőn, és visszanézett a bátyjára.

– Akkor miért mondják mind ugyanazt?

– Gonosz szóbeszéd. Mi más lenne?

– Hugh bácsi hol van?

Jordan a fejét rázta.

– A bálteremben nincs.

A lány felnézett a második emeletre.

– Gyere, Jordie! – szólította fel a fivérét. – Járjunk utána ennek a dolognak!

Felsiettek a lépcsőn, és a dolgozószoba elé érve meghallották, hogy nagybátyjuk odabent idegesen beszél valakivel. A két testvér kopogtatás nélkül berontott a szobába, de Hugh intett nekik, hogy maradjanak csendben, aztán folytatta a telefonálást:

– Ez biztos, Claude? Nem a gázvezeték hibásodott meg, vagy valami ilyesmi?

– Hugh bácsi! – hívta fel magára a figyelmet Beryl türelmetlenül.

Nagybátyja azonban ügyet sem vetett rá.

– Igen, igen, máris tájékoztatom – mondta a telefonba. – Rosszabbkor nem is jöhetett volna, de igaza van, Claude. Philippe-nek nincs más választása. Még ma haza kell repülnie.

Hugh letette a kagylót, és dermedten meredt a készülékre.

– Igazat mondtál nekünk? – kérdezte meg végre Beryl. – Mamiról és papiról?

Nagybátyja most már feléje fordult, és megütközve nézett rá.

– Tessék? Miről beszélsz?

– Nekünk azt mondtad, hogy a szüleinket bevetés közben meggyilkolták – felelte Beryl. – Öngyilkosságról soha egy szót sem szóltál.

– Ezt meg kitől hallottátok? – horkant fel az idős úr.

– Nina Sutherlandtól, de Reggie és Helena is tudott róla. Nagyon úgy fest, hogy az egész világ tudja, csak mi ketten nem!

– Hogy a fene esne abba az ostoba liba Sutherlandbe! – morogta Hugh. – Ehhez nem volt joga.

Beryl és Jordan döbbsen néztek a bácsikájukra.

– Ugye ez csak hazugság? – kérdezte a lány alig hallhatóan.

Nagybátyjuk hirtelen felállt és az ajtóhoz indult.

– Ezt majd később megbeszéljük – mondta. – Most más dolgom van...

– Hugh bácsi! – kiáltott rá Beryl. – Igaz ez, vagy hazugság?

Az öregúr megállt, lassan megfordult, és a testvérekre nézett.

– Én egy másodpercig sem hittem el – mondta. – Bernard soha nem bántotta volna a feleségét...

– Ez meg mit akar jelenteni? – kérdezte Jordan. – Azt, hogy apa ölte meg anyát?

Hugh nem válaszolt, hallgatása azonban egyértelmű válasszal ért fel. Végül az ajtóhoz lépett, de a küszöbön még megállt.

– Beszéljünk erről később, Jordan! – kérte. – Majd ha már mindenki elment. Nekem most sokkal sürgősebb dolgom van – tette hozzá, aztán elhagyta a szobát.

A testvérek kis ideig szótlanul meredtek egymásra, és mindkettejük arcára döbbsen ült ki.

– Jóságos ég, Jordie! – suttogta végül Beryl. – Ezek szerint mégis igaz.

Richard a bálterem túlsó végéből látta, hogy előbb Beryl, aztán Jordan rohant ki felindultan az ajtón. A testvérek után indult, hogy megtudja, mi volt viharos távozásuk oka, de nem jutott mesz-szire, mert Helena az útját állta.

– Ez kész katasztrófa – dünnyögte az asszony fejcsóválva. – A rohadt sok pezsgő az oka.

– Miért, mi történt?

– Beryl és Jordan éppen most tudták meg az igazságot a szüleikről.

– Ki mondta el nekik?

– Nina. Valójában azonban Reggie volt a hibás. Olyan részeg, hogy már azt sem tudja, mit beszél.

Richard az ajtóra pillantott, amelyen át a testvérek távoztak.

– El kellene mondanom nekik a teljes történetet.

– Szerintem ez a nagybátyjuk dolga. Maga nem így gondolja? Elvégre Hugh titkolódzott előttük évekig. Akkor most magyarázkodnia is neki kell.

Richard rövid gondolkodás után egyetértően bólintott.

– Igaza van. Tökéletesen igaza van. Én akkor talán inkább Nina Sutherland nyakát tekerem ki.

– Ha már úgyis benne van a munkában, akkor a férjemét is kitekerheti. Felhatalmazom rá.

Richard éppen akkor fordult meg, amikor Hugh Tavistock belépett a bálterembe, és szapora léptekkel odasietett hozzájuk.

– Philippe merre van? – kérdezte.

– Mintha lement volna a kertbe – válaszolta Helena. – Valami baj van?

– Ma este csak az van – jelentette ki Hugh. – Most hívtak Párizsból. Philippe lakásában bomba robbant.

Richard és Helena döbbenetesen összenéztek.

– Jézusom! – suttogta az asszony. – Marie...

– Ő jól van. Csak könnyebben sérült meg, de azért kórházba vitték.

– Gyilkossági kísérlet volt?

Hugh bólintott.

– Nagyon úgy fest.

Rég elmúlt már éjfél, amikor Hugh és Jordan végre megtalálták Berylt. Édesanyja egykori szobájában volt, és egy nyitott hajóbőrönd mellett térdelt. Az ágyon és a padlón kiszórva heverték Madeline holmijai, köztük nyári selyemruhák, szalmakalapok, egy gyöngyökkel kirakott estélyi táska, és olyan tárgyak is, amelyek csak egykori tulajdonosuknak jelenthettek valamit: egy kis tengeri korall, egy kavics és egy porcelánbéka. Beryl szedte elő őket a bőröndből, hogy a holt tárgyak segítségével megpróbálja felidézni a néhai Madeline Tavistock szellemét és emberi melegségét. Hugh leült egy fotelba a lány mellé.

– Ideje, hogy elmondjam nektek az igazságot – kezdte.

– Ezt már sok éve meg kellett volna tenned – válaszolta Beryl, és tekintetét a kezében tartott porcelánbékára szegezte.

– Akkor ehhez még mind a ketten nagyon fiatalok voltatok. Te nyolcéves voltál, Jordan tíz. Nem értettétek volna meg...

– Lehet, de mindenképpen elfogadtuk volna a tényeket. Te viszont elhallgattad őket előlünk!

– A tények fájdalmasak voltak. A francia rendőrség arra jutott...

– Apa soha nem bántotta volna anyát – jelentette ki Beryl, és olyan heves pillanást vetett a nagybátyjára, hogy az önkéntelenül összerezzen. – Elfelejtetted, mit jelentettek egymásnak? Hogy mennyire szerették egymást? Mert én még emlékszem erre!

– És én is – szólt közbe Jordan.

Hugh levette a szemüvegét, és fáradtan megdörzsölte a szemét.

– Az igazság – mondta – sokkal rosszabb.

Beryl hitetlenkedve meredt rá.

– Mi lehet rosszabb a gyilkosnál és az öngyilkosnál?

– Talán... Talán az volna a legjobb, ha elolvasnátok a vizsgálati anyagot. – Az idős férfi felállt. – Odafent van az irodámban.

A testvérek követték nagybátyjukat a harmadik emeletre, abba a mindig bezárt szobába, amelyben ők eddig szinte soha nem jártak. Hugh kinyitott egy iratszekrényt, és elővett belőle egy dossziét. Az MI6 hivatalos aktája volt, rajta a felirat: „Tavistock, Bernard és Madeline”.

– Abban reménykedtem, hogy... ettől megkímélhetlek benneteket – mondta Hugh. – Hogy őszinte legyek, én nem akarom elhinni, amit itt írnak. Bernard nem lehetett áruló. A bizonyítékok azonban ellene szóltak. És jobb magyarázatot magam sem tudok a történetekre. Tessék, olvassátok!

Beryl szó nélkül elvette az iratrendezőt, kinyitotta, és Jordannel együtt átlapozta a párizsi rendőrség jelentéséről és a tanúvallomásokról készített fénymásolatokat. A

dossziében a tetthelyet ábrázoló fényképek is helyet kaptak. Az iratok alátámasztották Nina Sutherland állítását. A nyomozást azzal az eredménnyel zárták le, hogy Bernard Tavistock közvetlen közélről három lövést adott le a feleségére, aztán a saját halántékára tapasztotta a revolverét, és elsütötte. A fényképek olyan borzalmasak voltak, hogy Beryl gyorsan áthajtotta őket, aztán a francia titkosszolgálat jelentését is elolvasta.

– Ez képtelenség – mondta végül.

– Abban a lakásban, amelyben rábukkantak a holttestekre, egy aktatáskát is találtak. Üresen, mert a NATO haderejéről szóló titkos iratok Bernard kezében voltak, amikor meghalt. Azoknak az anyagoknak ki sem lett volna szabad kerülniük a nagykövetségről.

– Miért olyan biztos, hogy apa vitte ki őket?

– Könnyen hozzájuk férhetett, mert ő volt az összekötő a titkosszolgálatunk és a NATO között. A NATO-tól pedig hónapokon keresztül iratokat juttatott el a kelet-németekhez valaki, akinek Delphi volt a fedőneve. Tudtuk, hogy áruló van közöttünk, de egészen addig nem sikerült azonosítanunk, amíg ezeket a dokumentumokat meg nem találták a halott Bernardnál.

– És te azt gondold, hogy apa volt az a bizonyos Delphi – mondta Jordan.

– Nem én gondolom ezt, hanem a francia titkosszolgálat jutott erre a következtetésre. Én nem akartam elhinni, a tények azonban megkérdőjelezhetetlenek voltak.

A két testvér néhány pillanatig dermedten hallgatott. Ami a dossziében állt, az valóban az apjuk ellen szólt.

– Azok az állítólagos tények aztán téged is meggyőztek, Hugh bácsi? – kérdezte meg végül Beryl halkán. – Te is arra jutottál, hogy apa volt az áruló?

– Semmit sem hozhattam fel a nyomozás eredménye ellen. Nem elképzelhetetlen, hogy azért akartak meghalni, mert azt hitték, közel járnak a lebukáshoz. Az mindenképpen Bernardra vallott volna, hogy a megszégyenülés helyett inkább a halált választotta. Egy úriemberhez méltó megoldást.

Hugh hátradőlt a foteljában, és fáradtan beletúrt a hajába.

– Amit csak lehetett, azt én mind megtettem annak érdekében, hogy a nyomozás eredményéről minél kevesebben értesüljenek – folytatta. – Delphit nem keresték tovább, számomra pedig kellemetlen évek következtek el a titkosszolgálatnál. Nyilván sokakban felmerült, hogy megbízhatnak-e egyáltalán egy áruló bátyjában. Idővel aztán ez az ügy feledésbe merült, én pedig egyre feljebb jutottam a ranglétrán. Mindezzel együtt úgy gondolom, hogy az MI6-nél senki sem adott igazán hitelt a vizsgálati eredményeknek. Senki sem hitte el, hogy Bernard átállt az ellenséghez.

– Ezt én sem tudom elhinni – mondta Beryl.

Hugh a lányra nézett. – Ugyanakkor...

– Nem akarom elhinni, és kész! Ez az egész csak koholmány! Az MI6-nél valaki el akarja tussolni az igazságot...

– Ne légy nevetséges, Beryl!

– Anya és apa már nem védhetik meg magukat. Ki más emelhetne szót értük, ha nem én?

- A kiállításod minden tiszteletet megérdemel, drágám, de...
- És a te kiállításod, azzal mi van? – kérdezte a lány éles hangon. – Elvégre a halott öcsédről van szó.
- Én sem akartam elhinni, hogy ő volt.
- És tettél is érte valamit? Kétségbe vontad az úgynevezett bizonyítékokat? Beszéltél a francia titkosszolgálattal?
- Igen, és hinnem kellett Daumier jelentésének. Ő alapos ember.
- Daumier? – kérdezte Jordan. – Claude Daumier, a párizsi ügyosztály főnöke?
- Annak idején ő volt az MI6 összekötője. Megkértem, hogy vizsgálja meg a bizonyítékokat, és ugyanarra az eredményre jutott.
- Akkor az a pasas úgy hülye, ahogy van! – jelentette ki Beryl, és az ajtóhoz indult. – És ezt majd neki magának is megmondom.
- Hova méysz? – kérdezte Jordan a hűgától.
- Csomagolni. Velem jössz?
- Csomagolni? Az ég szerelmére, hova készülsz? – tudakolta Hugh.
- Beryl hátrapillantott a válla fölött.
- Hogyhogy hova? Párizsba, természetesen.

A telefon csörgése reggel hatkor ébresztette fel Richard Wolfot.

– A déli géppel jönnek Párizsba – közölte vele Claude Daumier. – Attól tartok, fel akarnak melegíteni egy régi és roppant kellemetlen ügyet.

Richard álmosan felült az ágyban.

– Miről beszélsz, Claude? Ki megy Párizsba?

– Beryl és Jordan Tavistock. Hugh éppen most hívott fel a hírral, és én cseppet sem örülök ennek a fejleménynek.

Richard visszafeküdt a párnájára.

– Mind a ketten felnőtt emberek, Claude – mondta ásítva. – Ha úgy tartja kedvük, hogy Párizsba menjenek...

– Azért jönnek ide, hogy kiderítsék az igazságot Madeline és Bernard haláláról.

Richard lehunyta a szemét, és felnyögött.

– Remek! Már csak ez hiányzott!

– Számból vetted ki a szót.

– Hugh nem tudná lebeszélni őket?

– Megpróbálta, de az unokahúga... – Daumier nagyot sóhajtott. – Találkoztál vele, úgyhogy tudod, miről beszélek.

Igen, Richard tudta, hogy Miss Beryl Tavistocktól cseppet sem áll távol az önféjűség. Anyja lánya. Madeline-t sem lehetett többé megállítani, ha egyszer a fejébe vett valamit. Ő is tántoríthatatlan volt, és ugyanolyan elbűvölő, mint a lánya.

Richard sietve elhessegette magától a rég halott asszonnyal kapcsolatos emlékeit.

– Mennyit tudnak? – kérdezte.

– Olvasták a jelentésemet. Tudnak Delphiről.

– Akkor a megfelelő helyeken fognak kutakodni.

– A veszélyes helyeken – mondta Daumier. Richard felült az ágyon, lábát letette a földre, s állát dörzsölgetve számba vette a lehetőségeket meg a kockázatokat.

– Hugh aggódik a biztonságukért – folytatta Claude Daumier. – Én nemkülönben. Ha úgy van, ahogy gondoljuk...

– Akkor komoly bajba kerülhetnek.

– Párizs mostanában egyébként sem igazán nyugodt hely – tette hozzá Daumier.

– Elég, ha csak a legutóbbi robbantásra gondolunk.

– Igaz is, hogy van Marie St. Pierre?

– Megúsztta néhány karcolással és kék folttal. Holnap már kiengedik a kórházból.

– A tűzszerészek mire jutottak?

– Semtex volt a robbanóanyag. Az emelet teljesen romba dőlt. Marie a robbanás előtt szerencsére éppen lement a földszintre.

– Vállalta valaki a felelősséget?

– Nem sokkal a robbantás után telefonon jelentkezett egy férfi. A Kozmikus Szolidaritás nevű szervezet tagjának mondta magát, és közölte, hogy ők követték el a merényletet.

– Kozmikus Szolidaritás? Soha nem hallottam róluk.

– Mi sem – felelte Daumier. – De te is tudod, hogy megy ez manapság.

Richard nagyon jól tudta, hogy megfelelő kapcsolatok révén bármilyen eszelős alak hozzájuthat néhány gramm Semtexhez, aztán bombát fabrikálhat, és már ki is veheti részét a forradalomból. A maga ilyen-olyan forradalmából. Ebben a szép új világban a terrorizmus a mindennapok részévé lett. Nem csoda, hogy virágozik a biztonsági szakma. Az ő ügyfeleik is bármennyi pénzt hajlandók megadni a biztonságuk érdekében.

– Beláthatod – folytatta Daumier –, hogy Bernard gyerekei nem a legjobbak jönnek Párizsba. – Nem tarthatnád rajtuk a szemed?

– Miért bíznanak meg éppen bennem azok után, hogy én készítettem azt a jelentést? Nem, Richard, nekik másik barátira lesz itt szükségük. Olyasvalakire, akinek éles a szeme és tévedhetetlenek az ösztönei.

– Van már jelölted?

– Azt csiripelik a verebek, hogy te és Miss Tavistock közelebbi kapcsolatba kerültetek egymással.

– Ő túl gazdag hozzám, én pedig túl szegény vagyok neki.

– Nemigen szoktam szívességet kérni – mondta Daumier csendesen. – És Hugh sem.

Most viszont azt kértek tőlem, tette hozzá Richard magában, és nagyot sóhajtott.

– Én pedig egyikőtöknek sem mondhatok nemet – válaszolta.

Miután helyére tette a kagylót, kis ideig azon gondolkodott, mit is vállalt el. Valójában gyerek-felvigyázó lesz, és az ilyen feladatokat szívből utálta. A gondolat azonban, hogy viszont fogja látni Beryl Tavistockot, valamint a kertben váltott csókjuk emléke gyorsan várakozásteljes mosolyt csalt az ajkára. Az a lány valóban túl gazdag hozzám, de álmodoznom azért nekem is szabad, gondolta. Meg aztán Madeline és Bernard emlékének is tartozom ennyivel.

Haláluk ennyi év után sem hagyta nyugodni Richardot. Talán eljött az ideje, hogy választ találjanak azokra a kérdésekre, amelyeket Daumier és ő húsz éve feltek. Azokra a kérdésekre, amelyeket az MI6 és a CIA meghallgatni sem volt hajlandó.

És most Beryl Tavistock úgy döntött, hogy beleüti azt a nemes vonalú orrát ebbe a régi ügybe. Azt a csinos kis orrát. Csak aztán nehogy az életébe kerüljön a kíváncsisága!

Richard felkelt az ágyból, és beállt a zuhany alá. Sietnie kellett, hogy a legszükségesebbeket még elintézhesse, mielőtt elindul a repülőtérre. Vár rá az utálatos szárdadaság. De legalább Párizsban lesz gyerekcsősz.

Anthony Sutherland kinézett a repülőgép ablakán, és alig várta, hogy leszálljanak végre. Átkozott balszerencséinek tartotta, hogy az Air France-nak ugyanarra a járatára foglaltak helyet, mint a Vane házaspár. És mintha ez még nem lett volna elég a bajból, ugyanabban a sorban is ültek, csak a folyosó választotta el őket egymástól. Anthony halálosan unalmas pasasnak tartotta Reggie-t, olyankor meg különösen, ha az öregúr leitta magát. És most megint a legjobb úton haladt a részegség felé. Két dupla whisky ledöntése után sopánkodni kezdett, hogy szörnyen hiányzik neki a jó öreg Anglia, ahol úgy főznek, ahogyan kell, és nem vajon pirítgatják az ételeket. Ott bezzeg rendesen sorban állnak az emberek, és nem bűzlenek a hagymától meg a fokhagymától. Úgy vélte, túl régen él már Párizsban, talán ideje lenne, hogy nyugalomba vonuljon, és hazaköltözzön Angliába. Éppen elég fiatal, okos és törekvő fiatal akad, aki átvehetné, és nagyon szívesen át is venné tőle a Bank of London párizsi képviseletének vezetését.

Lady Helenát szemlátomást legalább annyira idegesítette ez a szónoklat, mint Anthonyt.

– Fogd már be a szád, Reggie! – mondta, és még egy whiskyt kért a férjének.

Helena sem tartozott éppen Anthony kedvencei közé. Mindig is kellemetlen rágcválóra emlékeztette ez a nő, aki mindenben tökéletes ellentéte volt az ő édesanyjának. Helena most csinos és visszafogott, tyúklábmintás kosztümöt viselt, Nina pedig hófehér selyemből készült, feltűnő nadrágkosztümöt. Fehér selymet csakis öntudatos és magabiztos nők viselhetnek, és az én édesanyám ilyen nő, gondolta Anthony. Ötvenhárom évesen is izgalmas jelenség még, fekete hajában alig akad ősz szál, az alakját pedig sok huszoneves lány is megirigyelhetné.

Nina Sutherland, jó szokásához híven, ezúttal is beleeresztette a fullánkját Helenába.

– Ha ennyire utáljátok Párizst – kérdezte tőle –, akkor miért maradtok ott? Szerintem, aki nem imádja azt a várost, meg sem érdemli, hogy ott éljen.

– Neked természetesen tetszik Párizs – mondta Helena.

– Ez hozzáállás kérdése. Ha valaki kellőképpen nyitott...

– Mi persze túlságosan merevek vagyunk – szólt közbe Helena csípősen.

– Azt én nem mondtam. Viszont túlságosan is brit fejfel gondolkodtok. Az angolok azt képzelik, hogy Isten is angol.

– Miért, talán nem az? – kérdezte Reggie. Helena nem nevetett a tréfásnak szánt kérdésen.

– Én csupán úgy gondolom – mondta –, hogy rend és fegyelem nélkül nem működhet a világ.

Nina odapillantott Reggie-re, aki hangosan szürcsölve itta a harmadik whiskyjét.

– Igen, nyilvánvaló, hogy nálatok a fegyelem mindenekelőtt való. Nem csoda, hogy olyan csúfos véget ért a tegnap este.

– Nem mi kürtöltük ki az igazságot! – válaszolta Helena nyersen.

– Én legalább elég józan voltam ahhoz, hogy tudjam, mit beszélek – vágott vissza Nina. – Beryl és Jordan előbb vagy utóbb úgyis mindent megtudtak volna. Miután pedig Reggie kiengedte a szellemet a palackból, úgy tartottam tisztességesnek, hogy nyíltan beszéljek nekik a szüleikről.

– És mit értél el vele? – nyögött fel Helena. – Azt, hogy ma délután Berylék is eljönnek Párizsba, és megbolygatják azt a régi ügyet.

– Mikor volt az már! – vont a vállát Nina.

– Nem értem, hogy lehetsz ennyire szenvtelen. Ha valakinek kára származhat ebből, akkor az éppen te vagy.

Nina összeráncolta a homlokát.

– Ezt meg hogy érted?

– Nem érdekes.

– Engem nagyon is érdekel, hogy mit akartál ezzel mondani.

– Semmit – vetett véget Helena a beszélgetésnek.

Anthony látta az édesanyján, hogy kis híján szétveti a méreg. Az asszony ökölbe szorította a kezét, és még egy Martinit rendelt magának. Miután felállt, hogy járjon egyet, fia utána indult, és a gép végében érte be.

– Jól vagy, anya? – kérdezte.

Nina dühös pillantást vetett az első osztály felé.

– Akkor is az a csökött agyú Reggie volt a hibás! – suttogta. – Helenának viszont igaza van, és ezt te is tudod. Én vagyok az, aki megütheti a bokáját.

– Ennyi év után?

– Ugyanazokat a kérdéseket fogják feltenni. Mindent újra elővesznek. Mi lesz, ha a Tavistock kölykök rájönnek valamire?

– Nem fognak – jelentette ki Anthony nyugodtan.

Nina tekintete találkozott a fiáéval. Pillantásuk húsz év szoros szövetségéről mesélt. Mi ketten együtt az egész világgal felvehetjük a harcot, szokta mondogatni Anthonynak az asszony, és így is éreztek. Kettesben éltek párizsi lakásukban. Ninának persze voltak szeretői, de azok a férfiak jelentéktelen, szinte szóra sem érdemes szerepet játszottak az életében. Anthony viszont a fia volt, márpedig az anya és gyermeke közötti szeretetnél nem létezik erősebb kapocs.

– Nincs mitől tartanod – mondta Anthony. – Komolyan nincs.

– De Tavistockék...

– Ártalmatlanok. – Fia megfogta és bátorítón megszorította Nina kezét. – Es gandom lesz rá, hogy azok is maradjanak.

3.

Beryl kinézett a lakosztálya ablakán. A párizsi Hotel Ritzből a nyüzsgő Vendôme tér korinthuszi oszlopaira és boltíveire látott le, amelyek között vastagon kibélelt zsebú turisták végezték esti sétájukat. Beryl nyolc éve, három iskolatársnőjével járt utoljára Párizsban. A most elébe táruló, hivalkodó fényűzéssel szemben ő és szertelen barátnői akkor a Szajna bal partjának a bisztróit és a Montparnasse kétes hírű éjszakai lokáljait részesítették előnyben. Pompásan érezték magukat, számolatlanul itták az üveg borokat, az utcán táncoltak, és kikezdték az összes francia férfival, aki csak az útjukba akadt. És igencsak sokan akadtak az útjukba.

Beryl most úgy érezte, hogy ez már ezer éve történt. Ha nem mindjárt valamelyik előző életében. Miközben visszagondolt azokra a gondtalan időkre, amelyekről tudta, hogy soha többé nem fognak visszatérni, szomorúság fogta el. Nagyon megváltoztam, állapította meg magában. És ez akkor is így lenne, ha anyáról és apáról semmi sem derült volna ki. Nyugtalan vagyok, és nem találok a helyem. Arra vágyom, hogy... Magam sem tudom, mire. Talán arra, hogy értelme legyen az életnek? Mert jó ideje nincs már neki.

A lány hallotta, hogy kinyílt az összekötő ajtó, és bátyja átjött hozzá a szomszédos lakosztályból.

– Claude Daumier végre visszahívott – mondta Jordan. – Szörnyen elfoglalt, mert a bombamerénylet ügyében nyomoz, de annyi időt azért tud szakítani, hogy kora este együtt vacsorázzon velünk.

– Hánykor?

– Fél óra múlva.

Beryl ellépett az ablaktól, és a fivére felé fordult. Előző éjszaka egyikük sem aludt sokat. Jordanen így, frissen borotválva és kifogástalan öltözékben is látszott, hogy kimerült.

– Felőlem bármikor indulhatunk – mondta a lány.

Bátyja végignézett rajta.

– Ez a ruha... nem a mamáé volt?

– De, igen. Elhoztam néhány holmiját. Nem tudnám megmondani, miért. – Beryl is végignézett a selyemruháján. – Fura, nem? Úgy áll rajtam, mintha rám varrták volna.

– Biztos, hogy ki akarod ennek tenni magad?

– Ezt miért kérded?

– Csak mert... – Jordan a fejét ingatta. – Mintha nem lennél önmagad.

– Egyikünk sem az, Jordie. És ebben semmi meglepő nincs. – A lány megint kinézett az ablakon. Édesanyjuk elé ugyanez a kép tárulhatott, amikor Párizsban időzött. Ugyanebben a szállodában lakott, még az is lehet, hogy ugyanebben a lakosz-

tályban. És valamikor talán ugyanebben a ruhában állt ennél az ablaknál. – Mint-ha... nem tudnánk többé, kik is vagyunk valójában, és honnan jöttünk.

– Hogy te ki vagy, Beryl, és én ki vagyok, az soha nem volt kérdés. Bármit is de-rítünk ki apáékról, ahhoz nekünk nincs közünk.

A lány bátyjára emelte a tekintetét.

– Vagyis azt hiszed, hogy akár igaz is lehet.

Jordan kis ideig hallgatott.

– Nem tudom – felelte végül habozva. – Mindenesetre felkészültem a legrosz-szabra, és neked is azt kellene tenned – fűzte hozzá, aztán a szekrényhez lépett, és elővette Beryl köpenyét. –Menjünk, húgocskám! Ideje, hogy szembenézzünk az igazsággal. Bármi legyen is az.

Hét óra volt, amikor a két testvér belépett a Le Petit Zine kávéházba, amelyet Daumier javasolt találkozójuk helyszínéül. A franciák később szoktak vacsorázni, ezért az egész helyiségben csak egy pár üldögélt levest eszegetve. Beryl és Jordan az egyik hátsó fülkében foglaltak helyet, aztán bort, kenyeret, zellert és mártoga-táshoz mustáros mártást rendeltek. Az idő egyre csak telt, közben a másik pár is tá-vozott, de Daumier még mindig nem került elő.

A testvérek már attól tartottak, hogy a francia meggondolta magát, amikor húsz perccel hét után kinyílt az ajtó, és egy alacsony, inas, öszülő halántékú férfi lépett be rajta. Öltönyt és nyakkendőt viselt, kezében aktatáskát tartott, s bárki bankárnak vagy ügyvédnek nézhetne volna. Amint azonban találkozott a tekintetük, és a férfi alig észrevehetően odabiccentett nekik, Jordanék azonnal tudták, hogy ő Claude Daumier. Nem egyedül érkezett, egy másik férfi is volt vele. Miután odaértek hoz-zájuk, és Beryl megismerte Daumier kísérlőjét, arcára megdöbbenés ült ki.

– Szia! – mondta csendesesen. – Nem tudtam, hogy te is Párizsba jössz.

– Egészen ma reggelig én sem tudtam – felelte Richard Wolf.

A kölcsönös bemutatkozások és kézszorítások után a két férfi is helyet foglalt. Berylt bizsergés fogta el, és felidézödütt benne a csókjuk, amint a vele szemközt ülő Richardra nézett. Hülye vagy, ha hagyod, hogy összezavarjon! – teremtette le magát gondolatban. Ehhez egyetlen férfinak sincs joga. Annak meg végképp nincs, akit csak egyszer csókolnál meg, és egy teljes napja sem ismered.

A lány mégsem tudta elfelejteni azt, ami a chetwyndi kertben történt közöttük. Annak a csóknak az ízét most is érezte még. Richard bort töltött magának, és szájá-hoz emelte a poharat. Tekintetük újra találkozott, és Beryl nyelve hegyével meg-nedvesítette az ajkát.

– Mi hozott Párizsba? – kérdezte aztán.

– Hogy őszinte legyek, Claude hívott ide – felelte Richard.

A lány kérdő pillantást vetett Daumier-ra.

– Amint meghallottam, hogy Richard barátom éppen Londonban van, arra gon-doltam, megragadom az alkalmat, és kikérem a tanácsát – mondta a francia. – Ő szakértő az ilyen ügyekben.

– A St. Pierre-ék ellen elkövetett merényletről van szó – magyarázta Richard. – Sok évig foglalkoztam terrorista csoportokkal. A mostani robbantásért egy eddig

ismeretlen szervezet tagjai vállalták a felelősséget. Azt kellene kiderítenem, kik is ők.

– És jutott már valamire? – kérdezte Jordan.

– Még nem – ismerte be Richard. – Kozmikus Szolidaritás nevű szervezetet nem ismer a számítógépem – tette hozzá, s miután még egy korty bort ivott, Berylre nézett. – De most már biztos, hogy nem utaztam ide feleslegesen, mert legalább találkozhattam veletek.

– Mi nem szórakozni jöttünk ide – jelentette ki a lány. – Arra nem lesz időnk.

– Egy kevés sem?

– Nem – felelte Beryl kurtán, aztán Daumier felé fordult. – Gondolom, a nagybátyánk felhívta, és elmondta magának, miért vagyunk itt.

A francia férfi bólintott.

– Tudom, hogy olvasták a jelentésem.

– Elejétől a végéig – mondta Jordan.

– Akkor ismerik a bizonyítékokat. Én csak megerősíthetem a tanúvallomásokat és a halottkém megállapításait...

– A halottkém téves következtetéseket is levonhatott – jegyezte meg Jordan.

– Saját szememmel láttam a holttesteket abban a tetőtéri lakásban. Soha nem fogom elfelejteni azt a látványt. – Daumier kis ideig hallgatott, mintha el kellene hessegetnie magától az emlékképeket. – Az édesanyjukat három golyó találta szíven. Mellette ott feküdt Bernard. Őt egyetlen fejlődés ölte meg. A fegyveren csak az ő ujjlenyomatait találták meg. Szemtanúk nem voltak, és más gyanúsított sem. A bizonyítékok önmagukért beszéltek.

– És mi lett volna az indíték? – kérdezte Beryl. – Miért ölte volna meg apánk anyánkat, amikor szerette?

– Lehet, hogy éppen ez volt az indíték – válaszolta Daumier. – A szerelem. Vagyis inkább a szerelemféltés. Madeline találhatott magának valakit...

– Az képtelenség! – jelentette ki a lány indulatosan. – Anya szerette apát.

Daumier néhány pillanatig poharára szegezte a tekintetét.

– Maguk nem olvashatták, amit Monsieur Rideau, a lakás bérbeadója mondott jegyzőkönyvbe a rendőrségen.

A testvérek meglepetten összenéztek.

– Rideau? Nem emlékszem, hogy az ő tanúvallomása benne lett volna az aktában – mondta Jordan.

– Nem is volt, mert azt én nem adtam át Hugh-nak. Tapintatból.

Tapintatból, gondolta Beryl. Vagyis Daumier el akart titkolni valamilyen kínos körülményt.

– Azt a manzárdlakást, amelyben a holttesteket megtalálták – folytatta a francia – , egy bizonyos Mademoiselle Scarlatti vette bérbe. A háziúr, vagyis Rideau elmondása szerint az a Scarlatti nevű nő csak hetente egyszer-kétszer használta a lakást. Egészen egyértelmű célból – tette hozzá Daumier kíméletesen.

Jordan viszont nem kerülgette a forró kását.

– A szeretőjével járt oda?

A francia bólintott.

– A háziurat felkérték a holttestek azonosítására, ő pedig Mademoiselle Scarlattit ismerte fel a lakásban holtan talált nőben. A maguk édesanyjában.

Beryl elképedten meredt Daumier-ra.

– Azt akarja mondani, hogy anyám a szeretőjével járt oda?

– Ezt vallotta a lakás bérbeadója.

– Akkor beszélünk kell vele.

– Sajnos lehetetlen – mondta a francia. – A ház időközben többször is tulajdonost váltott, és Monsieur Rideau végleg külföldre költözött. Hogy most hol él, arról sejtelmem sincs.

A két testvér döbbenten hallgatott. Daumier elmélete szerint tehát anyjuknak szeretője volt, akivel abban a Myrha utcai manzárdban találkozgatott. Apjuk pedig, miután rájött erre, előbb a feleségét ölte meg, aztán saját magát.

Beryl felnézett, és Richard szeméből együttérzést olvasott ki. Szóval ő is azt hiszi, hogy így történt, gondolta, és egyszeriben gyűlölte az amerikai férfit azért, mert itt van, és megtudta családjuk legszégyenletesebb titkát.

A csendet halk pityegés törte meg. Daumier zakója zsebéből előhúzza a személyhívóját, és gyors pillantást vetett rá.

– Sajnálom, de nekem most mennem kell – mondta.

– És mi van a titkos aktával? – kérdezte tőle Jordan. – Delphiről eddig egy szót sem szólt.

– Arról majd máskor beszélünk. Nyilván megértik, hogy számunkra most a bombamerénylet a legfontosabb – tette hozzá Daumier, miközben felállt, és felvette az aktatáskáját. – Esetleg holnap? Addig is érezzék jól magukat Párizsban! És ha ma itt vacsoráznak, akkor melegen ajánlom a kacsát. Azt remekül készítik.

A francia kurta biccentéssel elköszönt a társaságtól, aztán sietve elhagyta a kávéházat.

– Mondhatom, sokra mentünk vele – dörmögte Jordan bosszúsan. – Hozzánk vágott egy bombát, ő meg szépen fedezékbe vonult. És egyetlen kérdésünkre sem válaszolt.

– Nyilván ez volt a célja – találgatta Beryl. – Azért jött elő ezzel a szörnyűséggel, hogy a döbbenettől a szavunk is elakadjon, és ne tegyünk fel kérdéseket neki. Jól gondolom? – nézett a lány Richardra.

Tekintetét a férfi szemrebbenés nélkül állta.

– Ezt miért tőlem kérded?

– Mert ti ketten szemlátomást nagyon jól ismeritek egymást. Daumier mindig ezt csinálja?

– Claude soha nem fecseg ki titkokat. A régi barátainak azonban szívesen segít, és a nagybátyátok régi barátja. Meggyőződésem, hogy a ti érdeketekben cselekszik.

Régi barátok, gondolta Beryl. Daumier-t, Hugh bácsit és Richard Wolfot rejtélyes szálak fűzik össze, és a közös múlt is, amelyről nem hajlandók beszélni. A lány gyerekkora óta jól ismerte ezt a világot. Nagybátyjukat gyakran keresték fel titokzatos férfiak Chetwyndben. Beszélgetéseikből Beryl néha elkapott egy-egy el-

suttogott szót: Jurcsenko, Andropov, Bagdad, Berlin... Nem tudta, legfeljebb csak sejtette, miről tárgyalhatott Hugh a látogatóival. Azt viszont már korán megtanulta, hogy ne tegyen fel kérdéseket, mert úgysem kapna válaszokat rájuk. Ha időnként mégis érdeklődni próbált, bácsikája mindig csak annyit mondott neki, hogy ne törje olyasmin azt a szép kis fejét, ami nem rá tartozik.

Most azonban nem fogja hagyni, hogy lerázzák. Válaszokat akar kapni.

A pincér étlapokat tett eléjük, Beryl azonban megrázta a fejét.

– Megyünk – döntötte el.

– Nem vagy éhes? – kérdezte tőle Richard. – Claude szerint itt istenien főznek.

– Daumier téged azért hozott ide, hogy jóllakass és szórakoztass bennünket, mert addig sincs velünk gond?

– Boldog lennék, ha jóllakathatnálak és még szórakoztathatnálak is.

A férfi huncutul rámosolygott Berylre, és ő újra megingott. Maradj itt vacsorára! – olvasta ki a kérést Richard szeméből. Vacsorázzunk együtt! Utána pedig... Bármi lehet.

A lány hátradőlt.

– Egy feltétellel maradunk.

– És mi lenne az a feltétel?

– Hogy őszinte leszel hozzánk. Nem beszélsz mellé, és nem trükközöl.

– Rendben van, megpróbálom.

– Miért jöttél Párizsba?

– Claude tanácsot kért tőlem. Baráti szívességgéppen. A csúcstalálkozó már befejeződött Londonban, úgyhogy igent mondtam neki. És a kíváncsiság is hajtott.

– A bombamerénylet miatt?

Richard bólintott.

– A Kozmikus Szolidaritásról még semmit sem tudok. Azon vagyok, hogy az összes terrorista csoportot ismerjem. Ez a foglalkozásom. – A férfi étlapot tolt Beryl elé, és elmosolyodott. – Ez a puszta igazság, Miss Tavistock.

A lány hamisságnak halvány nyomát sem fedezte fel Richard szemében. Ösztönei mégis azt súgták, hogy a férfi mosolya mögött megbújik valami, amiről nem hajlandó beszélni.

– Nem hiszel nekem – mondta végül Richard.

– Ezt meg hogy találtad ki?

– Akkor hát együtt vacsorázzunk?

Jordan eddig szótlanul hallgatta őket, és tekintete ide-oda járt közöttük. Most viszont már türelmetlenül közbeszólt:

– Természetesen magával vacsorázzunk. Én ugyanis éhes vagyok, Beryl, és addig nem állok fel ettől az asztaltól, amíg jól nem laktam.

A lány megadó sóhajjal kinyitotta az étlapját.

– Jordie hasa kimondta a döntő szót.

Pontosan este hét óra tizenöt perc volt, amikor Amiel Foch telefonja megszólalt.

– Újabb megbízásom van magának. Az ügy sürgős – közölte vele a hívó. – És erősen remélem, hogy ezúttal majd sikeresen hajtja végre a feladatot.

A bírálathoz talált. Amiel Foch huszonöt éve volt már a szakmában, és csak nehezen állta meg, hogy egy szóval se válaszoljon a gonosz megjegyzésre. A lapokat azonban nem ő, hanem a telefonáló férfi osztotta, aki azt is megengedhette magának, hogy sértő legyen. Amiel viszont nem akarta megkockáztatni, hogy végleg süllyesztőbe tegyék. Mostanában már egyébként is csak ritkán kapott munkát. Hiába, az idő múlásával mindenkinek megkopnak a reflexei. És ez rá is igaz.

– Az utasításai szerint helyeztem el a pokolgépet – felelte végül. – És pontosan a megadott időben robbant fel.

– De csak rohadt nagy zajt csapott. A célszemély szinte meg sem sérült.

– Mert kiszámíthatatlanul viselkedett. Arra pedig nem készülhettem fel.

– Bízunk benne, hogy most majd több eredménnyel jár.

– Kiről van szó?

– Ketten vannak. Testvérek. Beryl és Jordan Tavistock. A Ritzben laknak. Minden lépésükről tudni akarok. És arról is, hogy kikkel találkoznak.

– Ez minden?

– Egyelőre igen, de ez bármikor megváltozhat. Attól függ, mire jutnak a kutakodásukkal. Ha minden jól megy, fogják magukat, és hazahúznak Angliába.

– És ha nem?

– Akkor majd más megoldást keresünk.

– Madame St. Pierre-rel mi legyen? Tegyek vele még egy kísérletet?

A férfi habozott.

– Ne! – felelte végül. – Ő ráér. Most Tavistockék a fontosabbak.

Miközben elfogyasztották a vacsorájukat, előételnek párolt lazacot, aztán pedig sült kacsát málnaöntettel, Beryl kérdésekkel bombázta Richardot. Ő azonban gyakorlott volt az efféle kérdezz-felelek játékban, és a mindenképpen szükségesnél egy szóval sem árult el többet magáról. Connecticutban született, és ott is nőtt fel. Apja a rendőrségtől ment nyugdíjba, és még él. Ő maga a Princeton Egyetem elvégzése után a külügyminisztériumhoz került, és a világ számos országában dolgozott az amerikai nagykövetségeken. Öt év után kilépett az állami szolgálatból, és akkor alapította meg Washingtonban a Sakaroff és Wolf Ügynökséget. Azóta biztonsági tanácsadással foglalkozik.

– Ezért voltam a múlt héten Londonban – tette hozzá. – Több amerikai cég bennünket bízott meg a gazdasági csúcstalálkozón részt vevő képviselői védelmével. Én irányítottam a biztonságiakat.

– Mást nem is csináltál Angliában? – kérdezte Beryl.

– Nem. Egészen addig, amíg Hugh nem hívott meg Chetwyndbe.

Richard az asztal fölött egyenesen a lány szemébe nézett. Nyílt tekintete összezavarta Berylt. Igazat mondott, vagy csak etet engem? – találgatta magában. A férfi élettörténetét túlságosan is kereknek, már-már betanultnak érezte. Úgy sejtette, hogy Richard ügyesen keveri a valós részleteket és a kitalált elemeket. A titkos-

szolgálatok emberei mind így csinálják, ha az életükről kell mesélniük. És végül is mit tud ő Richard Wolfról? Annyit, hogy gyakran mosolyog, szeret nagyokat nevetni, jó az étvágya, és feketén issza a kávéját.

Ő pedig iszonyatosan, örülten vonzódik hozzá.

Vacsora után Richard felajánlotta, hogy a kocsiján visszaviszi őket a Ritzbe. Jordan hátulra szállt be, Beryl pedig előre, az anyósülésre. Miközben a Saint-Germain úton a Szajna felé tartottak, a lány oldalról újra meg újra odalesett Richardra, akit szemlátomást kicsit sem zavart a sűrű és kaotikus forgalom. Egy piros lámpánál aztán ő is Berylre nézett, és a lánynak már ettől a futó pillantástól is vad kalapálásba kezdett a szíve.

– Még korán van – jegyezte meg Richard, miután továbbindult, és megint az útra figyelt. – Biztos, hogy máris vissza akartok menni a szállodába?

– Mi más tethetnénk?

– Elmehetnénk autókázni. Vagy sétálni. Ahogy akarjátok. Végül is ki kellene élvezni, hogy Párizsban vagytok.

Richard sebességet váltott, és keze közben hozzáért Beryl térdéhez. A lány testén azonnal borzongás, melengető, édes, várakozásteljes borzongás futott végig. Kísértésbe akar ejteni, gondolta. El szeretne bódítani a csábító lehetőségekkel. Vagy talán nem is ő, hanem a bor teszi? Voltaképpen mi bajom lehet abból, ha sétálok egyet a friss levegőn?

– Te mit gondolsz, Jordie? – szólt hátra végül Beryl a válla fölött. – Lenne kedved sétálni?

A válasz hangos horkantás volt. A lány megfordult, és csodálkozva látta, hogy bátyja elnyúlt a hátsó ülésen. Az álmatlanul töltött előző éjszaka és a vacsorához megivott két pohár bor megtette nála a hatását.

– Azt hiszem – mondta Beryl nevetve –, ez azt jelenti, hogy nem fogunk sétálni.

– És esetleg csak te meg én, kettesben?

Az óvatosan feltett kérdés olyan csábító volt, hogy a lányt megint kísértő borzongás fogta el. Végül is miért ne? – gondolta. Ha már egyszer itt vagyok Párizsban...

– Rendben van, sétálhatunk egy keveset – felelte fennhangon. – Előbb azonban ágyba kell dugnunk Jordant.

– Parancsára, hölgyem! – mondta Richard mosolyogva. – Első megálló a Ritz.

Jordan az egész utat végighorkolta a szállodáig.

Richard és Beryl a Tuileriákban sétálgatott. A gondosan ápolt parkon átvezető, kavicsokkal felszórt út mellett szobrok álltak, és kísértetiesen fehérlettek a kandeláberek fényében.

– Már megint egy kertben kószálunk – jegyezte meg a férfi. – Jó volna, ha itt is találánánk egy útvesztőt, a közepén egy kis köpaddal.

– Miért lenne az jó? – kérdezte Beryl mosolyogva. – Ismétlésben reménykedsz?

– Csak a vége lehetne kicsit más. Tudod, hogy öt percig kerestem a kivezető utat, miután magamra hagytál?

– Igen, tudom – mondta a lány, és felnevetett. – Nem mentem be a házba, hanem megálltam az ajtónál, és mértem az időt. Az öt perc egyébként nem volt rossz teljesítmény, bár több férfinak hamarabb is sikerült már kijutnia.

– Vagy úgy! Így szoktad próbára tenni a férfiakat? Te voltál a csaléteknek kitett sajt a labirintusban...

– Te pedig az egér.

Ezen mind a ketten jót nevettek, és kacagásuk megtörte az éjszakai csöndet.

– És milyen értékelést kaptam? Elfogadható volt a teljesítményem? – kérdezte aztán a férfi.

– Átlagos.

Richard közelebb lépett a lányhoz.

– Csak átlagos? – kérdezte mosolyogva, és hófehér fogai megvillantak a félhomályban.

– Igazad van, végül is sötét volt.

– Igen. – A férfi még közelebb lépett Berylhez, olyan közel, hogy neki hátra kellett hajtania a fejét, ha fel akart nézni rá. Még a teste melegét is érezni vélte. – Koromsötét volt – tette hozzá Richard suttogva.

– És lehet, hogy te még össze is voltál zavarodva egy kicsit?

– Nem kicsit. Borzalmasan.

– Az jó. Gonoszságból csináltam. Hogy megnehezítsem a dolgodat.

– Ezért komoly büntetést érdemelsz.

A férfi kinyújtotta a karját, két keze közé fogta Beryl arcát, és szájára tapasztotta a száját. A lány testén édes borzongás futott végig. Ha ez a büntetésem, újra elkövetem ugyanazt a bűnt, gondolta. Lába remegni kezdett, mintha össze akart volna csuklani alatta, de ez nem ijesztette meg, mert Richard erősen tartotta, miközben sóváran felnyögött. Beryl tudta, hogy csókjuk veszélyes rá, és nem csak rá. A szenvedély mindkettőjüket mély szakadék felé sodorta, ő azonban ezt sem bánta. Késsen állt arra, hogy megtegye a nagy ugrást.

A férfi azonban egészen váratlanul elvált a szájától. Izmai megfeszültek, és előbb még simogató keze megdermedt a lány arcán, de nem húzódott el tőle, hanem még szorosabban magához ölelte.

– Indulj el! – súgta a fülébe. – A Concorde felé.

– Tessék?

– Csak menj tovább! Egészen nyugodtan. Én majd megfogom a kezéd.

Richard arcán látszott, hogy valami feltűnt neki, és még mindig éberem figyel. Beryl lenyelte a kérdéseket, amelyek már a nyelve hegyén voltak, és hagyta, hogy a férfi megfogja a kezét. Megfordultak, és komótosan elindultak a Concorde tér irányába. Richard nem magyarázta meg a viselkedését, keze szorítása azonban elárulta a lánynak, hogy valami nincs rendben, és ez itt most nem játék.

Miközben látszólag úgy sétáltak a parkban, mint bármelyik másik szerelmespár, csend vette körül őket. A város zajait távolról hallották csupán, és talpuk alatt megmegzörrentek a kavicsok. De nem csak az ő talpuk alatt. Valaki mögöttük is lépdelt ugyanazon az úton...

Beryl idegesen megszorította a férfi kezét, ám hirtelen feltámadt félelme azonnal nyomtalanul eltűnt, amint Richard viszonzta a szorítását. Egy napja ismerem csak ezt az embert, gondolta a lány, és mégis úgy érzem, hogy rábízhatom magam.

A férfi fokozatosan, szinte észrevétlenül megszaporázta a lépteit. Hátuk mögött ugyanúgy felgyorsultak a lépések, ám aztán, ahogy közelebb értek a Rivoli úthoz, a forgalom zaja elnyomta őket. Beryl sejtette, hogy most lehetnek a legnagyobb veszélyben. Követőjüknek még azelőtt cselekednie kell, hogy ők kiérnének a sötét parkból. Az emberek között már megint biztonságban lesznek. Csak ki kell szaladniuk a fák közül.

A lány felkészülten várta, hogy Richard jelt adjon neki a futásra. Ő azonban nem tett hirtelen mozdulatot, és az a valaki sem szánta el magát cselekvésre, aki követte őket. Így aztán kéz a kézben, mintha semmit sem vettek volna észre, kísértáltak a fényárban úszó Rivoli útra. Ott még ilyenkor, este is sokan jártak, és Beryl úgy gondolta, hogy immár nincsenek veszélyben. A forgalmas úton aligha mernék megtámadni őket.

A lány szívverése lassanként megnyugodott, ám aztán pillantása Richard arcára esett, és vonásait még mindig feszültnek látta.

– Állj meg annál a kirakatnál, és csinálj úgy, mintha ráérősen nézegetnéd! – mondta a férfi, miután átmentek az út túlsó oldalára.

Az üvegablakon át egy édességbolt csábító kínálata tárult elénk: málnatorták, törökméz és pralinék feküdtek ízlésesen elrendezve egy vattacukor ágyon. Az üzletben egy fiatal nő éppen friss epreket mártogatott egy nagy tál olvasztott csokoládéba.

– Miért állunk itt? – kérdezte Beryl suttogva.

– Megvárjuk, mi történik.

A kirakatüvegben visszatükröződtek a mögöttük elhaladó járókelők: egy kéz a kézben sétáló pár, három hátizsákos diák és egy négygyermekes család.

– Továbbmegyünk – döntötte el végül Richard. Ahogy eddig is tették, lassan, komótosan lépdelt a Rivoli úton. Beryl egészen megrémült, amikor Richard egyszer csak váratlanul berántotta az egyik mellékutcába.

– Futás! – szólította fel a férfi.

Egyszerre kezdtek el rohanni. Az első sarkon megint befordultak jobbra, aztán behúzódtak egy kapualjba. Richard olyan szorosán magához ölelte a lányt, hogy szívverését ő a mellén érezte, lélegzete pedig a halántékát simogatta. Így álltak mozdulatlanul, és vártak.

Fülüket pár másodperc múlva lépések zaja ütötte meg. Valaki futva tartott feléjük az utcán, aztán lelassította a lépteit, és megállt. Beryl rémülten Richard karjába simult, amikor a kapubejáró előtt egy árny suhant el. Odakintről megint lépések hallatszottak, majd eltávolodtak, és végül teljesen elhaltak.

Richard kilesett az utcára, aztán megszorította a lány kezét.

– Tiszta a levegő – suttogta. – Tűnjünk el innen!

Futva tették meg az utat a Castiglione útig, és a szállodáig meg sem álltak. Miután felértek a lakosztályába, és Richard még az ajtót is kulcsra zárta, Berylnek végre megjött a hangja.

– Ez meg mi volt? – kérdezte.

– Azt én is szeretném tudni – felelte a férfi.

– Ki akartak rabolni bennünket? – A lány a telefonhoz lépett. – Az lesz a legjobb, ha felhívom a rendőrséget.

Richard a fejét rázta.

– Nem a pénzünkre utazott.

Beryl csodálkozva megfordult.

– Ezt meg honnan tudod?

– Gondolkodj kicsit! A pasas a forgalmas Rivoli úton is követett bennünket. Ha tolvaj lett volna, visszamegy a sötét parkba, és ott les újabb áldozatra, ahol nincsenek szemtanúk. Ő azonban a nyomunkban maradt.

– Én még csak nem is láttam! Te honnan tudod, hogy...

– Középkorú, alacsony, zömök férfi volt. Jellegtelen figura, akinek senki sem jegyzi meg az arcát.

A lány döbbsen meredt Richardra, és újból feltámadt a rémülete.

– Azt akarsz mondani, hogy az a valaki nem véletlenül szúrt ki bennünket?

– Igen, azt.

– De miért követne téged bárki is?

– Ezt a kérdést én is feltehetném neked.

– Én senkinek sem vagyok ennyire fontos.

– Elfelejtetted, mi hozott Párizsba?

– Az tisztán családi ügy.

– Ha az lenne, aligha eredne a nyomodba egy vadidegen férfi.

– Miből gondolsz, hogy nem téged követett? Végül is te dolgozol a CIA-nek!

– Tévedés. Én a saját cégemet vezetem.

– Mese habbal! Gyakorlatilag titkos ügynökök között nőttem fel. Mérföldekről kiszagolom a fajtádat.

Richard felvonta a szemöldökét.

– Igazán? És mégsem ijesztett el a szagom?

– Lehet, hogy az lett volna a legjobb.

A férfi nyugtalanul végigjárta a szobát, becsukta az ablakokat, és összehúzta a függönyöket.

– Nos, ha már úgysem téveszthetem meg azt az érzékeny orrod – mondta aztán –, akkor inkább beismerő vallomást teszek. A munkám valamivel összetettebb, mint eddig állítottam.

– Hogy ez engem miért nem lep meg?

– Ennek ellenére még mindig úgy gondolom, hogy az a pasas nem engem követett, hanem téged.

– Miért tette volna?

– Mert aknamezőre tévedtél. Te ezt nem értheted, Beryl. A szüleid halála több volt szokásos féltékenységi drámánál.

– Egy pillanat! – A lány odament a férfihoz, és közvetlen közletről felnézett rá. – Mit tudsz te erről?

– Tudtam, hogy Párizsba fogtok jönni.

– Kitől hallottad?

– Claude Daumier hívott fel Londonban. Elmondta, hogy Hugh aggódik értetek, és valakinek vigyáznia kellene rátok.

– Szóval te vagy a szárazdadánk?

Richard felnevetett.

– Így is mondhatjuk.

– És mit tudsz a szüleinkről?

A férfi habozott a válasszal, mintha alaposan mérlegre akarta volna tenni a szavait. Beryl egészen biztos volt abban, hogy csupán egy átlátszó hazugságot fog hallani tőle, de legnagyobb csodálkozására valami más történt.

– Ismertem őket. Én is itt voltam akkor Párizsban – mondta Richard. – Az volt az első külszolgálatom. Úgy gondoltam, megütöttem a főnyereményt. A legtöbb kezdőt ugyanis valamelyik őserdő mélyére küldik, én viszont Párizst kaptam. És itt találkoztam Bernarddal meg Madeline-nel. – A férfi fáradtan hátradőlt a foteljában, és kis ideig Beryl arcát fürkészte. – Bámulatos, mennyire hasonlítasz édesanyádra. Ugyanaz a zöld szem, ugyanaz a fekete haj, csak ő többnyire laza kontyban fogta össze az övét. Néhány tincs mindig kiszabadult belőle, és a tarkójára hullott... – Richard ajkára mosolyt csalt az emlékkép. – Bernard megőrült érte. Akárcsak az összes férfi, aki ismerte.

– Te is?

– Én még csak huszonekét éves voltam. Soha korábban nem találkoztam nála igézőbb nővel. Igaz, akkor még nem ismertem a lányát – tette hozzá Richard csendesen.

Tekintetük egymásba fonódott, és Berylben megint szinte már ellenállhatatlan vágy ébredt. Vonzotta ez a férfi, akinek a csókja elbódította, érintéseitől pedig valósággal elolvadt. Ez a férfi, aki kezdetben nem volt őszinte hozzá.

Elegem van a titkokból, gondolta a lány. És abból is, hogy a féligazságok közül megpróbáljam kihámozni a teljes igazságot. Ennél az embernél pedig soha nem tudhatom, mikor mond igazat, és mikor nem.

Beryl hirtelen felállt, és az ajtóhoz sietett.

– Ha nem lehetünk őszinték egymáshoz – mondta –, az lesz a legjobb, ha most szépen elbúcsúzunk. Egyszer s mindenkorra.

– Nem jó ötlet.

A lány visszafordult a férfi felé, és rosszálló pillantást vetett rá.

– Tessék?

– Nem akarok elköszönni tőled. Azóta pedig különösen nem, amióta tudom, hogy követnek.

– A testi épségemért aggódsz?

– Talán nem kellene?

Beryl hűvösen elmosolyodott.

– Tudok vigyázni magamra.

– Nem otthon vagy, hanem egy idegen városban. Itt sok minden megtörténhet...

– Nem egyedül jöttem ide. – A lány keresztülvágott a szobán, és kinyitotta a bátyja lakosztályába nyíló összekötő ajtót. – Ébresztő, Jordie! Szükségem van rád.

Odaátról nem érkezett válasz.

– Jordie? – szólt át újra Beryl.

– Jó is az, ha valakinek ilyen megbízható testőre van – jegyezte meg Richard gúnyosan.

Beryl bosszúsan felkapcsolta a másik lakosztályban a villanyt. Az éles fény egy pillanatra elvakította, aztán a döbbenettől hatalmasra kerekedett a szeme.

Jordan ágya üres volt.

4.

Már megint engem bámul! – gondolta Jordan. Kevés cukrot tett a csészéjébe, megkavarta a kávéját, és újra odapillantott a tőle három asztallal távolabb ülő szőke nőre, aki azonnal elkapta róla a tekintetét. Egyébként csinos a kicsike, állapította meg magában Jordan. A nő huszonöt körül járhatott, az alakja hibátlan és kisportolt volt. Haját fiúsan rövidre vágatta, s fekete pulóvert, fekete szoknyát és fekete harisnyát viselt. Bizonyára csak divatból, és nem azért, mert gyászol, gondolta Jordan, miközben a nagy ablakon át az esti sétálókat nézegette.

Szeme sarkából látta, hogy a nő már megint őt nézi. Élénk érdeklődését valójában hízélgőnek is tarthatta volna, de ez a szemérmetlen tolakodás már zavarta.

Pedig eddig minden nagyon jól ment. Miután Beryl és Richard magára hagyta, Jordan is eltávozott a szállodából, hogy egy kellemes helyen még megigyon valamit. Átsétált a Vendôme téren, benézett az Olympia Színházba, aztán beült a Café de la Paix-be, és bekapott néhány késői falatot. Ennél jobban aligha tölthette volna első párizsi estjét. Most azonban már alighanem ideje, hogy eltegye magát holnapra.

Jordan megitta a kávéját, fizetett, és elindult. Még egy teljes háztömbnyit sem haladt, amikor észrevette, hogy a feketébe öltözött nő követi. Jordan megállt egy kirakat előtt, és úgy tett, mintha az öltönyöket nézegetné. Az üvegben egyszer csak meglátta, hogy az utca túloldalán a szőke nő is lekövekel egy kirakat előtt. Abban az üzletben fehérneműt árultak, és Jordan fején átfutott a gondolat, hogy a fekete ruhás hölgy a pulóvere és a szoknyája alatt is fekete holmikat viselhet.

Jordan kis idő múlva továbbindult, és a szőke nő ugyanezt tette az utca másik oldalán.

Ez most már fárasztó! – nyögött fel Jordan gondolatban. Ha ki akar kezdeni vele az a szőkeség, miért nem jön át hozzá, hogy kacéran a szemébe nézhessen? Az egyenes megoldás lenne, és ő kedveli az egyenes nőket. Ez a lopakodás viszont kimondottan idegesíti.

Jordan újra megállt egy kirakat előtt, s miután meglátta, hogy a nő megint követte a példáját, végképp betelt nála a pohár. Átvágott az úton, és közvetlenül a szőkeség mögött állt meg.

– Mademoiselle?

A nő megfordult, és arcára csodálkozás ült ki. Erre a húzásra szemlátomást nem számított.

– Elárulná, miért követ? – kérdezte meg tőle Jordan kertelés nélkül.

A nő szóra nyitotta a száját, de mindjárt be is csukta, és csak a szemét meresztette Jordanre, aki kimondottan szépnek találta azt a nagy és szürke szemét.

– Ó, talán nem érti, amit mondok? Parlez-vous anglais?

– Igen – dünnyögte a fiatal nő. – Beszélek angolul.

– Akkor megmondaná, miért követ?

– Nem követem.

– Dehogynem!

– Téved. – A szókeség végignézett az utcán. – Csupán sétálgatok. Akárcsak maga.

– Ugyanúgy mozog, ahogyan én. Ha megállok, megáll, ha továbbindulok, továbbindul.

– Ugyan kérem, ez nevetséges! – villantotta a szemét dühösen a nő Jordanre, és ő nem tudta eldönteni, hogy a haragja valódi, vagy csak megjátssza. – Semmit sem akarok magától. Képzeli, Monsieur.

– Valóban?

A szókeség válasz helyett megfordult, és büszkén felszegett fejjel elvonult.

– Szerintem nem képzelődtem – szólt utána Jordan.

– Maguk, angolok mind egyformák! – szólt hátra válla fölött a nő.

Jordan egyszeriben nem tudta, nem tévedett-e, és nem csinált-e bolondot magából. A szóke nő közben befordult egy sarkon, és eltűnt előle, amit ő sajnált kicsit. Végül is roppant kellemes teremtés volt azzal a nagy, szürke szemével és az elképesztően jó lábával. De ha elment, hát elment.

Jordan folytatta útját a Vendôme tér felé. Már éppen be akart lépni a Ritz előcsarnokába, amikor hetedik érzékére hallgatva hirtelen megfordult. Egy közeli kapualjban egy pillanatra megvillant egy szóke fej, majd elnyelte a sötétség.

A nő mégiscsak követte.

Daumier az ötödik csörgés után vette fel a telefont.

– Halló!

– Én vagyok az, Claude – mondta Richard. – Te állítottál ránk valakit?

A vonalban néhány pillanatra csend lett.

– Óvintézkedés, barátom. Semmi több.

– És mit szolgál ez az óvintézkedés? A védelmünket vagy a megfigyelésünket?

– A védelmeteket, természetesen. Egy kis szívesség Hugh-nak...

– Remek! Mi mindenesetre halálra rémültünk. Legalább szólhattál volna előre. – Richard futó pillantást vetett Berylre, aki idegesen fel-alá járkált a szobában. Soha nem ismerte volna be, a férfi azonban így is tudta, hogy fél, s bármennyire is ki akarta tenni a szűrét, valójában örül annak, hogy ő mégis itt maradt vele. – De nem csak ezért hívtalak, Claude. Elvesztettük Jordant.

– Elvesztettétek?

– Néhány órája itt hagytuk a szobájában, de mire megjöttünk, eltűnt.

Daumier kis ideig megint hallgatott.

– Kellemetlen – dünnyögte végül.

– Tudják az embereid, hol lehet?

– Az ügynököm még nem jelentkezett, de most már bármelyik percben hívhat a lány...

– Lány? – kérdezett közbe Richard.

– Bevallom, nem a legtapasztaltabb tisztünk, de azért nem is ügyetlen.

– Bennünket egy férfi követett az este, Claude.

Daumier felnevetett.

– Csalódtam benned, Richard. Nem tudod, miről lehet felismerni egy nőt?

– Hülye vagy? Persze hogy tudom!

– Colette-et egyébként is nehéz lenne férfinak nézni. Huszonhat éves, szőke, és meglehetősen csinos.

– A mi emberünk férfi volt.

– Láttad az arcát?

– Nem jól, de alacsony volt, zömök...

– Colette egy méter hetven magas, és nagyon karcsú.

– Nem ő volt az.

Daumier megint hallgatott kicsit.

– Ez furcsa – mondta aztán. – Ha nem a mi emberünk volt...

Richard izmai azonnal megfeszültek, amikor odakintről kopogtatást hallott. Beryl kővé vált, és ijedten nézett a férfitra. A kopogtatás közben megisméltődött.

– Visszahívlak, Claude – suttogta Richard a telefonba, aztán halkán letette a kagylót, és nesztelenül az ajtóhoz lépett. – Kérdezd meg, ki az? – szólította fel halkán Berylt.

– Ki az? – kérdezte a lány remegő hangon.

– Bemehetek? Fel vagy még öltözve? – hallatszott odakintről.

– Jordan! – kiáltott fel Beryl megkönnyebbülten, és kinyitotta az ajtót. – Te meg hol voltál?

Jordan az esti széltől kócosan besétált a szobába, de azonnal megállt, amint meglátta Richardot.

– Elnézést. Ha zavarok, akkor...

– Nem zavarsz – szólt közbe Beryl, aztán bezárta az ajtót, és megint a bátyjához fordult. – Betegre aggódtuk magunkat miattad.

– Csak sétálni voltam.

– Legalább egy cetlit hagyhattál volna!

– Minek? Nem mentem messzire. Itt maradtam a környéken. – Jordan lehuppant az egyik fotelba. – Szép estém volt, legalábbis addig, amíg észre nem vettem, hogy követ egy nő.

Richard felkapta a fejét.

– Egy nő?

– Egészen csinos volt, de nekem sajnos nem az esetem. Az ízlésemhez képest túlságosan is ragadozó alkat.

– Szőke? – kérdezte Richard. – Körülbelül egy méter hetven magas, és a húszas éveinek közepén járhat?

Jordan elképedten ingatta a fejét.

– Gondolom, a nevét is tudja.

– Colette.

Jordan felkacagott.

– Ez most valami bűvészmutatvány, vagy látnoki képességei vannak?

– Colette a francia titkosszolgálat ügynöke – válaszolta Richard. – Biztonsági megfigyelést végez.

Beryl megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Szóval ezért követtek bennünket! Te meg majdnem halálra rémítettél engem.

– Nem ok nélkül – jelentette ki Richard. – Az a férfi, aki a nyomunkban volt, nem Daumier embere.

– De hát nem most mondtad, hogy...

– Daumier ma este csak egy ügynököt állított ránk. Azt a Colette nevű nőt, aki Jordant figyelte.

– Akkor minket ki követett? – csodálkozott Beryl.

– Azt nem tudom.

A szobára kis ideig csend telepedett.

– Lemaradtam valamiről? – kérdezte meg végül Jordan ingerülten. – Miért követnek bennünket? És Richardnak mi köze ehhez az egészhez?

– Richard – felelte Beryl – nem volt teljesen őszinte hozzánk.

– Mivel kapcsolatban?

– Elfelejtette megemlíteni, hogy 1973-ban itt volt Párizsban. Ismerte anyát és apát.

Jordan lassan Richardra emelte a tekintetét.

– Ezért jött ide utánunk? – kérdezte csendesen. – Meg akarja akadályozni, hogy megtudjuk az igazságot?

– Nem – válaszolta Richard. – Azért vagyok itt, hogy a nyomozásuk ne kerüljön az életükbe.

– Ennyire veszélyes lenne az igazság?

– Valakire az lehet, különben nem figyeltetné magukat.

– Ezek szerint maga sem hiszi, hogy apánk megölte anyánkat, aztán pedig öngyilkos lett – mondta Jordan.

– Ha ilyen egyszerű lett volna a történet, ennyi év után senkit sem érdekelne már. Azt a valakit azonban, aki minden lépésükről tudni akar, nyilván nagyon is érdekli.

Beryl meglepően szótlánul üldögélt az ágy szélén. Feltűzött haja kibomlott, és több selymes tincse is az arcába hullott. Richardot már sokadszorra döbbsentette meg, mennyire hasonlít halott édesanyjára a lány, s egyszeriben arra is rádöbbsent, hogy Madeline ruháját viseli. Megrázta magát, mintha kísértetet látott volna, és úgy döntött, hogy teljesen őszinte lesz.

– Egyetlen másodpercig sem hittem el, hogy Bernard lőtte ki azokat a golyókat – mondta.

Beryl tekintetéből éber bizalmatlanságot olvasott ki, s bármennyire szeretete volna is, hogy a lány bízson benne, tudta, hogy ennek még nincs itt az ideje. És az az idő talán soha nem is jön majd el.

– Ha nem apa tette, akkor ki volt? – kérdezte Beryl.

Richard odament hozzá, és gyengéden megsimogatta az arcát.

– Ezt nem tudom – válaszolta. – De segíteni fogok nektek, hogy megtudjátok.

Miután Richard elköszönt tőlük, és magukra hagyta őket, Beryl a bátyjához fordult.

– Nem bízom benne – mondta. – Túl sokszor hazudott nekünk.

– Valójában nem hazudott – felelte Jordan –, csak egyet-mást elhallgatott előlünk.

– Ó, persze! És egészen véletlenül éppen azt felejtette el megemlíteni, hogy ismerte a szüleinket. A haláluk napján is itt volt Párizsban. Akár ő is megölhette őket, Jordie.

– Szemlátomást jó cimborák Daumier-val.

– Igen, és?

– Hugh bácsi megbízik Daumier-ban.

– És ezért nekünk is meg kellene bízunk Richard Wolfban? – A lány megrázta a fejét, és felnevetett. – Neked agyadra ment a fáradtság, Jordie.

– Neked meg a szerelem – válaszolta Jordan, és ásítózva elindult a lakosztálya felé.

– Ezzel meg mit akarsz mondani? – szólt utána Beryl.

– Csak azt, hogy szemlátomást odáig vagy ezért a fickóért. Különben nem küzdenél ilyen elszántan ellene.

A lány odament a bátyjához, aki már az összekötő ajtóban állt.

– Odáig vagyok érte? – kérdezte hitetlenkedően.

– Jól mondd – felelte Jordan egy újabb ásítást követően. – Szép álmokat, hugi! És isten hozott újra a fedélzeten! – tette hozzá vigyorogva, aztán átment a lakosztályába.

Beryl elképedten meredt a csukott ajtóra.

Amikor Richard megérkezett hozzá, Claude Daumier még ébren volt, de már köntöst és papucsot viselt. Konyhaasztalán, a St. Pierre-ház ellen elkövetett bombamerénylettel kapcsolatos legújabb jelentések mellett egy tányéron virsli feküdt, és egy pohár tej állt. Daumier a francia titkosszolgálatnál eltöltött negyven év alatt sem hagyott fel azzal a szokásával, hogy lehetőleg a hűtőszekrény közelében dolgozzon.

– Sehogyan sem akarnak összeállni a képkockák – mutatott a papírokra. – A polgép az ágy alatt robbant fel. A szerkezetet este kilenc óra tíz percre időzítették. Marie St. Pierre olyankor a kedvenc tévésorozatát szokta nézni. Azt hihetnék, hogy az elkövető bennfentes lehetett, de Philippe éppen Angliában volt. Nem gondolod, hogy ekkora hibát csakis egy pancser követ el?

– A terroristák általában ravaszabbak – válaszolta Richard egyetértően. – Az is lehet azonban, hogy ezt a robbantást csak figyelmeztetésnek szánták. Talán azt üzenték meg velem, hogy bárkit megölhetnek, ha úgy akarják.

– A Kozmikus Szolidaritásról egyelőre semmit sem sikerült megtudnunk. – Daumier fáradtan beletúrt a hajába. – A nyomozás semmilyen eredményt nem hozott.

– Akkor talán jut némi idő arra, hogy az én ügyemmel is foglalkozz.

– A te ügyeddel? Ó, igen, Tavistockék! – A francia férfi hátradőlt a székén, és rámosolygott Richardra. – Úgy hallom, élénken érdeklődsz Hugh unokahúga iránt.

– Az este valaki követett bennünket, és nem a te Colette nevű ügynököd – mondta Richard. – Ki tudod deríteni, ki volt az?

– Nincs miből kiindulnom – válaszolta Daumier. – Középkorú, alacsony és zömök férfiből annyi van, mint égen a csillag. Bárki felfogadhatta.

– Bárki nem, csak az, aki tudta, hogy a Tavistock testvérek Párizsba jönnek.

– A Vane házaspárnak maga Hugh mondta el, ahogy hallottam, és ők kikotyoghatták valakinek. Ki mindenki volt még ott Chetwyndben?

Richard visszagondolt a fogadásra és Reggie Vane meggondolatlan fecsegésére. Mi a fenének kell az öregnek mindig annyit piálnia? Most is a túl sok pezsgő oldotta meg a nyelvét. Richard haragudott Reggie-re, de valójában kedvelte, és ártalmatlan léleknek tartotta. Berylnek egészen biztosan nem akart ártani, mert szinte már atyai érzéseket táplált iránta.

– Reggie és Helena egész sor emberrel beszélhetett – válaszolta meg végül Richard a francia kérdését. – Philippe St. Pierre-rel, Nina és Anthony Sutherlanddel, de másokkal is. Igencsak hosszú lehet a lista.

– Biztos, hogy jó ötlet ez, Richard? – kérdezte Daumier csendesen. – Emlékezz csak! Annak idején mi sem tudhattuk meg az igazságot.

Richard természetesen nem felejtette el, mennyire meglepődött húsz éve, amikor Washingtonból utasítást kapott a nyomozás befejezésére. Claude-ot ugyanerre utasította a francia titkosszolgálat, így aztán egyszeriben nem keresték tovább Delphit. A NATO biztonsági falán ütött rés ügyében a vizsgálatot mindenféle magyarázat és indoklás nélkül le kellett zárniuk. Richard arra gyanakodott, hogy Washingtonban mindenről értesültek, de a következményektől tartva meg akarták akadályozni, hogy napfényre kerüljön az igazság.

Gyanúját beigazolódni látta, amikor néhány hónappal később az amerikai nagykövet, Stephen Sutherland levetette magát az egyik párizsi hídról, és szörnyethalt. Sutherland politikai kinevezett volt, s ha kiderült volna róla, hogy kémkedett, az magának az elnöknek is roppant kínos lett volna.

Hivatalosan tehát soha nem tisztázták, ki követte el az árulást, és Bernard Tavistockról csak a halála után állapították meg, hogy ő volt Delphi. Egyeseknek nagyon is jól jöhetett, hogy mindent az ő nyakába varrhattak. Elvégre egy halott már nem védheti meg magát, gondolta Richard. És most, húsz évvel később a rejtélyes Delphi újra kísérteni kezdett. Richard felkelt a székéről.

– Ezúttal a nyomára fogok jutni, Claude – jelentette ki elszántan. – Senki és semmi nem állíthat meg. Még egy Washingtonból érkező utasítás sem.

– Húsz év nagy idő. Bizonyítékok tűnhettek el, és a politikai helyzet is megváltozott.

– Egyvalami nem változott. A tettes személye. Mi van, ha annak idején tévedtünk, és nem Tavistock volt az áruló? Akkor Delphi talán még mindig él, és folytatja az üzelmeit.

– És most nagyon, de nagyon aggódik – fűzte hozzá Daumier.

Beryl másnap reggel Richard kopogtatására ébredt. Meglepetten hunyorgott, amikor a férfi egy zacskót nyomott a kezébe, amelyből friss croissant illata csapta meg az orrát.

– Reggeli – közölte vele Richard. – Majd megeszed a kocsiban. Jordan már odalent vár.

– Vár? Mire?

– Arra, hogy te felöltözz. Igyekezz, mert nyolckor már találkozónk van.

Beryl zavarodottan beletúrt kócos hajába.

– Nem emlékszem, hogy ma reggelre bárkivel is találkoztól beszéltem volna meg.

– Nem te voltál, hanem én. És szerencsénk van, hogy sikerült. Az illető mostanában nemigen fogad látogatókat, mert a felesége nem engedi.

– Kinek a felesége?

– Broussard főfelügyelőé. Annak idején ő nyomozott a szüleid halála ügyében. Vagy talán nem szeretnél beszélni vele?

Pontosan tudja, hogy nagyon is szeretnék, gondolta a lány. Ő éppen csak felébredt, Richard Wolf meg itt áll frissen, üdén, és sietésre buzdítja. Jordan pedig, aki máskor nyolc előtt ki sem nyitja a szemét, már várja őket. Hogyhogy ma ilyen korán kelt?

– Nem baj, ha nem jössz velünk – mondta Richard, és kilépett a folyosóra. – Jordan és én...

– Csak tíz percet kérek – szólt közbe a lány, és becsukta az ajtót.

Pontosan kilenc perc múlva már lent is volt. Richard a várost jól ismerő ember magabiztosságával vezetett. Átmentek a Szajna túlsó partjára, aztán zsúfolt körutakon, buszok és taxik sokasága között araszoltak tovább.

A reggeli csúcsforgalomban Beryl Londonban sem szeretett vezetni, és most örült, hogy nem neki kellett a kormány mögött ülnie. Megette a croissantját, aztán lesöpörte a morzsákat az ölében fekvő iratrendezőről. Abban az a jelentés is benne volt, amelyet Broussard rendőrfelügyelő írt alá húsz éve. A detektív azóta nyilván számos másik ügyben nyomozott, emlékei összemosódhattak és elhalványodhattak. De talán azért vannak olyan részletek, amelyeket a jelentése nem tartalmaz, ő viszont még emlékszik rájuk.

– Te már találkoztál Broussard-ral? – kérdezte a lány Richardtól.

– Egyszer, amikor a nyomozás során engem is kihallgatott.

– Téged is kihallgatott? Miért?

– A születek összes ismerősét kikérdezte.

– Te nem szerepelsz az aktában.

– Ahogyan sok mindenki más sem.

– Például ki?

– Philippe St. Pierre és Sutherland nagykövet.

– Nina férje?

Richard bólintott.

– Ők fontos politikai tisztségeket töltöttek be. St. Pierre a pénzügyminisztériumban dolgozott, és jó barátság fűzte az akkori francia miniszterelnökhöz, Sutherland

pedig az amerikai nagykövet volt. Egyikük sem jöhetett szóba gyanúsítottként, ezért aztán a nevük kimaradt az aktából.

– Vagyis a derék felügyelő megkímélte a hatalmasságokat?

– Egyszerűen csak tapintatos volt.

– És a te nevedet miért hagyta ki?

– Tőlem csak a szüleid házasságáról érdeklődött. Olyan kérdésekre kellett válaszolnom, hogy hallottam-e őket veszekedni, és hogy boldogtalannak tündek-e. Sokadik mellékszereplő voltam az ügyben.

– Akkor miért foglalkozol vele most mégis? – tudakolta Beryl.

– Mert te és Jordan is ezt teszitek, és Claude Daumier megkért, hogy törődjem veletek. – Richard a lány felé fordult. – És mert tartozom ezzel édesapátoknak. Ő... jó ember volt – tette hozzá halkabban.

Beryl arra számított, hogy Richard többet is fog még mondani, ám a férfi levette róla a szemét, és megint a forgalomra összpontosított.

– Wolf – szólt előre Jordan a hátsó ülésről –, tudja, hogy követnek bennünket?

– Micsoda? – fordult hátra Beryl. – Melyik kocsis az?

– Az a kék Peugeot. Kettővel mögöttünk.

– Látom – mondta Richard. – Már a szálloda óta a nyomunkban van.

– És nekünk eddig miért nem szóltál erről? – méltatlankodott Beryl.

– Számítottam rá. Látja a vezetőt, Jordan? Szőke haja van, és napszemüveget visel. Egészen biztos, hogy nő.

Jordan felnevetett.

– Az én fekete ruhás hódolóm! Colette.

Richard bólintott.

– Ő a jók közé tartozik.

– Ez miért olyan biztos? – kérdezte Beryl.

– Mert Daumier ügynöke. Vagyis nem ártani akar nekünk, hanem vigyáz ránk. –

Richard bekanyarodott a Raspail út egyik mellékutcájába, és az első üres parkolóhelyen megállt. – Colette majd szemmel tartja a kocsinkat, amíg mi visszajövünk.

Beryl átnézett a túloldalon álló, magas téglapületesre, és elolvasta a bejárat melletti tábla szövegét: Maison de Convalescence.

– Mi ez a hely?

– Ápolóotthon.

– Itt él Broussard felügyelő?

– Már évek óta – felelte Richard, és együtt érző pillantást vetett a szemközti épületre. – Azóta, hogy súlyos agyvérzést kapott.

A szobája falán függő fénykép arról árulkodott, hogy Broussard nyugalmazott főfelügyelő valamikor tekintélyparancsoló jelenség volt. Az egyik párizsi rendőrkapitányság előtt készült felvétel keménykötésű, pödrött bajszú, elképesztően dús hajú férfit ábrázolt. Az az összeesett, félig béna alak, aki most itt feküdt az ágyban, alig-alig emlékeztetett egykori önmagára.

Madame Broussard, aki korábban angolt tanított, pontosan és hibátlanul beszélt angolul, miközben fűgén tett-vett a szobában. Felrázta a férje párnáit, megfésülte a haját, és letörölte álláról a kicsordult nyálát.

– Mindenre emlékszik – mondta. – Az összes esetre és névre. De sem beszélni, sem tollat fogni nem tud, és ez szörnyen zavarja. Valójában ezért nem engedem, hogy látogatókat fogadjon. Szeretne beszélni, de nem sikerül megformálnia a szavakat, csak nagy ritkán egyet-egyed. És ez nagyon felbosszantja. A barátai látogatása után sokszor napokig dühösen morog. – Az asszony az ágy végéhez lépett, és úgy állt ott, mint egy őrangyal. – Nem tehetnek fel neki sok kérdést. Világos? És ha mérgelődni kezd, azonnal távozniuk kell.

– Megértettük – felelte Richard, aztán széket húzott oda magának az ágy mellé, és leült. Irattartójából elővette a tetthelyen készült rendőrségi fényképeket, és kitevítette őket a takaróra, Broussard elé. – Tudom, hogy nem tud beszélni – kezdte –, de kérem, nézze meg ezeket a felvételeket. Bólintson, ha emlékszik az esetre!

Madame Broussard fordított a férjének, ő pedig lenézett az első képre, amelyen Madeline és Bernard Tavistock feküdtek holtan, mint egy szerelmespár, körülöttük pedig vértócsa vöröslött. A francia férfi ügyetlenül megérintette a fényképet, Madeline arcára tette az ujját, és ajka valamilyen szót formált.

– Mit mond? – kérdezte Richard.

– La belle. Szép nő – felelte Madame Broussard. – Látják? Emlékszik.

Az idős férfi a többi felvételt is megnézte, és bal keze remegni kezdett az izgatótottságtól. Minden erejét megfeszítve beszélni próbált, de száját csak zavaros hangok hagyták el. Felesége közel hajolt hozzá, hogy megértse, és elképedten ingatta a fejét.

– Olvastuk a húsz éve készített jelentését – mondta Beryl. – Abban arra a következtetésre jutott, hogy gyilkosság és öngyilkosság történt. Valóban ezt is gondolta?

Madame Broussard megint franciára fordította a kérdést. Férje közben Beryl felé fordult, s miközben hollófekete haját nézegette, arcára csodálkozás ült ki, mintha felismerte volna a lányt. Miután felesége újra megkérdezte tőle, valóban úgy gondolta-e, hogy gyilkosság és öngyilkosság történt, Broussard lassan nemet intett a fejével.

– Érti a kérdést? – akarta tudni Jordan.

– Természetesen – felelte Madame Broussard kissé ingerülten. – Mondtam már, hogy mindent ért.

A beteg ember megint lenézett a fényképekre, aztán rábökött az egyikre. Felesége kérdezett tőle valamit franciául, mire ő ujjával újra megütögette azt a fényképet.

– Mutatni szeretne valamit? – találgatta Beryl.

– Egy üres folyosó látszik ennek a képnek a sarkában – mondta Richard.

Broussard egész testét megfeszítette, és elszántan megértetni igyekezett magát. Felesége újra fölébe hajolt, hogy kihámozza, mit akarhat mondani.

– Ennek semmi értelme – csóválta meg aztán a fejét.

– Mit mondott? – kérdezte Beryl.

– Azt, hogy serviette. Az angolul szalvéta és törülköző is lehet. Nem értem. – Az asszony elvett egy törülközőt a mosdókagyló mellől, és a férje elé tartotta. – Serviette de toilette?

Broussard bosszúsan megrázta a fejét, és ellökte magától a törülközőt.

– Nem tudom, mire gondolhat – sóhajtott fel Madame Broussard.

– Én viszont talán igen – mondta Richard, és közelebb hajolt az idős férfihoz. – Porté documents? – kérdezte franciául.

Broussard megkönnyebbült hangot hallatott, aztán visszahanyatlott a párnáira, és kimerülten bólintott.

– Jól sejtettem – mondta Richard. – Nem egyszerűen csak serviette, hanem serviette porté documents. Vagyis aktatáska.

– Aktatáska? – kérdezte Beryl. – Szerinted arra a táskára gondolhat, amelyikben a titkos iratok voltak?

Richard visszafordult az ágyban ernyedten fekvő, szürke arcú férfi felé. Több kérdést azonban nem tehetett fel neki, mert Madame Broussard határozottan közbelépett.

– Elég volt, Mr. Wolf! A férjem kimerült. Kérem, távozzanak – mondta, és sietve kiterelte őket a szobából.

Amint kiléptek az ajtón, kezében egy tálcán gyógyszerekkel egy apáca ment el mellettük. A folyosó végén egy tolokocsiban ülő nő halkán francia altatódalt énekelgetett magának.

– Még vannak kérdéseink, Madame Broussard – mondta Beryl –, de belátjuk, hogy a férjének már nem tehetjük fel őket. A jelentésben egy másik francia nyomozóról is szó van. Etienne Giguere a neve. Meg tudná mondani, hogyan léphetnénk kapcsolatba vele?

– Etienne-nel? – kérdezte az asszony meglepetten. – Ezek szerint nem tudják, mi történt vele?

– Nem, nem tudjuk.

– Meghalt. Már tizenkilenc éve. Elütötte egy autó, amikor átment az úton. – Madame Broussard szomorúan ingatta a fejét. – A vezetőt soha nem találták meg.

Beryl a bátyjára nézett, és látta rajta, hogy ugyanúgy elképedt, mint ő.

– Még egy utolsó kérdést engedjen meg, kérem – mondta Jordan. – Mikor szenvedett agyvérzést a férje?

– 1974-ben.

– Vagyis annak is pontosan tizenkilenc éve.

Madame Broussard bólintott.

– Komoly bajba is került akkor az ügyosztályuk. Előbb a férjem dőlt ki végleg a munkából, három hónappal később pedig Etienne. – Az asszony nagy sóhajjal visszaindult a betegszobába. – De hát az élet már csak ilyen. Nincs mit tenni.

A két testvér és Richard, miután megint kiléptek a napfényre, kis ideig szótlánul álltak a járdán. Mindhármukra nyomasztóan hatott, amit odabent láttak és hallottak.

– Giguere cserbenhagyásos gázolás áldozata lett? – szólalt meg végül Jordan. – És nem találták meg az elkövetőt? Nekem ez gyanús. Nagyon is az.

Beryl visszanézett az épületre.

– Maison de Convalescence – dűnnyögte gűnyosan. – Itt nem felépűlnek az emberek, hanem inkább csak meghalnak – tette hozzá borzongva, és elindult a kocsijukhoz. – Menjűnk innen!

Miközben északnak, a Szajna felé tartottak, a kék Peugeot megint ott volt mögötűk, de most már egyikűk sem foglalkozott vele. Colette, a francia titkos ügynűk mintegy életűk részève vált, és ezt szinte már megnyugtatónak találták.

– Álljon meg, Wolf! – szűlt egyszer csak előre Jordan. – Tegyen ki a Saint-Germain úton! Vagyis itt mindjárt, az jobb lesz.

Richard lehűzűdűt az út szélere.

– Miért éppen itt?

– Éppen elmentűnk egy kávéház mellett.

– Jaj, ne, Jordie! – nyűgűt fel Beryl. – Már megint éhes vagy?

– A szállodában találkozunk – mondta válasz helyett a bátyja, aztán kiszállt a kocsiból. – Hacsak nem jűtűk velem.

– Minek, hogy nézzűnk, amint eszel? Kűszűnűm, nem. Ezt inkább kihagyom.

Jordan kedvesen oldalba bűkte a hűgát, és becsapta az ajtűt.

– Majd taxival megyek vissza. Viszlát késűbb! – mondta, aztán elindult, és szűke űstűke csak úgy csillogűt a napsűtésben.

– A szállodába? – kérűzte Richard szelűd hangon-

Beryl a fűrfi felé fordult. Állandűon uralkodnom kell magamon, hogy ellent tudjak állni neki, gondolta. Ha a szeműbe nézek, a legsűvesebben azonnal a karjába vetnűm magam. Nagyon könnyű volna megbűznom benne, és éppen ezért veszűlyes is.

– Nem – válaszolta vűgűl, és elűrefordult. –Majd csak késűbb.

– Akkor hova vigyelek?

– A Pigalle-ra. A Myrha utcába.

Richard kis ideig hallgatűt.

– Biztos, hogy oda akarsz menni?

A lány bűlintűt, és lenűzett az űlűben fekvű aktatűskára.

– Látni akarom azt a helyet, ahol meghaltak.

Café Hugo. Igen, ez az, gondolta Jordan, és kűrbenűzett a teraszon kockás abroszos asztaloknál űlű vendűgeken, akiket egész sereg pincűr szűlgált ki. Hűsz éve ugyanitt űlt Bernard Tavistock, kávét ivott, aztán fizetűt, és elindult, hogy nem sokkal késűbb meggyűlűkják a Pigalle-on. Ez annak a pincűrnek a tanűvallomásából derűlt ki, akit annak idejűn kihallgatűt a francia rendűrsűg.

Jordan nemigen hitte, hogy ennyi idű után az a pincűr műg mindig itt dolgozna, de úgy gondolta, egy prűbálűkűzást mindenkűppen megűr a dolog. És valűban megűrte, mert Mario Cassini azűta sem vűltűt munkahelyet, és most is bent volt éppen. Negyvenes évei kűzepűn járhatűt, és hajában már sok volt az űsz szál.

– Terműszetesen emlűkszem – válaszolta Jordan kűrdűsere. – A rendűrsűg háromszor vagy nűgyszer is kihallgatűt, és én mindig ugyanazt mondtam. Monsieur

Tavistock minden reggel bejött hozzánk egy tejeskávéra. Néha Madame is elkísérte. Istenem, hogy ő milyen szép volt!

– Azon a bizonyos napon nem volt itt?

Mario a fejét rázta.

– Monsieur egyedül volt. Itt ült – mutatott a pincér egy üres asztalra a járda mellett. – Sokáig várt Madame-ra.

– De ő nem jött meg?

– Nem, csak telefonált, és megkért engem, hogy mondjam meg a férjének, más-hol szeretne találkozni vele. Felírtam a címet, és átadtam a cédulát Monsieur Tavistocknak.

– Magával beszélt telefonon?

– Oui. Velem.

– És az a cím a Pigalle-nál volt?

Mario bólintott.

– Apám... Monsieur Tavistock mérgesnek tűnt? Rossz napja volt?

– Nem. Ő... hogy is mondják? Szemlátomást aggódott. Nem értette, mit kereshet Madame a Pigalle-on. Kifizette a kávéját, aztán távozott. Később olvastam az újságban, hogy meghalt. Horrible! A rendőrség tanúkat keresett, úgyhogy jelentkeztem, és elmondtam, amit tudtam.

Mario szomorúan ingatta a fejét. Látni valóan még mindig fájlalta a gyönyörű Madame Tavistock és nagyvonalú férje elvesztését.

Itt semmi újat nem tudhatok meg, gondolta Jordan. Már indulni készült, ám akkor hirtelen eszébe jutott valami, és visszafordult a pincérhez.

– Biztos abban, hogy Madame Tavistockkal beszélt akkor telefonon? – kérdezte.

– A hölgy azt mondta, ő az – válaszolta Mario.

– Felismerte a hangját?

A pincér csupán egy pillanatig habozott, de Jordan ennyiből is kitalálta, hogy nem teljesen biztos a dolgában.

– Igen – mondta végül Mario. – Elvégre ki más lehetett volna?

Jordan gondolataiba mélyedve elhagyta a kávéházat, hogy gyalog menjen vissza a szállodába. Alig tett meg azonban pár lépést, amikor fél sarokkal távolabb meglátta a kék Peugeot-t. Szőke árnyékom most is követ, gondolta, és úgy döntött, megkérdezi Colette-től, nem fuvarozná-e el őt, ha már úgylis egy irányba mennek.

Az elhatározást tett követte. Jordan odasétált a kék autóhoz, és kinyitotta a jobb első ajtót.

– Elvinne a Ritzbe? – kérdezte mosolyogva. Colette dühösen rávillantotta a szemét.

– Maga meg mit művel? – háborgott. – Tűnés a kocsimtól!

– Ne csinálja már! Nem kell mindjárt hisztizni...

– Tűnjön el innen! – kiáltotta a szőke nő olyan hangosan, hogy egy járókelő megállt, és kíváncsian várta a fejleményeket.

Jordan rezzenéstelen nyugalommal beült az anyósülésre. Most már azt is látta, hogy Colette megint tetőtől talpig feketében van. Ez lenne a titkos ügynökök kötelező viselete? – futott át fején a kérdés.

– Gyalog messze van innen a Ritz – mondta. –Gondolom, az nincs megtiltva, hogy felvegyen a kocsijába?

– Azt sem tudom, kicsoda maga! – állította a szőke nő.

– Én viszont tudom, hogy maga ki. Colette a neve, Claude Daumier beosztotta, és engem kell szemmel tartania – mondta Jordan, és megvillantotta azt a mosolyát, amellyel többnyire elérte, amit akart. – Nem okosabb, ha együtt megyünk, és mindkettőnket megkíméljük ettől a macskaegér játéktól?

Colette a kormánykeréken tartotta a kezét, és előrszegezte a tekintetét, Jordan azonban látta, hogy szemében és szája sarkában is mosoly bujkál.

– Csukja be az ajtót! – mondta végül a francia lány. – És kösse be magát! Az nálunk kötelező.

Miközben végighajtottak a Saint-Germain úton, Jordan közelebről is szemügyre vette a fiatal nőt, és magában azt találgatta, hogy Colette valóban olyan mogorva-e, mint amilyennek látszik. Azt mindenesetre komor tekintete és szigorú börszoknyája sem rejthette el, hogy igencsak csinos.

– Mióta dolgozik már Daumier-nak? – kérdezte meg végül tőle Jordan.

– Három éve.

– És általában ez a munkája? Idegen férfiakat követ a városban?

– Parancsokat teljesítek. Bármik is legyenek azok.

– Vagy úgy! Engedelmes alkat lehet. – Jordan vigyorogva hátradőlt az ülésén. – Velünk kapcsolatban mivel bízta meg a főnöke?

– Vigyáznom kell magukra a hűgával, hogy ne essék bajuk. Mivel a testvérével ma ott van Mr. Wolf, úgy döntöttem, hogy én magával fogok törődni. – Colette kis ideig hallgatott. – Ami közel sem olyan könnyű, mint hittem – tette hozzá végül halkán.

– Nem vagyok nehéz ember.

– De kiszámíthatatlan. Állandóan meglep engem. – Mögöttük dudálni kezdett valaki, és Colette belenézett a visszapillantó tükörbe. – A forgalom minden nappal nagyobb lesz...

Hirtelen elhallgatott. Jordan kíváncsian feléje fordult.

– Valami baj van?

– Nem, nincs – felelte Colette. – Csak lassanként kezdek képzelődni.

Jordan hátrafordult, és kinézett a hátsó ablakon, de nem látott mást, csak végteleen hosszú sorban kígyózó autókat.

– Mit csinál egy ilyen szép lány a titkosszolgálatnál? – fordult vissza Colette-hez.

A fiatal nő elmosolyodott. Ez volt az első őszinte, természetes mosolya, s úgy ragyogott az arcán, mint a felkelő nap.

– Ott keresem a kenyerem.

– Érdekes emberekkel találkozik?

- Megesik.
- Romantikára is nyílik alkalma?
- Arra sajnos nemigen.
- Kár! Talán más foglalkozást kellene választania.
- Például mit?
- Azt megbeszélhetnénk vacsora közben.

Colette megrázta a fejét.

- Nem barátkozhatom össze egy célszeméllyel.
- Szóval én csak az vagyok magának – sóhajtott fel Jordan. – Célszemély.

Colette a Ritz közelében, egy kis mellékutcában tette ki Jordant. A férfi már kiszállt, de aztán még egyszer behajolt a kocsiba.

– Legalább egy italt igyon meg velem! – kérte.

– Szolgálatban vagyok.

– Unalmas lehet, hogy egész nap csak ebben az autóban gubbaszt, és azt várja, mikor teszek újabb kiszámíthatatlan lépést.

– Köszönöm, de akkor sem – mondta a lány, és huncut mosolya nem volt teljesen elutasító.

Jordan mindenesetre egyelőre feladta, és bement a szállodába. Szobájában egy darabig fel-alá járkált, és azon gondolkodott, amit a Café Hugóban tudott meg. Úgy érezte, nem illik a képbe, hogy anyjuk éppen a Pigalle-on akart volna találkozni az apjukkal. Az meg végképp nem volt logikus, hogy ő hívta találkozóra a férjét, aki aztán ott féltékenységében megölte őt, majd pedig öngyilkosságot követett el. Lehet, hogy hazudott az a pincér? Vagy egyszerűen csak tévedett. Az utcai lármától aligha hallhatta tisztán, hogy valóban Madeline Tavistockkal beszélt telefonon.

Visszamegyek a kávéházba, és megkérdezem Mariótól, hogy valóban egy angol nő hívta-e fel akkor, döntötte el végül Jordan, és már ment is le a lifttel.

A szálloda előtt ugyan állt egy taxi, de a vezetője sehol sem volt. Jordan befordult a kis mellékutcába, hogy Colette-tel vitesse vissza magát a Saint-Germain útra. A kék Peugeot ugyanott volt még, ahol ő nemrégiben kiszállt belőle, és a szőke lány is ott ült a kormány mögött. Jordan bekopogott hozzá az ablakon, de nem kapott választ. Végül kinyitotta az ajtót, és se szó, se beszéd, bevágta magát az anyósülésre.

– Colette?

A lány mozdulatlanul ült, és mereven előrenézett. Jordan egy pillanatig semmit sem értett, ám aztán meglátta, hogy a szőke nő hajától keskeny vércsík folyik le fekete garbójára.

– Colette? – rázta meg a vállánál fogva rémülten Jordan.

Az élettelen test az ölébe zuhant, és ő most már azt is látta, hogy a lány halántékán apró, golyó ütötte lyuk feketéllik.

Jordan később nem tudta volna megmondani, hogyan került ki a kocsiból. Arra viszont emlékezett, hogy egy nő sikoltozni kezdett mellette a járdán. A járókelők megálltak, az autóból ernyedten kilógó karra mutogattak, és döbbenet meredtek Jordan csupa vér kezére.

5.

Az utcasarkon összeverődött tömegben Amiel Foch is ott állt. Ez nem szerepelt a terveim között, gondolta, amikor látta, hogy a rendőrök megbilincselik és elvezetik az angol pasast. Álomban sem gondoltam volna, hogy ez lesz a vége.

Igaz, Foch arra sem számított, hogy az életben valaha is látni fogja még Colette LaFerge-t. Persze ez még csak hagyján lett volna, de sajnós a nő is meglátta őt. Egyetlenegyszer dolgoztak együtt, Cipruson, és azóta már három év eltelt. Foch nyaka közé húzta a fejét, és abban bízott, hogy Colette nem fogja megismerni, ha így megy el a kocsija mellett. Pár lépést sikerült is megtennie, ám akkor meghallotta, hogy a francia lány meglepetten a nevéen szólította őt.

A holttestet közben betették a mentőautóba. Nem volt más választásom, gondolta Amiel Foch. Meg kellett tennie, különben a francia titkosszolgálatnál Colette-től megtudták volna, hogy ő nem halt meg, mint eddig hitték róla.

Nem volt könnyű döntés, Foch mégis már azelőtt meghozta, hogy visszafordult volna a lány felé. Lassan odasétált a kék Peugeot-hoz, és a szélvédőn át látta, hogy Colette elképedten mered rá, mintha kísértetet látna. Bénultan ült a kormány mögött, és akkor sem mozdult meg, amikor ő a jobb oldali ajtóhoz lépett, hangtompító automata revolverét az ablaküvegre tapasztotta, aztán pedig elsütötte.

Igazán kár érte! Nagyon szép lány volt. De végül is magának köszönheti, hogy ilyen csúnya véget ért, gondolta Foch, amikor a mentőautó elindult Colette holttestével. A báméskodók szétszéledtek, és Foch is elindult. Közelebb lépett a járda széléhez, pisztolyát észrevétlenül ledobta a földre, és lábával berúgta egy csatornarács alá. A lopott fegyverről soha nem tudnák kideríteni, kié volt eredetileg, de akkor is jobb lesz, ha a tetthely közelében találják meg. Az igencsak megnehezíti majd Jordan Tavistock helyzetét.

Néhány sarokkal arrább Amiel Foch belépett egy telefonfülkébe, és felhívta a megbízóját.

– Jordan Tavistockot éppen most tartóztatták le gyilkosság vádjával – mondta.

– Ki volt az áldozat? – hallatszott az éles hangú kérdés a vonal túlsó végéről.

– Daumier egyik ügynöke. Egy nő.

– Tavistock ölte meg?

– Nem. Én.

A megbízó felnevetett.

– Hát ez oltári! Komolyan mondom, oltári! Arra kértem, hogy kövesse Jordant, maga meg gyilkost csinál belőle. Kíváncsi vagyok, hogyan intézi el a hűgát.

– Mi legyen vele?

A vonalban kis időre csend lett.

– Azt hiszem, ideje, hogy lezárjuk ezt az ügyet – hallotta aztán Foch. – Tegyen pontot a végére!

– A nővel nem lesz gond. A bátyjával viszont igen, hacsak nem jutok be valahogy a rendőrségi fogdába.

– Bejuthat, ha eléri, hogy magát is letartóztassák.

– Akkor ujjlenyomatot vennének tőlem. – Foch a fejét ingatta. – Azt másnak kell megcsinálnia.

– Majd kerítek rá valakit, de ez még ráér – hangzott a válasz. – Maga most csak Beryl Tavistockkal törődjön!

A Myrha utcai háznak most egy török férfi volt a tulajdonosa. Megpróbálta rendbe hozatni az épületet, átfestette a falakat, lebontatta a düledező erkélyeket, és pótolgatta a hiányzó tetőcserepeket, de a ház, akárcsak az egész utca, nemigen akart megszépülni. A bérlők tehetnek róla. Semmit sem lehet kezdeni velük, mert mindent megengednek a gyerekeiknek, magyarázta Monsieur Zamir, miközben látogatóit felkísérte a tetőtérbe.

A török férfi sikeres üzletember lehetett. Méret után készült öltönyt viselt, és kifogástalan angolsága arra vallott, hogy vagyonos családba született. A házban négy család él, mesélte, és kivétel nélkül pontosan fizetik a lakbért. A tetőtéri lakásban viszont nem laknak, mert azt egyszerűen nem lehet kiadni. Mindig jönnek érdeklődők, de azonnal továbbállnak, amint értesülnek a gyilkosságról. Az emberek azt állítják, hogy nem hisznek ostoba babonákban és kísértetekben, de ha belépnek egy szobába, amelyben ketten is meghaltak egyszerre...

– Mióta áll már üresen a lakás? – kérdezte Beryl.

– Egy éve biztosan. Én akkor vettem meg a házat. Hogy előtte mi volt, azt nem tudom – vonogatta a vállát Monsieur Zamir. – Lehet, hogy már évek óta nem vették ki ezt a lakást – tette hozzá, miközben kinyitotta az ajtót. – Nézzenek körül nyugodtan!

Odabent áporodott levegő fogadta őket, a szoba azonban egyáltalán nem volt riasztó. A nap besütött a nagy, piszkos ablakon, amely a Myrha utcára nézett. Odalent gyerekek fociztak éppen. A lakásban egyetlen bútor sem volt, és egy nyitott ajtón át a fürdőszoba csorba mosdókagylójára meg fényüket vesztett csapjaira lehetett rálátni.

Beryl szótlánul körbesétált, és végül az ablaknál állt meg. Alatta már alig látszott a faltól, a tölgyfa padló éppen csak egy kicsit volt sötétebb, mint máshol. Kinek a vére lehetett? Anyáé? Apáé? Vagy mindkettőjüké, ahogyan összefolyt itt? – találgatta magában a lány, és megborzongott, miközben tekintete a földre tapadt.

– Megpróbáltam felsúrolni – zavarta meg Beryl gondolatait Zamir hangja –, de a vér túl mélyen beivódhatott a fába. Többször is azt hittem, hogy sikerült eltüntetnem, de a faltól néhány hét múlva mindig visszajött – tette hozzá a török férfi sóhajtván. – Elijeszti a bérlőket. Efféle emlékekkel senki sem él szívesen együtt.

Beryl nagyot nyelt, és kinézett az ablakon. Miért éppen itt történt meg? Párizs sok-sok lakása közül miért éppen ebben kellett meghalnia a szüleinek?

– Kié volt korábban ez a ház, Mr. Zamir? – kérdezte meg végül csendesen. – Úgy értem, mielőtt ön megvette.

– Gyakran cserélt gazdát. Elöttem egy bizonyos Monsieur Rosenthal volt a tulajdonos, őelőtte pedig Monsieur Dudoit.

– A gyilkosság idején Jacques Rideau volt a tulaj – mondta Richard. – Őt ismer-te?

– Sajnálom, de nem. Az már nagyon régen lehetett.

– Húsz éve.

– Akkor nem is találkozhattam volna vele. – Monsieur Zamir az ajtóhoz indult. – Most magukra hagyom önöket. Van egy kis dolgom a házban. Ha kérdezni szeretnének valamit, odalent leszek a hármás lakásban.

A szobában csend lett, csak a lépcső nyikorgása hallatszott be odakintről, ahogy a török lement rajta. Beryl végül odafordult Richardhoz, aki a homlokát ráncolva nézett ki a folyosóra.

– Mire gondolsz? – kérdezte tőle a lány.

– Arra, hogy Broussard felügyelő mutatni akart nekünk valamit az egyik fénykép-en. Az a hely, amelyikre rábökött, itt lehet valahol. Az ajtótól balra.

– Itt semmi sincs. És a fotón sem volt.

– Éppen ez az, ami zavar engem. És mintha Broussard sem értette volna. Valamit az aktatáskáról is akart mondani...

– A NATO-iratokról – jegyezte meg Beryl csendesen.

Richard ráemelte a tekintetét.

– Mennyit mondtak el nektek Delphiről?

– Csak annyit tudok, hogy sem apa, sem anya nem lehetett. Ők soha nem álltak volna át az ellenséghez.

– Árulásra sok minden rábírhatja az embert.

– De nem őket! Pénzre biztosan nem szorultak rá.

– Esetleg rokonszenvezhettek a kommunistákkal?

– A mi családukban az elképzelhetetlen.

Richard elindult a lányhoz, s minél közelebb ért hozzá, neki annál gyorsabban vert a szíve. A férfi végül olyan szorosan előtte állt meg, hogy közelségét Beryl fe-nyezetőnek találta. De izgatóan bizsergetőnek is.

– Zsarolhatták is őket – mondta Richard halkán.

– Arra gondolsz, hogy titkoltak valamit?

– Titkai mindenkinek vannak.

– De nem mindenki lesz miattuk árulóvá.

– Attól függ, mit titkolunk, és mit veszíthetünk azon, ha kiderül a titkunk.

Egy darabig szótlánul néztek egymásra. A lány sejtette, hogy Richard többet tud az ő szüleiről, mint amennyit neki elárult, s a bizalmatlanság falként emelkedik kö-zéjük. Abban a házban, amelyben felnőtt, Berylt mindig is titkok vették körül. Bi-zonyos beszélgetések ott csakis zárt ajtók mögött folytak, és sok igazság maradt kimondatlanul. Ő azonban nem akart tovább így élni.

– Semmivel sem zsarolhatták őket – mondta, és elfordult a férfitől.

– Te akkor még csak nyolcéves voltál, és Angliában éltél egy bentlakásos iskolában. Mit tudtál valójában a szüleidről, a házasságukról, a titkaikról? Mi van, ha valóban édesanyád vette bérbe ezt a lakást, hogy itt találkozzon a szeretőjével?

– Ezt nem hiszem el. Nem akarom elhinni.

– Miért lenne ez annyira elképzelhetetlen? Madeline is csak ember volt, neki is lehetett szeretője. – Richard megfogta a lány vállát, és maga felé fordította, hogy Berylnek a szemébe kelljen néznie. – Édesanyád gyönyörű nő volt. Bármelyik férfit megkaphatta volna.

– Azt állítod, hogy cafka volt?

– Én csupán az összes lehetőséget számba akarom venni.

– Köztük azt is, hogy anyám elárulta a királynőt és a hazáját, mert különben napvilágra került volna a szóra sem érdemes kis titka? – Beryl bosszúsan kirántotta magát a férfi keze alól. – Sajnálom, Richard, de ennél én jóval többre tartom édesanyámat. És ha te ismerted őt, ha valóban ismerted, akkor soha nem feltételeznél róla ilyesmit – tette hozzá a lány, aztán megfordult és az ajtóhoz indult.

– Ismertem a szüleidet – mondta a férfi. – Meglehetősen jól ismertem őket.

Beryl hirtelen megfordult.

– Mit jelent az, hogy meglehetősen jól?

– Mi... ugyanazokban a körökben forogtunk. Nem egy csapatban játszottunk, de hasonló feladatokat teljesítettünk.

– Ezt eddig nem mondtad.

– Nem tudtam, mennyit mondjak el neked. Hogy mit lenne jó tudnod. – Richard lassan járkálni kezdett a szobában, s minden egyes szavát alaposan mérlegre tette, mielőtt kimondta. – Az volt az első megbízatásom. Nem sokkal korábban fejeződött be a kiképzésem a Langleyben.

– A CIA-nél?

A férfi bólintott.

– Rögtön az egyetem után oda kerültem. Én ugyan másként képzeltem el a jövőmet, de a céghez valahogy eljutott a diplomamunkám. Líbia hadászati erejéről szólt. Izgalmasnak találtam, hogy egészen közel kerülhetek a tűzhöz, ők pedig tudták rólam, hogy több nyelven beszélek folyékonyan, és hogy jókora diákhitelt vettem fel. A mézesmadzag a kölcsönöm visszafizetése és a külföldi utazások lehetősége volt. És bevallom, az is csábított, hogy elemző lehetek a titkosszolgálatnál.

– Így ismerted meg a szüleimet?

Richard megint bólintott.

– A NATO-nál tudták, hogy egy ideje Párizsból valaki a haderőről szóló titkos értesüléseket juttat el a keletnémetekhez. Én éppen csak akkor kerültem Párizsba, úgyhogy minden gyanún felül álltam. Utasítottak, hogy működjem együtt a francia titkosszolgálattal, személyesen pedig Claude Daumier-val, és készítsek egy állítólagos jelentést a szövetségesek haderejéről. A benne szereplő adatok hamisak voltak, de elég közel álltak a valósághoz, hogy az anyag hihető legyen. Miután rejtjelezték, több párizsi követség kiválasztott alkalmazottjához eljuttatták. Így akartuk kideríteni, hol van rés a hálón.

– És mi köze volt ehhez a szüleimnek?

– Mindketten a brit nagykövetségen dolgoztak. Bernard hivatalosan sajtótitkár volt, Madeline pedig protokollós, de valójában az MI6 szolgálatában álltak. Apád azon kevesek közé tartozott, akik hozzájuthattak a titkos iratokhoz.

– Vagyis gyanúsított volt?

– Ugyanúgy, mint mindenki más. Britek, amerikaiak, franciák, egészen fel a nagykövetekig. – Richard megint járkálni kezdett. – A követségek megkapták a hamis jelentést, mi pedig vártunk, hogy kiderüljön, az is a keletnémetek kezére kerül-e. De nem hozzájuk került, hanem ide, ahol most mi vagyunk. – A férfi megállt, és Beryl szemébe nézett. – Ebben a szobában találták meg. A szüleiddel együtt.

– És ezzel lezárhatták a Delphi-aktát. Könnyen és gyorsan – mondta Beryl. – Találtak egy bűnbakot, aki nem védhette meg magát, mert már meghalt.

– Én soha nem hittem Bernard bűnösségében.

– Mégis annyiban hagytad a dolgot.

– Nem volt más választásunk.

– Az nem volt igazán fontos nektek, hogy kiderüljön az igazság!

– Nem, Beryl. Nem volt más választásunk. Utasítást kaptunk a vizsgálat leállítása.

A lány megütközve nézett Richardra.

– Honnan kaptátok azt az utasítást?

– Én közvetlenül Washingtonból, Claude pedig a francia miniszterelnöktől. Ejtünk kellett az ügyet. Én egyébként sem nyomozhattam volna tovább, mert nem sokkal később visszarendeltek az Államokba.

– A szüleimet megtették bűnösnek, és az aktát le lehetett zárni. Ezt nevezem kényelmes megoldásnak! – mondta Beryl viszolyogva, és elhagyta a szobát.

Richard még a lépcsőn utolérte. Miután kiléptek a házból, a lármás és barátságatlan utcán egy focilabda száguldott el mellettük, aztán pedig egy egész sereg utcakölyök. Beryl megállt a járdán, visszanézett az épületre, és hirtelen könny szökött a szemébe.

– Micsoda hely! Micsoda szörnyű hely ahhoz, hogy itt haljon meg valaki – sutogta, és gyorsan beült Richard kocsijába, hogy elmeneküljön a Myrha utca bántó zajai elől.

A férfi is beszállt mellé, és egy darabig szótlánul nézték a focizó kölyköket.

– Visszaviszlek a szállodába – mondta végül Richard.

– Én Claude Daumier-hoz akarok menni.

– Miért?

– Az ő változatát is hallani szeretném a történeletről. Biztos akarok lenni abban, hogy igazat mondtál nekem.

– Azt mondtam, Beryl.

Richard állta a lány pillantását. Soha nem láttam még az övénél őszintébb tekintetet, gondolta Beryl, és bár nagyon szeretett volna hinni a férfinak, mégsem mert. Attól tartott, ítélőképességét összezavarja, hogy szinte már ellenállhatatlanul vonzódik hozzá. Csókjainak csupáncsak az emléke is ködöt borít az agyára, s elég a

szemébe néznie, elég megéreznie az illatát, legszívesebben máris azonnal levetkőztetné. És persze ő maga is szeretne levetkőzni.'

Beryl levette a szemét Richardról, és elszántan elhessegette magától sóvár gondolatait.

– Beszélni akarok Daumier-val – ismételte meg.

A férfi kis ideig hallgatott.

– Ám legyen, ha ez kell ahhoz, hogy higgy nekem!

Richard telefonon megtudta, hogy Daumier nincs bent az irodájában. Nemrégiben indult el, mert még egyszer ki akarta kérdezni Marie St. Pierre-t, aki még mindig a Cochin Kórházban feküdt, így aztán Berylék is odamentek.

Már a folyosó elejéről meglátták, melyik lesz a pénzügyminiszter feleségének a szobája. Az ajtó előtt legalább fél tucat rendőr posztolt. Daumier még nem érkezett meg, de Madame St. Pierre, miután közölték vele, hogy Lord Lovat unokahúga keresi, azonnal kérte Berylt és Richardot.

Mint kiderült, nem csak ők érkeztek hozzá látogatóba. A betegágy mellett ott ült Nina Sutherland és Helena Vane, s éppen kisebbfajta teadélutánt tartottak. Az ablak alatt egy zsúrkocsin aprósütemény és szendvicsek is feküdtek. A beteg azonban nem fogyasztott a finomságokból, csak egyenes derékkal ült az ágyon. Idős, szomorú és fáradt asszony benyomását keltette. Ősz hajához színben jól illő szürke köntöst viselt, s arcán egy kék folton és karján néhány karcoláson kívül nem látszott rajta sérülés. Az viszont lerítt róla, hogy a történetek leginkább a lelkét viselhették meg. Így is rég hazabocsátották volna azonban, ha nem St. Pierre miniszter felesége lett volna.

Nina Berylnek és Richardnak is töltött a teából.

– Mióta vannak Párizsban? – kérdezte, miután odakínálta nekik a csészéket.

– Jordan és én tegnap érkeztünk – felelte Beryl. – És önök?

– Mi Helenával és Reggie-vel egy gépen repültünk vissza. – Nina hátradőlt, és keresztbe rakta a lábát. – Gondoltam, már ma bejövök Mariehoz, és megnézem, hogy van. Szegénykére ráfér, hogy jobb kedvre derítsék.

Marie St. Pierre arca mindenesetre arról árulkodott, hogy Nina látogatása eddig szemernyi sem javított a hangulatán.

– Hová lesz a világ? – kérdezte Nina. – Mindenütt csak az örület és az anarchia! Senki sincs biztonságban. Még a legjobb körök sem.

– Azok a legkevésbé – jegyezte meg Helena.

– Jutott valamire a nyomozás? – kérdezte Beryl. Marie St. Pierre felsóhajtott.

– A rendőrök ragaszkodnak ahhoz a feltételezéshez, hogy terroristák követték el a merényletet.

– Persze hogy azok voltak – jelentette ki Nina. – Ki más akarná levegőbe röpíteni egy politikus házat?

Marie lesütötte a szemét, és ölében összekulcsolt, csontos kezére szegezte a tekintetét.

– Azt javasoltam Philippe-nek, hogy egy időre menjünk el Párizsból. Talán már ma este, ha kiengednek innen. Elutazhatnánk Svájcba...

– Kitűnő ötlet – helyeselt Helena, és kedvesen megszorította Marie kezét. – Jót fog tenni nektek a levegőváltozás.

– Ha Pierre menekülőre fogja – mondta Nina –, a terroristák azt hiszik majd, hogy ők nyertek.

– Te könnyen beszélsz – felelte Helena. – Nem a te házadat robbantották fel.

– Ha úgy lenne, én már csak azért is Párizsban maradnék – kardoskodott Nina. – Tapodtat sem...

– Neked soha nem is kellett.

– Tessék?

Helena félrefordult.

– Semmi – felelte.

– Mit dünnyögtél az előbb?

– Én mindössze úgy gondolom – válaszolta Helena –, hogy Marie-nak azt kell tennie, amit helyesnek tart. A legjobb megoldás pedig az, ha egy időre elmegy Párizsból. Minden barátja ezt tanácsolná neki.

– Én is a barátja vagyok! – csattant fel Nina.

– Hogyne! – dünnyögte Helena. – Persze hogy az vagy.

– Azt állítod, hogy nem?

– Én semmi ilyet nem mondtam.

– Már megint motyogsz. Falra kell mászni tőled! Miért nem mondd ki nyíltan, amit gondolsz? Annyira nehéz?

A két asszony civakodását kopogtatás zavarta meg. Az ajtón Nina fia, Anthony lépett be, mint mindig, most is különc öltözékben. Acélkék ingéhez ezúttal bőrdzsekit viselt.

– Mehetünk, mama? – kérdezte. Nina azonnal felállt.

– De még mennyire! – felelte sértetten, és az ajtóhoz lépett, de a küszöbről még egyszer visszafordult Marie-hoz. – A barátodként azt tanácsolom, hogy maradjatok Párizsban – mondta, aztán belekarolt a fiába, és kivonult a szobából.

– Az ég szerelmére, Marie! – nyögött fel Helena, miután becsukódott az ajtó. – Miért állsz még mindig szóba ezzel a nővel?

Marie csak a vállát vonogatta, és egészen kicsinek tűnt az ágyban. Milyen egyformák! – gondolta Beryl, és hol Marie-ra, hol Helenára nézett. Szépek soha nem lehettek, mind a ketten jócskán benne járnak a korban, és a férjük már rég nem érdeklődik irántuk.

– Mindig is csodáltam, hogy ezt a ribancot egyáltalán beengeded a házádba – folytatta Helena. – Ha rajtam múlna...

– Jobb a békesség – mondta Marie.

Mind a négyen azon voltak, hogy életben tartsák a társalgást, ám abban így is újra meg újra hosszú szünetek álltak be. Ha pedig beszéltek, akkor minduntalan a robbanás, a tönkrement bútorok és a megrongálódott műtárgyak kerültek szóba. Mindeközben világosan érezhető volt, hogy az anyagi veszteségnél sokkal súlyosabb veszteség is érte Marie St. Pierre-t. A szeméből egyértelműen ki lehetett olvasni, hogy egész élete romokban hever.

Akkor sem lett jobb a hangulata, amikor megérkezett hozzá a férje. Csak kellenül tartotta oda neki csókra az arcát, és nem nézett rá, inkább a megint kinyíló ajtó felé fordult.

A szobába Claude Daumier lépett be, és meglepetten megtorpant, amikor meglátta Berylt.

– Maguk itt vannak?

– Magára vártunk – felelte a lány.

– Már kerestelek benneteket – fordult a francia férfi Richardhoz.

– Történt valami?

– Az ügy... kényes. – Daumier az ajtóra mutatott. – Jobb lenne, ha hatszemközt beszélnék róla.

Beryl és Richard követték a franciát a folyosóra. Elmentek a nővérpult mellett, aztán Daumier egy csendes sarokban megállt.

– Az előbb hívtak a rendőrségről – fordult Richardhoz. – Colette-et holtan találták a kocsijáiban. A Vendôme tér közelében.

– Colette-et? – kérdezte Beryl. – Azt az ügynöknőt, aki Jordant tartotta szemmel?

Daumier mogorván bólintott.

– Jézusom! – dünnyögte a lány. – Jordie...

– Ő biztonságban van – szólt közbe a francia gyorsan.

– De ha azt a nőt megölték, akkor ő is...

– A bátyját letartóztatták – vágott Daumier megint Beryl szavába, és szemében némi együttérzés jelent meg, miközben a lányra nézett. – Emberöléssel gyanúsítják.

A többiek már rég elmentek, amikor Helena még mindig Marie betegágya mellett üldögélt. Egy ideig egyikük sem szólalt meg, de jó barátnők között a csend sem zavaró. Végül azonban Helena nem bírta tovább magában tartani a véleményét.

– Ez egyszerűen túrhetetlen – jelentette ki. – Nem kellene ennek kitenned magad.

Marie nagyot sóhajtott.

– Van más választásom? Ninának nagyon sok a barátja, a jó ismerőse, és könnyen ellenem hangolhatná őket. És Philippe ellen is...

– Akkor is tenned kell valamit. Bármit. Legalább ne állj szóba vele!

– Nincsenek bizonyítékaim.

– Nincs is szükséged rájuk. Használd a szemed! Látnod kell, hogyan viselkednek egymással. Nina állandóan körülrongja Philippe-et. Noked talán azt mondta a férjed, hogy annak az ügynek rég vége, de a vak is látja, hogy hazudott. Egyébként is, hol van most? Te kórházban fekszel, ő meg szinte rád sem néz. Ha pedig nagy ritkán feltűnik itt, nyom egy pusztit az arcodra, aztán már megy is.

– Rengeteg a dolga. A gazdasági csúcstalálkozó...

– Na persze! – horkant fel Helena. – A férfiaknak mindig szörnyen fontos ügyeket kell intézniük!

Marie elsírta magát. Nem zokogott, hanem hangtalanul, szánsalomra méltóan sírt. Mindig is csendben szenvedett. Soha nem panaszkodott, soha nem emelte fel a szavát, csak némán megszakadt a szíve. És ezt a sok fájdalmat mi, nők mind-mind a férfiak szerelméért viseljük el, gondolta Helena.

– A valóság rosszabb, mint gondolod – suttogta Marie.

– Mi lehet még annál is rosszabb?

Marie nem válaszolt, csak lenézett a karjára. Azon csupán apró, üvegszilánkok okozta karcolások voltak, tekintete viszont valódi kétségbeesésről árulkodott.

Szóval erről van szó! – gondolta Helena döbbenetben. Azt hiszi, hogy meg akarják ölni. De miért nem vág vissza? Miért nem harcol?

Marie-ból azonban hiányzott a küzdelemhez szükséges akarat és erő. Ez már abból is látszott, ahogy most is csak csüggedten lógatta a vállát.

Drága, szegény barátnőm! – gondolta Helena együtt érzően. Milyen nagyon hasonlítunk mi ketten egymásra, és mégis mennyire különbözőek vagyunk!

A férfi, aki vele szemközt ült a padon, Jordan ruháját, cipőjét és óráját méregette. A pasasnak olyan szaga volt, mintha alaposan betankolt volna, mielőtt behozták ide. A cella harmadik lakója békésen horkolt a sarokban. Jordan odapillantott rá, és most már inkább úgy gondolta, hogy az az alak árasztja magából az olcsó bor és az izzadság bűzét.

A padon ülő férfi még mindig nem vette le róla a szemét. Tolakodó érdeklődéséről Jordan nem akart tudomást venni, de végül nem bírta tovább idegekkel.

– Mit bámul?

– C'est en or? – kérdezte a férfi.

– Tessék?

– La montre. C'est en or? – mutatott a férfi Jordan órájára.

– Igen, természetesen arany! – felelte Jordan.

A férfi elvigyorodott, és elővillantotta elfeketedett fogait, aztán felállt, és átült Jordan mellé. Szoroson melléje telepedett le, és most a cipőjére szegezte a tekintetét.

– C'est italienne?

Jordan felsóhajtott.

– Igen, olasz cipő.

A férfi előrehajolt, és tapogatni kezdte Jordan vászonzakójának a zsebét.

– Jól van, most már elég! – szólt rá Jordan. – El a kezekkel, haver! Laissez-moi tranquille!

A pasas még szélesebben elvigyorodott, és lemutatott a saját lábbelijére, amelyet nejlonból és kartonpapírból tákolt össze.

– Tetszik?

– Nagyon szép – morogta Jordan.

Odakintről közeledő léptek és kulcsosomó zörgése hallatszott be a fogdába. A sarokban alvó férfi hirtelen felébredt, és teli torokból bizonygatni kezdte az ártatlanságát.

- Je suis innocent! Je suis innocent!
- Monsieur Tavistock? – szól be az ajtóból a fegyőr.

Jordan felpattant.

- Igen?
- Velem jön.
- Hova?
- Látogatói vannak.

Végigmentek a folyosón, és Jordan, aki már a saját celláját is szörnyűnek találta, most elborzadva látta, hogy a többi sokkal zsúfoltabb. Miután az őt kinyitott egy ajtót, kiléptek az előcsarnokba, ahol óriási volt a zaj és a tömeg. Telefonok csörögtek, emberek kiabáltak, és több letartóztatott várta, hogy kihallgassák. Egy nő egyfolytában azt visította, hogy tévedés történt, óriási tévedés. A francia nyelvű hangzavarban egyszer csak Jordan meghallotta, hogy valaki az ő nevét kiáltotta. A következő pillanatban a húga rohant oda hozzá, és viharos ölelésével kis híján ledöntötte a lábáról.

- Jordie, édes Jordie! Hogy vagy?
- Jól, drágám.
- Biztos?
- Igen, mert most már itt vagy velem.

Jordan átlesett a húga válla fölött, és meglátta, hogy Daumier és Richard is bejöttek hozzá. Itt a felmentő sereg, gondolta. Most majd minden tisztázódik.

Beryl hátrább lépett, és aggodalmasan méregette a bátyja arcát.

- Nagyon rosszul festesz.
- A szagom még rosszabb lehet – felelte Jordan, aztán Daumier-hoz fordult. – Kiderítettek valamit Colette-ről?

A francia megrázta a fejét.

– Egyetlen lövéssel végezték ki. Egy kilenc milliméteres golyót eresztettek a halántékába.

– És mi van a fegyverrel? Hogy gyanúsíthatnak engem, ha még az elkövetés eszközét sem találták meg?

- Megtalálták – felelte Daumier. – A kocsni közelében, az útszéli vízelvezetőben.
- Szemtanúk nincsenek? – kérdezte Beryl. – Senki sem járt arra fényes nappal?
- Az egy kis mellékutca. Nincs átmenő forgalom.
- Valakinek csak látnia kellett valamit.

Daumier mogorván bólintott.

– Egy nő azt vallotta, hogy látott egy férfit, aki Colette tiltakozása ellenére beült mellé a kocsijába. De az még a Saint-Germain úton történt.

Jordan felnyögött.

- Remek! Az a valaki én voltam.
- Te? – ráncolta össze a homlokát Beryl.
- Rábeszéltem Colette-et, hogy vigyen vissza a Ritzbe. A kocsija nyilván tele van az ujjenyomataimmal.
- Mi történt, miután beszállt a kocsiba? – kérdezte Richard.

– Colette kitett a szállodánál. Én felmentem a szobámba, de pár perc múlva megint lementem, hogy beszéljek vele. Akkor találtam rá... – Jordan tenyerébe tette az arcát. – Úristen, ez nem lehet igaz!

– Látott valamit? – tudakolta Richard.

– Semmit. Én semmit, de... – Jordan lassan leengedte a kezét. – Colette talán igen.

– Talán?

– A szálloda felé menet folyton a visszapillantó tükörbe nézett. Azt mondta, megárthatott neki a munkája, mert lassanként kezd képzelődni. Én is hátranéztem, de csak rengeteg kocsit láttam. – Jordan leverten megint Daumier-hoz fordult. – Hibásnak érzem magam. Folyton arra gondolok, hogy ha jobban figyelek... ha nem vagyok annyira...

– Colette tudta, hogyan védheti meg magát – szólt közbe a francia. – Minden eshetőségre fel kellett készülnie.

– Ez az, amit nem értek. Hogyan érthette mégis egészen váratlanul a dolog? – kérdezte Jordan, és az órájára nézett. – Még világos van. Visszamehetnénk a Saint-Germain útra, és újra bejárhatnánk ugyanazt az utat. Úgy talán még eszembe jutna valami.

Ötletét zavart csend fogadta.

– Azt nem lehet, Jordie – mondta végül Beryl.

– Miért nem?

– Mert nem jöhetsz ki innen.

– De hát ki kell engedniük! Nem én voltam!

Jordan arcára rémült döbbenet ült ki, amikor meglátta, hogy Daumier sajnálkozóan ingatja a fejét.

– Mindent elkövetünk, amit csak tudunk – mondta Richard. – Ki fogjuk vinni innen, Jordan.

– Hugh bácsit felhívta már valaki?

– Nincs Chetwyndben, és nem is tudják, hol lehet – válaszolta Beryl. – Tegnap éjjel utazhatott el, de senkinek sem mondta meg, hová. Innen mindjárt Reggie-hez és Helenához megyünk. Nekik vannak barátaik a követségen. Talán el tudnak érni valamit.

Jordant valósággal fejbe kólintotta, amit hallott, és szótlánul állt a jövő-menő rendőrök és őrizeteselek zűrzavarában. Engem lecsuktak, Hugh bácsi pedig eltűnt, gondolta. Ez a rémálom egyre rosszabb lesz!

– A rendőrség engem gyanúsít? – kérdezte meg végül félve.

– Sajnos igen – válaszolta Daumier.

– És maga, Claude? Maga mit gondol?

– Ő természetesen tudja, hogy ártatlan vagy – jelentette ki Beryl. – Mi mind tudjuk, hogy nem te voltál. Csak egy kicsit légy türelemmel, és mindent tisztázok.

Jordan a lány felé fordult. Minden ember közül szép és önfejtű húga állt hozzá a legközelebb. Kis ideig csak szótlánul nézte, aztán lecsatolta az óráját, és Beryl kezébe nyomta.

– Ezt miért adod nekem? – kérdezte a lány a homlokát ráncolva.
– Megőrzésre. Lehet, hogy hosszabb ideig leszek itt. Azt akarom, hogy te menj vissza Londonba, Beryl. Az első géppel. Megértetted?
– Sehova sem megyek.
– Dehogynem! Richard majd gondoskodik róla.
– Hogyan, ha szabad tudnom? – kérdezte a lány. – A hajamnál fogva kiráncigál a repülőtérré?
– Akár úgy is, ha másként nem megy.
– Neked szükséged van itt rám!
– Beryl! – Jordan megfogta a húga vállát, és csendesen, szívhez szólóan beszélt hozzá. – Egy nőt már megöltek, pedig ő komoly önvédelmi kiképzést kapott.
– Ez még nem jelenti azt, hogy én leszek a következő!
– Ez azt jelenti, hogy valaki begyulladt, és vissza akar vágni. Neked pedig haza kell utaznod.
– És téged csak úgy hagyjalak itt?
– Claude itt lesz. És Reggie...
– Fogjam magam, és repüljek haza, miközben te itt penészedsz meg a fogdában?
– A lány hevesen megrázta a fejét. – Komolyan azt képzeld, hogy én erre hajlandó vagyok?
– Ha szeretsz, azt teszed, amit mondtam.
Beryl előreszegezte az állát.
– Éppen azért nem fogom azt tenni, mert szeretlek. – A lány viharosan megölelte a bátyját, aztán elszántan letörölte a könnyeit, és Richardhoz fordult. – Menjünk! Minél előbb beszélünk Reggie-vel, annál hamarabb véget ér ez a borzalom.
Jordan elsiető húga után fordult, és majdnem elmosolyodott, miközben azt nézte, hogyan tör magának konok eltökéltséggel utat Beryl a zsebtolvajok és az utcalányok között.
– Repülj szépen haza! – kiáltott még egyszer utána Jordan. – Ne légy hülye!
A lány megállt, és visszafordult.
– Nem tehetek róla, Jordie. Így születtem. Tudod, ez nálunk családi vonás – mondta, és már ott sem volt.

6.

Richardnak csak nagyokat lépve sikerült utolérnie Berylt.

– A bátyádnak igaza van. Haza kellene menned.

– Ne kezd most még te is! – sziszegte a lány.

– Visszamegyünk a szállodába, hogy becsomagolj, aztán kiviszlek a reptérre.

– Hadsereged is van hozzá?

– Mi lenne, ha egyszer kivételesen megfogadnál egy tanácsot? – emelte fel a hangját a férfi.

Beryl megállt a zsúfolt járdán, és felnézett Richardra.

– Jó tanácsról lehet szó. Parancsról nem.

– Jól van, akkor legalább hallgass meg! Már az is örültség volt, hogy eljöttetek Párizsba. Tudom, miért tettétek. Ki akartátok deríteni az igazságot a születek haláláról. Csakhogy a dolgok időközben megváltoztak, Beryl. Egy nőt meggyilkoltak. Ezt a mérkőzést már nem ugyanabban a súlycsoportban játsszák.

– És Jordannel mi legyen szerinted? Egyszerűen hagyjam itt?

– Őt rám bízhatod. Beszélek Reggie-vel, és felfogadjuk mellé a legjobb ügyvédet...

– Én meg szaladjak haza, és mossam kezeimet, mintha semmi közöm nem lenne ehhez az egészhez? – A lány lenézett az órára, amelyet még mindig a kezében tartott. Jordan órájára. – Nekem ő a családom – folytatta sokkal halkabban. – Láttad, milyen megviselt volt? Belepusztul, ha nem kerül ki onnan. Soha nem bocsátanám meg magamnak, ha most magára hagynám.

– Azt viszont ő nem bocsátaná meg soha magának, ha veled történne valami. És én sem.

– Te nem tartozol értem felelősséggel.

– Te viszont saját magadért igen.

– És ezt ki döntötte el?

A férfi kinyújtotta a karját, és két keze közé fogta Beryl arcát.

– Én – suttogta, aztán megcsókolta a lányt.

A szenvedélyes csók meglepte Berylt. Érzések sokasága rohanta meg hirtelen, s miközben Richard nyelve felderítette a száját, egész testét vad vágy kerítette hatalmába. Megszűnt számára létezni a világ, nem hallotta a forgalom zaját, és nem látta az őket kerülgető járókelőket. Egész nap ez ellen küzdöttünk, mind a ketten a vágyaink ellen harcoltunk, gondolta. És ő egész idő alatt tudta, hogy minden hiába. Hogy előbb vagy utóbb, de mindenképpen el fog jönni az a pillanat, amelyben Richard megcsókolja majd egy párizsi utcán, és ő máris elveszett.

A férfi végül gyengéden elvált tőle, és lenézett rá.

– Ezért kell elhagynod Párizst – dünnyögte.

– Mert te ezt parancsolod?

– Nem. Azért, mert ez az egyetlen értelmes megoldás.

Beryl hátrált egy lépést. Távollabb akart kerülni Richardtól, és abban reménykedett, hogy úgy majd talán megint ura lesz önmagának.

– Számodra talán igen. Számomra viszont nem – mondta.

Miután beültek a kocsiba, egy darabig mind a ketten hallgattak.

– Mivel érhetném el, hogy meggondold magad? – szólalt meg végül a férfi.

– Hogy meggondoljam magam? – kérdezett vissza Beryl, és sikerült szélesen elmosolyodnia. – Azt aztán semmivel.

Reggie Vane a fejét ingatta.

– A helyzet meglehetősen kilátástalan – mondta. – Ha a vád nem volna ennyire súlyos, hanem csak lopás vagy akár testi sértés lenne, akkor a követség esetleg elérhetne valamit. De hogy egy állítólagos gyilkos ügyében tegyünk diplomáciai lépéseket? Attól tartok, ez meghaladja a lehetőségeinket.

Reggie otthoni dolgozószobájában beszélgettek, egy férfias, sötétre pácolt fával burkolt helyiségben, amely szinte tökéletesen olyan volt, mint Hugh Tavistock chetwyndi dolgozószobája. A könyvespolcokon itt is angol klasszikusok kötetei sorakoztak, s rókákat, kutyákat és lovasokat ábrázoló vadászjelenetek függtek a falakon. Reggie elmesélte nekik, hogy a kőből rakott kandalló pontos mása annak, amely Cornwall-ban, a szülői házában áll. Beryl még Reggie pipadohányának illata is az otthonára emlékeztette. Egy darabka Anglia volt ez itt, Párizs elővárosában, és a lány ezt valahogy vigasztalónak érezte.

– A nagykövet csak tehet valamit – makacskodott tovább Beryl. – Végül is nem valami futball-huligánról van szó, hanem Jordanról. És ráadásul ártatlan is.

– Persze hogy ártatlan. Hidd el, ha bármit tehetnék érte, Jordan már nem lenne a rendőrségen! – Reggie leült a lány mellé a kanapéra, megfogta a kezét, és ráemelte jószágos, kék szemét. – Beryl, drágám, meg kell értened, hogy csodát a nagykövet sem tehet. Beszéltem vele, és nem táplált komoly reményeket.

– Vagyis semmit sem tehet, és te sem? – kérdezte a lány panaszos hangon.

– Szerzek ügyvédet. Remek fickó, a követségünknek is ő dolgozik. Sok hasonló ügyben járt már el brit állampolgárok védelmében.

– Ez az egyetlen reményünk? Egy jó ügyvéd?

Reggie válasza csak sajnálkozó bólintás volt.

Richard odalépett Beryl mögé, és védelmezően vállára tette a kezét. Ha akarom, ha nem, tőle függök, gondolta a lány. Tudom, hogy nem volna szabad megbíznom benne, és mégis azt teszem.

– Mi a helyzet a titkosszolgálattal? – fordult Reggie Richardhoz. – Jutottak valamire?

– Együttműködnek a rendőrséggel, és ők végzik a fegyver ballisztikai vizsgálatát. Ujjnyomokat nem találtak rajta. Az ügyet kiemelten kezelik, mivel Lord Lovat unokaöccse a gyanúsított. A vád azonban gyilkosság, és az áldozat egy francia nő. Ha a helyi sajtó szagot kap, mindjárt úgy fogják beállítani a dolgot, mintha egy elkényeztetett angol úrfi meg akarná úszni a jogos büntetést.

– És mi, britek itt nem igazán vagyunk népszerűek – mondta Reggie. – Harminc éve élek Franciaországban, úgyhogy tudom, miről beszélek. Amint kitelik az időm a banknál, azonnal haza is költözöm – tette hozzá, és tekintete vágyakozóan a kandalló fölé kiakasztott festményre vándorolt, amely egy kékakáccal befuttatott udvarházat ábrázolt. – Helena gyűlöli Cornwallt. Túlságosan egyszerűnek találja azt a házat. De ha a szüleimnek jó volt, nekem is az lesz. – Reggie visszafordult Beryl felé. – Ijesztő, ha az ember az otthonától távol kerül komoly bajba. Ilyenkor ébredünk csak rá, mennyire sebezhetőek is vagyunk valójában. És ezen sem a származás, sem a pénz nem változtat.

– Azt javasoltam Berylnek, hogy utazzon haza – jegyezte meg Richard.

Reggie egyetértően bólintott.

– Én is azt tartanám helyesnek.

– Nem tehetem – mondta a lány. – A süllyedő hajót elhagyó patkánynak kellene éreznem magam.

– De legalább eleven patkány lennél, és nem halott – válaszolta Richard.

Beryl bosszúsan elhúzódtott a férfi érintése elől.

– Attól még patkány maradnék.

Reggie megfogta a lány kezét.

– Hallgass meg, Beryl! – kérte csendesen. – Együtt nőttem fel édesanyáddal, én voltam a legrégebbi barátja. Ezért is érzem úgy, hogy felelősséggel tartozom érted. El sem tudod képzelni, mennyire fájdalmas azt látnom, hogy Madeline egyik gyermeke ilyen nagy bajba került. Éppen elég szörnyű, hogy Jordan miatt aggódnom kell. Ha még érted is kellene... – Az idős férfi megszorította a lány kezét. – Hallgass Mr. Wolfra! Ő okos fickó. Megbízhatasz benne.

Megbízhatasz benne, visszhangzott Beryl fülében a mondat. Magán érezte Richard pillantását, amely olyan átható volt, mintha hozzáért volna. Ő azonban elszántan kivonta magát a hatása alól, és tekintetét Reggie-re szegezte. A jó öreg Reggie-re, aki az ő édesanyjához fűződő régi barátságának köszönhetően családtagnak számított náluk.

– Tudom, hogy te csak a legjobbat akarod nekem, Reggie – mondta Beryl –, de én most akkor sem mehetek el Párizsból.

A két férfi összenézett. Tekintetük csalódottságról árulkodott, csodálkozásról viszont nem. Mind a ketten ismerték Madeline-t, és Berylről is tudták, hogy az anyja lánya. Konok önfejűsége ezért nem érte váratlanul őket.

Rövid kopogtatás után Helena dugta be a fejét a dolgozószoba ajtaján.

– Bejöhetek?

– Persze – felelte Beryl.

Helena teát és kekszet hozott be egy tálcán, amelyet letett egy kisasztalra.

– A békeesség kedvéért inkább mindig engedélyt kérek arra, hogy betörhessek Reggie szentélyébe – mondta mosolyogva, miközben mind a négyüknek teát töltött. – Jutottunk már valamire? – kérdezte, s mivel senkitől sem kapott választ, a hallgatásból is értett. – Annyira sajnálom, Beryl – mondta együtt érzően, aztán a férjéhez fordult. – Biztos, hogy te sem tehetsz semmit?

– Már megtettem, amit megtehettem – felelte Reggie nem is kicsit türelmetlenül, aztán pipát vett le a kandallópárkányról, és rágyújtott.

Néhány pillanatig csak a kistányérok csörömpölése és Reggie pöfékelése törte meg a csendet.

– Ha felhívunk egy ügyvédet – tett végül újabb kísérletet Helena –, az csak válaszlépés. Nem tehetnénk önálló lépéseket is?

– Például? – kérdezte Richard.

– Mindnyájan tudjuk, hogy nem Jordan követte el. Ki kellene derítenünk, ki volt. Reggie nagyot sóhajtott.

– Te aligha vagy alkalmas nyomozónak.

– Attól még a kérdés kérdés marad, és választ is kell találni rá. Azt a fiatal nőt akkor ölték meg, amikor Jordanre vigyázott. Ennek pedig nyilván köze van ahhoz, hogy Jordan idejött Párizsba. Az viszont nem megy a fejembe, hogyan jelenthet bárkire is veszélyt egy húsz évvel ezelőtt elkövetett gyilkosság.

– Nemcsak gyilkosságról volt szó – jegyezte meg Beryl –, hanem kémkedésről is.

– Emlékszel, valaki NATO-iratokat juttatott el a keletnémetekhez – mondta Reggie a feleségének. – Hugh mesélt nekünk arról az esetről.

– Ó, igen! – válaszolta Helena, aztán Richardhoz fordult. – Az MI6 végül is soha nem azonosította egyértelműen az árulót, ha jól tudom.

– Csak komoly gyanúik voltak.

– Én mindig is furcsálltam – mondta Helena, miközben kivett magának egy szem kekszet –, hogy Sutherland nagykövet éppen nem sokkal Madeline és Bernard halála után követett el öngyilkosságot.

Richard bólintott.

– Egy rugóra jár az agyunk, Lady Helena.

– Sutherlandnek persze más oka is lehetett arra, hogy levesse magát a hídról. Ha nekem Nina lett volna a feleségem, én már sokkal hamarabb megöltem volna magam.

Helena nagyot harapott a kekszéből, mintha meg akarta volna mutatni, hogy egy szürke kisegérnek is vannak fogai.

Reggie kiverte a pipáját.

– Nem a mi dolgunk, hogy ezen törjük a fejünket – mondta.

– Gondolkodni azért csak szabad? Vagy talán nem?

Odakint már besötétedett, mire Reggie végül kikísérte a vendégeit. Az évszakhoz képest hűvös és párás volt az éjszaka. A kertet magas fal vette körül, de a levegőben így is szinte tapintani lehetett a fenyegető veszélyeket.

– Ígérem – mondta Reggie –, hogy minden tőlem telhetőt megteszek Jordanért.

– Nem is tudom, hogy köszönjem meg neked – dűnnyögte Beryl.

– Beérem egy mosolyoddal, drágám. Igen, ez az! – Az idős úr magához húzta a lányt, és homlokon csókolta. – Minden nappal jobban hasonlítasz édesanyádra. Ennél szebb bókot, azt hiszem, nem is kaphatnál tőlem – tette hozzá, aztán Richardhoz fordult. – Ugye gondod lesz erre a lányra?

– Természetesen.

– Jól van. Mert nekünk már csak ő maradt. – Reggie megpaskolta Beryl arcát. – Ő az, aki meg megmaradt nekünk Madeline-ből.

Beryl a kocsiban Richard felé fordult.

– Mindig ilyenek voltak? – kérdezte. – Reggie és Helena?

Richard az útra szegezte a tekintetét.

– Mire gondolsz?

– Arra, hogy folyton piszkálják és lejáratják egymást.

A férfi halkán felnevetett.

– Én már annyira megszoktam, hogy észre sem veszem. Igen, azt hiszem, ez húsz éve, amikor megismertem őket, ugyanígy ment. Reggie valószínűleg azért viselkedik így, mert zavarja és bosszantja, hogy Helena jóval gazdagabb nála. Egyetlen férfi sem örül, ha kitartottnak kell éreznie magát.

– Nem. Azt a férfiak nem szeretik – mondta a lány csendesen, és kinézett az ablakon.

Vajon nálunk is így lenne? – kérdezte önmagától gondolatban. Richardot is feszélyezné a vagyonom, és ez idővel odáig fajulna, hogy mi is úgy járnánk, mint Reggie és Helena? A végén már nekünk is pokol lenne az életünk?

– Az is benne van a pakliban – folytatta a férfi –, hogy Reggie soha nem rajongott Párizsért, és bankár sem igazán akart lenni. Helena beszélte rá, hogy vállalja el ezt az állást.

– Igen? Pedig mintha ő sem érezné jól itt magát.

– Így van. Ezért is marják folyton egymást. Emlékszem olyan fogadásokra, amelyeken ők is és a szüleid is részt vettek. Kiáltó volt közöttük az ellentét. A szüleidről csak úgy sugárzott, hogy szeretik egymást. Édesanyádba pedig a férfiaknak, ha akarták, ha nem, egyszerűen bele kellett szeretniük.

– Mi volt annyira különös benne? – kérdezte Beryl. – Egyszer... ígézőnek nevezted.

– Amikor megismertem, Madeline már közel járt a negyvenhez. Volt egypár ősz hajszála és nevetőránca, de bármelyik húszéves lánynál elbűvölőbb volt. Őszintén meglepődtem, amikor megtudtam, hogy nem nemesi családba született.

– Spanyolok voltak az ősei, és Cornwallban nőtt fel. Akkor ismerkedtek meg, amikor apa egyik évben ott nyaralt. – Beryl elmosolyodott. – Egyszer versenyt futottak, és a mami mezítláb volt, de úgy is ő győzött. Apa pedig, ezt még ő mesélte nekem, amikor kicsi voltam, attól fogva biztos volt abban, hogy megtalálta az igazit.

– Tökéletesen összeillettek. Azt hiszem, leginkább ez nyuggözött le bennük. A nyilvánvaló boldogságuk. Az én szüleim elváltak, és még csak nem is békében, hanem nagyon csúnyán. Attól kezdve nem volt nagy véleményem a házasságról, de a te szüleid példája megingatta ezt a véleményemet. A haláluk talán mindenkinél jobban megdöbentett. Soha nem hittem el, hogy Bernard...

– Nem ő volt. Ebben egészen biztos vagyok.

– Én is – felelte a férfi.

Kis ideig szótlanul ültek egymás mellett a sötét kocsiban, s arcukat csak néha-néha világították meg a szembejövő autók fényszórói.

– Ezért nem nősültél meg? – kérdezte meg végül Beryl. – A szüleid válása miatt?

– Az volt az egyik oka. A másik pedig az, hogy eddig még nem találkoztam az igazival – felelte Richard, és oldalról a lányra nézett. – Te miért nem mentél még férjhez?

Beryl megvonta a vállát.

– Én sem találtam még meg az igazit.

– De biztosan volt már valaki az életedben.

– Igen, volt. Jó darabig.

A lány melle előtt karba fonta a kezét, és kinézett a sötét éjszakába.

– Aztán mégsem lett belőle semmi?

Beryl kicsikart magából egy nevetést.

– Szerencsére nem.

– Tévedek, ha keserűséget hallok ki a hangodból?

– Én inkább kiábrándultságnak nevezném. Amikor megismertem, egészen különleges embernek hittem. Sebész volt, és egy segélycsapat tagjaként éppen Nigériába készült. Nem mindennap találkozunk olyasvalakivel, aki valóban szívén viseli az emberiség sorsát. Kétszer is meglátogattam Afrikában. Ott volt csak igazán elemében.

– És aztán mi történt?

– Már jó ideje együtt voltunk, amikor rádöbentem, minek is látja magát valójában. Ő volt a nagy fehér varázsló. Megmentett néhány emberéletet egy primitív őserdei kórházban, aztán hazarepült Angliába, hogy csodáltassa magát. És a csodálatból, mint kiderült, neki soha nem volt elég. Nem érte be annyival, hogy egyetlen nő istenítse. Egy tucatnál nem adta alább. Én viszont az egyetlen akartam lenni – tette hozzá Beryl csendesén, aztán hátradőlt az ülésén, és Párizs villódzó fényeit nézegette.

A fény városa, gondolta. De árnyoldalai is vannak, sötét utcái, terei. És még sötétebb titkai.

Miután visszaértek a Vendôme térre, hosszú percekig nem szálltak még ki a kocsiból, csak szótlanul ültek egymás mellett. Mind a ketten fáradtak vagyunk, gondolta a lány. És még nincs vége az éjszakának. Össze kell csomagolnom néhány holmit Jordannek. Fogkefét, váltóruhát, ilyesmiket, hogy bevigyem neki a fogdába...

– Szóval nem tudlak rábeszélni arra, hogy utazz haza? – szólalt meg végül Richard.

A lány kinézett a térre. Nem messze tőlük éppen egy szerelmespár sétált el kart karba öltve.

– Nem. Nem, amíg Jordant nem engedik ki, és nem járunk a végére ennek az ügynek.

– Félttem, hogy ezt fogod mondani, de nem leptél meg. Elvégre te is keményfejűnek nevezted magad.

Beryl a férfi felé fordult, és a félhomályban is látta, hogy mosolyog.

– Ez nem keményfejűség, Richard. Tartozom ennyivel Jordannek és a szüleinknek. Tudod, mi, Tavistockok mindig is összetartottunk.

– Megértem, hogy a bátyádat nem akarod cserbenhagyni. A szüleitek viszont rég halottak.

– Ez tisztesség dolga.

A férfi a fejét ingatta.

– Tisztesség dolga? Szép szavak, csakhogy Bernard és Madeline már semmit sem kezdhet velük. Nem élünk a középkorban, hogy harcba indulj egy olyan elvont eszméért, mint a családod nevének tisztasága.

Beryl kiszállt a kocsiból.

– Neked nyilván semmit sem jelent a családod neve – mondta.

Richard is kiugrott a kormány mögül, és a szálloda előcsarnokán át a felvonóhoz kísérte a lányt.

– Meglehet, azért gondolkodom így, mert amerikai vagyok. Számomra mindenestre a nevem annyit ér, amennyit én teszek érte. Nekem nincs a homlokomra tetoválva a családi címerem.

– Ezt te nem értheted.

– Hogy is érthetném? – felelte a férfi gúnyosan, amikor kiléptek a liftből. – Én végül is csak egy ostoba amcsi vagyok.

– Ezt én nem mondtam!

Richard bement Beryl után a lakosztályba, és hangosan becsapta maga mögött az ajtót.

– Valóban nem mondtad, de ettől még nyilvánvaló, hogy ladységednek én kevés vagyok.

A lány megpördült a tengelye körül, és dühösen a férfira villantotta a szemét.

– Végül is mit rász fel nekem? A nevemet? A vagyonomat?

– Ami engem zavar, annak semmi köze ahhoz, hogy Tavistocknak születted.

– És mi zavar téged?

– Az, hogy nem hallgatsz az észérvekre.

– Aha, a keményfejűségem!

– Pontosan. És az, hogy tisztesség dolgának nevezel valamit, ami igazából esztelesség. És az is zavar benned, hogy... hogy...

Beryl szorosan a férfi elé lépett, és állát előreszegezve nézett fel rá.

– Igen? Még mi?

Richard két keze közé fogta a lány arcát, és szájára tapasztotta a száját. A hosszú és heves csók után levegőt is alig kaptak. Berylnek remegett a lába, és ereiben szédítő iramban száguldott a vér.

– Ez az, ami még zavar – mondta a férfi. – Hogy nem tudok józanul gondolkodni, ha a közelemben vagy. Szinte már a cipőmet sem tudom rendesen befűzni. Ha elmész mellettem, ha csak rám nézel, máris olyan gondolataim támadnak, amelyeket most inkább nem mondok ki. Ilyen helyzetben könnyű hibázni. Azt pedig én nagyon nem szeretek.

– Én utazzam haza azért, mert te nem tudsz összpontosítani? – A lány megfordult, és elindult a Jordan lakosztályába nyíló összekötő ajtó felé. – Már megbozsás, Richard – tette hozzá, miközben elment az ablak előtt –, de talán jobban tenéd, ha a hormonjaid...

Beryl nem fejezhette be a mondatot, mert ebben a pillanatban hatalmas robajjal betört az ablak. A lány ösztönösen félreugrott, Richard pedig szempillantás alatt ott termett mellette, és lerántotta a földre. Az ablakon át még egy golyó süvített be a szobába, és tompa durranással a szemközti falba fúródott.

– A lámpa! Le kell oltanunk a lámpát! – kiáltotta a férfi, és a padlón kúszni kezdett az éjjeliszekrényen álló kislámpa felé.

Már majdnem elérte, amikor fölötte még egy ablak betört, és üvegszilánkok zúdultak rá.

– Richard! – sikoltotta a lány.

– Maradj a padlón!

A férfi kinyújtotta a karját, és kirántotta a konnektorból a lámpa vezetékét. A szobában koromsötét lett, csak a Vendôme térről szűrődött be némi fény. Az ijesztő csöndben Beryl még a saját szívverését is hallotta, miközben lassan felült.

– Ne mozogj! – kiáltott rá Richard.

– Nem láthatnak bennünket.

– Infravörös távcsővel igen. Lapulj a földre! Beryl visszafeküdt a padlóra. Blúza ujján keresztül üvegszilánkok fúródtak a bőrébe.

– Honnan lőhettek?

– Valószínűleg a tér tulsó oldaláról, egy magas épületből, precíziós fegyverrel.

– Most mi lesz?

– Erősítést kérünk. – A lány hallotta, hogy Richard odakúszott a telefonhoz, lehúzta magához a földre, aztán pedig elkáromkodta magát. – Süket. Elvágták a vezetéket.

Beryl félelme azonnal visszatért.

– Itt jártak a szobában?

– Az pedig azt jelenti... – A férfi hirtelen elhallgatott.

– Richard?

– Csitt! Figyelj!

A lány szíve hangosan kalapált, de így is hallotta a felvonó halk surrogását. A fülke az ő emeletükön állt meg.

– Azt hiszem, hívatlan látogatónk érkezik – suttogta Richard.

7.

Beryl még mindig a földön feküdt.

– Nem tudnak bejönni – mondta. – Bezártad az ajtót.

– Biztosan van pótkulcsuk. Egyszer már jártak itt.

– Mit csináljunk?

– Menj át Jordan szobájába! Siess!

A lány engedelmesen kúszni kezdett az összekötő ajtó felé. Már elérte, amikor észrevette, hogy Richard nem követte.

– Gyere te is! – suttogta bele a sötétbe.

– Menj csak be! Én majd feltartóztatom őket.

– Tessék? – kérdezte Beryl értetlenül.

– Előbb ebbe a szobába fognak bejönni, hogy megnézzék, eltaláltak-e bennünket. Jordan lakosztályán keresztül kijuthatsz a folyosóra. A lépcsőn menj le, és ne állj meg! Én addig feltartom őket.

Kész öngyilkosság, amire készül! Még csak fegyvere sincs, gondolta a lány. Szíve még hevesebb kalapálásba kezdett, amikor meglátta, hogy Richard már a falhoz lapult az ajtó mellett.

– Mademoiselle Tavistock? – szólt be egy férfi udvarias kopogtatás után a folyosóról a szobába, de a lány mukkanni sem mert. – Mademoiselle?

Richard hevesen integetve mutatta Berylnek, hogy tűnjön el végre. Nem hagyhatom itt, gondolta a lány. Most nem hagyhatom magára.

A zárban kulcs fordult kívülről. Gondolkodásra már nem volt idő. Beryl felkapta a kislámpát, és odaállt Richard mellé.

– Te meg mi a fenét művelsz? – kérdezte a férfi.

– Hallgass! – sziszegte vissza a lány.

Mind a ketten a falhoz lapultak, amikor kinyílt az ajtó. Pár másodpercig semmi sem történt, aztán lépéseket hallottak. Az ajtó lassan becsukódott, és a félhomályban két férfi körvonalait lehetett kivenni. Beryl érezte, hogy Richard megfeszíti mellette az izmait. A következő pillanatban rávetette magát a hozzá közelebb álló férfira, és vele együtt a földre zuhant.

A lány felemelte a kislámpát, majd teljes erőből fejbe verte vele a másik behatólót. A férfi felnyögött, és arccal előre elterült a padlón. Beryl leguggolt mellé, és fegyvert keresve áttapogatta a ruháját. Hóna alatt mintha fegyvertokot érzett volna, és gyorsan a hátára fordította. Az ajtó alatt beszűrődő keskeny fénycsíkban ekkor meglátta áldozata arcát, és azonnal rájött, hogy óriási hibát követett el.

– Jézusom! – suttogta, és Richard felé fordult, aki gallérjánál fogva éppen a falhoz akarta állítani a maga emberét. – Ne! – kiáltott rá a lány. – Ne bántsát!

– Mi a francért kellene kímélnem? – kérdezte Richard bosszúsan.

– Mert nem ők azok – felelte Beryl, aztán odament a falikapcsolóhoz, és felkapcsolta a mennyezeti lámpát.

Richard az éles fénytől hunyorogva meredt a szálloda igazgatójára, akinek még mindig a gallérját markolta. Aztán lenézett az ajtó mellett fekvő férfira, aki halkan nyöszörgött. Claude Daumier volt az.

Richard elengedte a halálra vált szállodaigazgatót.

– Elnézést – mondta neki. – Tévedtem.

Beryl jégkockákkal teli zacskót nyomott Claude Daumier fejéhez.

– Ha tudtam volna, hogy maga az, nem ütök ekkorát.

– Remélem, akkor egyáltalán nem ütött volna le – dörmögte Daumier, miközben felült, és megfogta a zacskót, hogy ne csússzon le a fejről. – Zut alors, chérie. Mivel csapott kupán? Fél téglával?

– Lámpával. És nem is volt igazán nagy.

A lány odapillantott Richardra meg a szállodaigazgatóra. Mind a ketten megtépzottak voltak, az igazgató különösen. A szeme alatt éktelenkedő kék folt nyilván Richard öklétől származott. Most, miután minden tisztázódott, és az igazgató irodájában ültek, Beryl igencsak mulatságosnak találta, hogy a francia titkosszolgálat tapasztalt ügynökét harcképtelenné tette egy kislámpa. Richard sajnó kezét dörzsölgette, a szálloda igazgatója pedig szemlátomást továbbra is biztos távolságot igyekezett tartani tőle. A lány jót nevetett volna a történeteken, ha korábban nem akarták volna lelőni.

Idegei még mindig pattanásig feszültek, és ijedten összerezszent, amikor kopogtattak, de az ajtón csak egy rendőr lépett be. Franciául váltott néhány szót Daumierrel, aztán elköszönt, és behúzta maga mögött az ajtót.

– Mit mondott? – kérdezte Beryl.

– A lövéseket az egyik szemközti épületről adták le – felelte Daumier. – A tetőn megtalálták a töltényhüvelyeket.

– A tettes is megvan?

Daumier sajnálkozóan ingatta a fejét.

– Nem, ő eltűnt.

– Vagyis még szabadon járkal, és nem tudhatjuk, mikor csap le újból – állapította meg Richard, aztán a szállodaigazgatóhoz fordult. – Ki vághatta el a telefonzsinórt?

A francia férfi hátrált egy lépést, mintha attól félne, hogy megint behúznak neki egyet.

– Nem tudom, Monsieur. Az egyik szobalányunk azt mondja, néhány óráig nem találta a mesterkulcsát.

– Vagyis azzal bárki bejöhetett ide.

– De nem a személyzetből! A vendégeink között sok a fontos ember. Soha senkit nem veszünk fel előzetes ellenőrzés nélkül. Azt mi nem engedhetjük meg magunknak.

– Azért jó volna, ha még egyszer ellenőriznék az alkalmazottakat. Kivétel nélkül mindenkit.

Az igazgató megszeppenten bólintott, aztán elhagyta az irodát. Richard járkálni kezdett, és meglazította a nyakkendőjét.

– Behatoltak Beryl lakosztályába, és elvágták a telefonszinórt. A szemközti épület tetejéről precíziós fegyverrel belőttek az ablakon. Ez egyre durvább lesz, Claude.

– Miért akarnának megölni engem? – kérdezte a lány. – Mit követtem el?

– Túl sok kérdést tettél fel – válaszolta Richard, aztán megint Daumier-hoz fordult. – Igazad volt. Ez a meccs még messze nincs lejátszva.

– Ketten voltunk a szobában – folytatta Beryl. – Honnan tudod, hogy nekem szánták azokat a golyókat, és nem neked?

– Nem én voltam éppen az ablaknál.

– De te dolgozol a CIA-nek.

– Csak dolgoztam. Régóta semmi közöm a céghez. Senki számára nem jelentek fenyegetést.

– Miért, én talán igen?

– Ahogy mondod. Már csak a neved miatt is. A kíváncsiságodról nem is beszélve. – Richard újra Daumier-ra nézett. – Biztonságos szálláshelyre van szükségünk, Claude. El tudod intézni?

– Passyban van egy lakásunk. Védett tanúkat szoktunk elhelyezni benne.

– Ki ismeri azt a helyet?

– Az embereim. És néhányan a minisztériumból is.

– Vagyis túl sokan.

– Sajnálom, de jobbal nem szolgálhatok. A lakásban van riasztó, és öröket is küldhetek oda.

Richard kis ideig a kockázatokat mérlegelte magában, aztán bólintott.

– Ma éjszakára jó lesz, holnap pedig majd kitalálunk valamit. Például veszünk egy repülőjegyet – tette hozzá, és Berylre nézett.

A lány ezúttal nem tiltakozott. Érezte, hogy idegei lassan megnyugszanak. Nemrégiben még tettvágy feszítette, most viszont okosabbnak tartotta a repülőjegyvásárlást. Csak át kell repülnie a Csatornán, és máris biztonságban lehet Chetwyndben. A megoldás egyszerűnek tűnt, és túl nagy volt a kísértés, hogy éljen vele. Ráadásul ólmos fáradtság tört rá, és csak félig-meddig hallotta, hogy Daumier több embert is felhívott telefonon.

– Mindjárt itt lesz egy kocsi és a védőkíséret is – mondta a francia, miután letette a kagylót. – Beryl holmiját majd később viszik át a lakásba. Ó, igen, Richard! Gondolom, ennek örülni fogsz – tette hozzá, és egy félautomata revolvért húzott elő a zakója belső zsebéből. – Kölcsönadom neked. De ennek persze köztünk kell maradnia.

– Biztos, hogy megleszel nélküle?

– Nekem van még egy. – Daumier levette a hónaljtokját, és a fegyverrel együtt azt is odaadta Richardnak. – Tudsz bánni vele?

Richard szakértő szemmel megvizsgálta a revolvért, aztán mogorván bólintott.

– Menni fog.

Kis idő múlva megint kopogtattak, és egy rendőr jelentette, hogy megérkezett a kocsí. Richard megfogta Beryl karját, és felsegítette a kanapéról.

– Egy időre eltűnünk a színről. Mehetünk?

A lány látta, hogy Richard felcsatolja magára a hónaljtokot, és beledugja a revolvert. Gyakorlott mozdulatait Beryl már-már ijesztőnek találta. Mennyire ismerlek én téged egyáltalán, Richard Wolf? – futott át fején a kérdés, de nem keresgethette rá a választ. E percben csak rá számíthatott, csak benne bízhatott.

Richard kétszer is elfordította a kulcsot a zárban, aztán Berylhez fordult.

– Itt biztonságban leszünk. Ma éjszakára legalábbis.

A lány karba font kézzel, szinte bémultan állt a nappali közepén. Ez nem az az öntudatos és önfejű Beryl, akinek én eddig ismertem, gondolta a férfi. Most egy olyan fiatal nő állt előtte, akit nem sokkal korábban meglegyintett a halál szele, és tudja, hogy a rettegésnek még messze nincs vége. Richard szeretett volna odamenni hozzá, hogy a karjába zárja, és elmondja neki, semmi baja nem eshet, amíg ő mellette van. Olyasmit azonban nem akart megígérni, amiről nem tudhatta biztosan, hogy be is fogja tudni tartani.

Ezért aztán semmit nem mondott Berylnek, csak végigjárta az ablakokat, ellenőrizte, hogy mindegyik be van-e zárva, és összehúzta a függönyöket. Közben látta, hogy odakint két férfi vigyázza az épületet, az egyik az első bejáratnál, a másik a hátsónál. A biztosítóink. Arra az esetre, ha az én figyelmem ellankadna, gondolta Richard. Szükség lesz rájuk, hiszen aludnia neki is csak kell majd.

Miután az összes ajtót és ablakot megvizsgálta, visszament a nappaliba. Beryl a kanapén üldögélt, csendben, mozdulatlanul. Szinte már úgy, mint aki feladta.

– Jól vagy? – kérdezte tőle a férfi.

A lány csak megrántotta a vállát, mintha azt akarta volna Richard értésére adni, hogy most ne vele foglalkozzon. Sokkal fontosabb dolgaik is vannak.

A férfi levette a zakóját, és hanyagul ledobta egy székre.

– Ma még semmit sem ettél. A konyhában akad ennivaló.

Beryl a férfi hónaljtokjára szegezte a tekintetét.

– Miért léptél ki?

– Mármint a cégtől?

A lány bólintott.

– Amikor láttam, hogyan nyúlsz a fegyverhez, mindjárt eszembe jutott, mivel foglalkoztál korábban.

Richard leült Beryl mellé.

– Soha senkit nem öltem meg, ha ez jár a fejedben.

– De arra is kiképeztek.

– Hogy meg tudjam védeni magam. Az önvédelem és a gyilkosság két nagyon különböző dolog.

Beryl arca kétkedésről árulkodott. A férfi kihúzta a tokból a revolvert, és odatarotta a lány elé, aki leplezetlen viszolygással nézett le rá.

– Tudom, mire gondolsz – mondta Richard. – Ez egy kilenc milliméteres, félautomata fegyver. Egy tárban tizenhat töltény van. Egyesek valóságos műalkotásnak tartanak egy ilyen revolvvert. Számomra azonban csupán a végső lehetőséget jelenti, amellyel remélhetőleg soha nem kell majd élnem. – A férfi letette a fegyvert a dohányzóasztalra. – Vedd a kezedbe, ha akarod! Nem nehéz.

– Inkább nem. – Beryl megborzongott, és elkapta a revolverről a tekintetét. – Nem félek a fegyverektől. Volt már pisztoly a kezemben. Hugh bácsival jártunk löni, de csak agyaggalambokra.

– Az nem ugyanaz.

– Nem. Nagyon nem ugyanaz.

– Az előbb azt kérdezted, miért léptem ki a cégtől. – Richard a revolverre mutatott. – Ez volt az egyik oka. Soha senkit nem öltem meg, és nem is akarok olyan helyzetbe kerülni, hogy ölnöm kelljen. Az, hogy a titkosszolgálatnál dolgoztam, számomra egyfajta játékot jelentett. Izgalmas játékot. Akkoriban világos volt, ki az ellenség. A keletnémetek, a szovjetek. Mostanában viszont... – Richard elvette az asztalról a revolvvert, és tünődve nézegette. – Időközben megváltozott a világ, és örült hely lett. Manapság nem tudhatjuk, ki van velünk és ki ellenünk. Azzal is tisztában voltam, hogy előbb-utóbb elérem a korlátaimat. És inkább előbb, mint utóbb.

– A korlátaidat?

– A korom miatt. Negyvenéves fejjel már senki sem olyan gyors, mint húszévesen volt. Azzal vigasztalom magam, hogy cserében okosabb lettem, de valójában csak óvatosabb vagyok. És kevesebb kockázatot vállalok. – A férfi Beryl szemébe nézett. – Bárkinek az életéről legyen is szó.

Találkozott a tekintetük, és Richard egyszeriben készletét érzett arra, hogy örültségeket mondjon a lánynak. Például azt, hogy az ő életét szeretné a legkevésbé kockára tenni. Ez a munka úgy indult, hogy szárazdadának kell lennie Beryl és a bátyja mellett, aztán egyszer csak több lett belőle. Küldetés. Megszállottság. Hogy ez mikor történt meg, azt a férfi hiába találgatta.

– Megijesztesz, Richard – mondta a lány.

– Azért, mert fegyverem van?

– Nem. Te ijesztesz meg. Azért, mert nagyon keveset tudok rólad. Mert sok mindent eltitkolsz előlem.

– Megígérem, hogy mostantól egészen őszinte leszek hozzád.

– Aztán megint be kell majd érnem féligazságokkal. Azt is sokáig elhallgattad előlem, hogy ismerted a szüleimet, és hogy tudtad, hogyan haltak meg. Nekem az a gyerekkorom! Hugh bácsi is állandóan titkolódzott, aztán most meg téged látlak ezzel... ezzel itt – tette hozzá Beryl, és zavart sóhajjal félrefordult.

Richard megsimogatta a lány arcát, és gyengéden maga felé fordította.

– Tudom, milyen rossz most neked, de ez majd elmúlik – dűnnyögte.

Látta, hogy Beryl szemében könny csillog. Bízni akar bennem, csak még nem mer, gondolta. Nem tehetett mást, meg kellett csókolnia a lányt. Egyszer, aztán még egyszer. A második csóknál érezte, hogy Beryl ajka enged az övének. Har-

madszor is megcsókolta, és ujjait selymes hajába fúrta. A lány sóhajtva megadta magát, és hívogatón hátradőlt a kanapén.

Richard fölébe feküdt, és ajkuk ismét egymásra talált. Beryl átkulcsolta a férfi nyakát, lehúzta magához, és hirtelen megrémült. A hónaljtok a mellének nyomódott, és eszébe juttatta mindazt a szörnyűséget, ami ma történt vele. És a még rá leselkedő veszélyeket is.

Richard lenézett a lányra, akinek a haja szétterült a párnán, szeme pedig egyszerre árulkodott félelemtől és vágytól. Nem most. Nem így, gondolta a férfi, és lassan elhúzódott Beryltől.

Miután felültek, kis ideig egyikük sem szólalt meg, és nem is értek egymáshoz.

– Erre még nem állok készen – mondta végül a lány. – Az életemet rád bízom, de a szívem, az egészen más.

– Értelek.

– Akkor nyilván azt is megérted, hogy nem rajongok James Bondért meg az olyan férfiakért, akik csak távolról is hasonlítanak rá. Nem nyűgöznek le a fegyverek és azok sem, akik használják őket.

Beryl felállt a kanapéról, és tett néhány lépést, hogy távolabb kerüljön Richardtól.

– Ha egy fegyveres férfi nem, akkor mi az, ami lenyűgöz téged?

A lány megfordult, és Richard örömmel látta, hogy újra mosolyog. Istennek hála, gondolta, ez már megint a régi Beryl!

– Az őszinteség – mondta a lány. – Az nyűgöz le.

– Azt is megkapod. Megígérem.

Beryl elindult a hálósobába.

– Hiszem, ha látom.

Jordant nem kápráztatta el az ügyvéd. Messze nem. A férfinak zsíros haja és zsíros bajuszkája volt, és úgy beszélt az angolt, mint odahaza egy másodosztályú színész, aki egy franciát igyekszik eljátszani. Az e hangokat rettenetesen elnyújtotta, és minden második mondatában volt egy elsóhajtott „Mon Dieu”.

Jordan azzal igyekezett vigasztalni magát, hogy az ügyvédnek a legjobbak közé kell tartoznia Párizsban, különben Beryl aligha fogadta volna fel. Miközben azonban az asztal fölött a behízelt modorú franciát nézegette, újra és újra kétségei támadtak.

– Ne aggódjon! – mondta Monsieur Jarre. – Mindenre gondom lesz. Átnézem az iratokat, és biztosan találunk majd módot arra, hogy elérjük az őrizete megszüntetését.

– Hogy áll a nyomozás? – kérdezte Jordan. – Jutottak már valamire?

– Nagyon lassan haladnak. Tudja, hogy van ez, Mr. Tavistock. Egy ekkora városban mindig túlterhelt a rendőrség. Türelemmel kell lennie.

– A bácsikámat sikerült már elérniük?

– Ő is egyetért az általam tervezett eljárással.

– És eljön Párizsba?

– Az üzleti ügyei nem engedik. Odahaza kell maradnia. Sajnálom.

– Odahaza? De hát én úgy tudtam...

Jordan félbehagyta a mondatot. Beryl nem azt mondta neki, hogy Hugh bácsi nincs is Chetwyndben?

Monsieur Jarre felállt az asztaltól.

– Biztosíthatom, hogy mindent el fogunk érni, amit csak lehet. A rendőrségnél máris kijártam, hogy áthelyezzék magát egy kényelmesebb fogdába.

– Köszönöm – felelte Jordan szórakozottan, mert még mindig az járt a fejében, amit az ügyvéd az előbb Hugh bácsiról mondott. A francia férfi már éppen el akarta hagyni a helyiséget, amikor Jordan még utána szólt: – Monsieur Jarre? A bácsikám nem említette véletlenül, hogyan zárultak a tárgyalásai... Londonban?

Az ügyvéd visszafordult.

– Még folynak, ha jól értettem. De erről majd ő biztosan beszámol magának – mondta, aztán biccentett. – Viszontlátásra, Monsieur Tavistock! Remélem, elégedettebb lesz az új cellával – tette hozzá, és már ott sem volt.

Mi a fene folyik itt? – találgatta magában Jordan, és egész úton ezen gondolkodott, amíg átkísérték a másik zárkába. Amint meglátta azokat a sötét alakokat, akik már ott voltak, ügyvédjével szembeni bizalmatlansága csak tovább nőtt. Ezzel a hellyel kellene neki elégedettebbnek lennie?

Az őr kívülről bezárta az ajtót, aztán léptei eltávolodtak a folyosón. A cella két másik lakója Jordan olasz cipőjére szegezte a tekintetét. A többi őrizetes nemigen viselt ilyen finom és drága lábbelit.

– Hello! – mondta Jordan, mert jobb nem jutott eszébe.

– Anglais? – kérdezte az egyik férfi. Jordan nyelt egyet.

– Oui. Anglais.

A francia férfi elvigyorodott, és az egyik üres priccsre mutatott.

– Az lesz a tied.

Jordan odament a priccshez, batyuba kötött ruháját letette a végébe, aztán elnyúlt a matracon. A másik két férfi franciául beszélgetett egymással, miközben ő még mindig a nyálas ügyvéden törte a fejét. Miért hazudhatott neki Hugh bácsiról? Bár csak kapcsolatba léphetne Beryllel, és megkérdezhetné tőle, hogy szerinte mit jelent ez az egész...

Jordan felült, amikor odakintről közeledő lépteket hallott. Az őr jött vissza, és még egy őrizetest kísért be a cellába. A gyérülő hajú, kerek képű, kacsázó járású férfi egészen kellemes jelenség volt. Sokkal inkább illetet volna egy bolt pultja mögé, mint ide. Nem tűnik bűnözőnek, gondolta Jordan. Igaz, én sem vagyok az.

Az újonnan érkezett férfi leült a négy közül még egyedül üres priccsre, és úgy nézett körül, mint akinek szokatlan ez a hely. Szerény franciatudásával Jordan annyit vett ki abból, amit a másik két franciának mondott, hogy Francois a neve, és a szebbik nimmel kapcsolatos bűncselekménnyel vádolják. Erről azonban Francois nem árult el többet. Csak ült ott a priccsén, és a padlót bámulta.

Mind a ketten újak vagyunk itt, állapította meg magában Jordan. Azt viszont tudta, hogy a másik két mogorva francián rajta kell tartania a szemét. Azok még mindig őt méregették, és lerítt róluk, hogy nehézfiúk.

Miután meghozták a vacsorát, Jordan undorodva méregette a pörköltnek nevezett barna masszát, s előző esti vacsorájára, a párolt lazacra és a sült kacsára gondolt. Egy idő után belátta, hogy ennie mindenképpen kell, és ez nem az a pillanat, amikor válogathat. Sajnálta, hogy bort nem adtak az ételhez, jóféle beaujolais-t vagy akár csak egyszerű burgundit. Miután azonban evett egy falatot, már rosszabb bornak is örült volna, csak valami vette volna el az étel ízét. Végül azért magába erőltette a pörköltet, de közben megfogadta, hogy első útja egy jó étterembe fog vezetni, ha majd kiengedik innen. Már ha egyszer kiengedik...

Éjfélkor leoltották a villanyokat. Jordan elnyúlt a priccsén, de nem tudott elaludni. Cellatársai horkolása a holtakat is felkeltette volna, és neki egyébként is egyre csak a nap történései jártak a fejében. Lelki szemei előtt megjelent Colette, aki állandóan a visszapillantó tükörbe nézett, miközben végighajtottak a Saint-Germain úton. Jordan már bánta, hogy nem figyelte meg, ki követte őket a szállodáig. Aztán, hiába nem akarta, eszébe jutott, hogyan talált rá kocsijában a halott lányra, akinek vére a kezére tapadt.

Colette haláláért egy darabig önmagát vádolta, ám aztán ráébredt, hogy a lányt nem azért ölhatték meg, mert rá kellett vigyáznia. Hiszen akkor éppen ő nem is volt ott a közelben. Vajon miért kellett meghalnia? Megtudott vagy meglátott valamit? Esetleg valakit? Jordan egyre biztosabb volt abban, hogy

Colette-nek látnia kellett valakit a visszapillantó tükörből, aki követte őket a kocsijával. Es miután ő kiszállt a Ritznél, Colette talán újra meglátta azt a valakit. Az az ember pedig nem akarta, hogy a lány azonosítsa őt. Vagyis Colette ismerte a gyilkosát.

Jordan egészen belemerült a gondolataiba, és nem hallotta meg, hogy az egyik priccs rugói megnyikordultak. Csak akkor figyelt fel a neszező mozgásra, amikor a sötétben valaki már feléje tartott. Úgy sejtette, hogy a két fiatalabb bűnöző egyike lehet az, és alighanem a lábánál fekvő zakója zsebeit akarja átkutatni.

Mozdulatlanul feküdt tovább, és nyugodtan, egyenletesen lélegzett, mintha aludna. Meg akarta várni, hogy a lopakodó közel érjen hozzá. Akkor majd jól meglepem! – tökéltelte el magában. Izmai megfeszültek, amikor az árnyalak már csak pár lépésre volt tőle. A francia férfi azonban nem a priccs végéhez ment, hanem pontosan az ő feje fölött állt meg, és ütésre lendítette a kezét.

Jordan széleseben megragadta támadója csuklóját. A francia meglepett hangot hallatott, és szabad kezével újra le akart csapni. Jordan ezt az ütést is kivédte, aztán felugrott a priccsről, és hátracsavarta ellenfele karját. A pasas felkiáltott fájdalomában, és vadul rúgkapált, Jordan azonban nem engedte el, mert mindenképpen meg akarta leckéztetni. Amikor teljes erőből a falhoz csapta, a francia felnyögött, de még mindig nem adta fel. Jordan megint nagyot taszított rajta, ő azonban magával rántotta. Mind a ketten rázuhantak az egyik alvó cellalakó ágyára, és ott dulakodtak tovább.

A fogdához odakint léptek közeledtek, aztán kinyílt az ajtó. A belépő őr kiáltására Jordan eleresztette támadóját, felállt róla, aztán elképedten meredt rá. Nem a két fiatal gonosztevő egyike volt, mint eddig gondolta, hanem a kerek képű Francois. Az a fiatal férfi, akire rázuhant, ijedten kibújt alóla, aztán döbbenetesen nézte Francois-t, aki hangos nyögések közepette ide-oda dobálta magát az ágyon. Végül még egyszer utoljára fájdalmasan felnyögött, majd üveges tekintettel elnyúlt, és nem mozdult többé.

A fegyőr erősítést hívott, és futva megérkező társával belépett a fogdába. Együtt megvizsgálták az élettelenül heverő őrizettest, majd lassan felegyenesedtek, és Jordan felé fordultak.

– Est mort – dünnyögte az egyikük.

– Ez... képtelenség! – mondta Jordan. – Hogy halhatott volna meg? Nem is ütöttem meg erősen.

Tiltakozására az örök nem válaszoltak, de a szemüket továbbra sem vették le róla. Másik két cellatársa viszont, mintha Jordan tekintélye egyszeriben megnőtt volna előttük, a fogda legtávolabbi sarkába húzódtak előre.

– Meg akarom nézni – jelentette ki Jordan. Átbújt a fegyőrök között, és letérdelt az ágyon fekvő férfi mellé. Elég volt csupán egyetlen pillantást vetnie rá, hogy belássa, a foglároknak igazuk volt. Francois meghalt.

– Ezt nem értem – ingatta a fejét Jordan.

– Maga most velünk jön, Monsieur – mondta az egyik őr.

– En nem ölhettem meg!

– Látja, hogy meghalt.

Jordan csak most vette észre, hogy Francois arcán keskeny vércsík folyik végig. Miután fölébe hajolt, már azt is látta, hogy a halott halántékából parányi nyíl áll ki.

– Ez meg mi a fene? – dünnyögte. Tekintete bejárta a földet és a priccset, de sem fecskendőt, sem mást nem talált, amiből kilőhették azt a nyilacsakát. Pillantása aztán Francois ökölbe szorított jobb kezére esett, és észrevette, hogy még holtában is erősen markol valamit. Jordan szétfeszítette a halott ujjait, és közülük egy golyóstoll esett a priccsre.

A két őr ebben a pillanatban odalépett Jordan fölé, és felrántották a földről.

– Indulás! – parancsolt rá az egyik. – Kifelé!

– Hová megyünk?

– Oda, ahol senkiben sem tehetsz kárt.

Az örök kiterelték Jordant a folyosóra, s mielőtt bezárták volna a fogda ajtaját, ő még futó pillantást vethetett a két fiatal franciára, akik ijedten néztek utána. Kísérői egy magánzárkába vezették be, amelyet szemlátomást veszélyes bűnözők számára tartottak fent. Dupla sor rács volt rajta, ablak viszont egy sem, és bútorként mindössze egy betonágy szolgált. A mennyezetről kíméletlenül világított le egy erős fényű, csupasz izzó.

Jordan lerogyott a betonágyra, és úgy ült ott, mintha várt volna valamire. Hogy mire, azt maga sem tudta. Talán a következő támadásra. Valamilyen újabb csapás-

ra. Hogy ennél is rosszabb legyen ez a rémálom, bár nemigen hitte, hogy az még egyáltalán lehetséges.

Elaludni itt sem tudott az erős villanyfénytől. Egy óra múlva közeledő lépések hangja és kulcscsörgés jelezte, hogy látogatója érkezik. Az ör mögött egy jól öltözött, aktatáskás férfi lépett be a cellába.

– Monsieur Tavistock? – kérdezte.

– Mivel rajtam kívül senki nincs itt, csakis én lehetek az – dünnyögte Jordan, és felállt.

Az elegáns úr elképedten nézett körbe a zárkában.

– Ezek a körülmények... – mondta – egyszerűen felháborítóak!

– Így igaz – felelte Jordan. – És én a kiváló ügyvédemnek köszönhetem, hogy ide kerültem.

– Az ügyvédjének? De hát az én vagyok! – A férfi kezét nyújtott Jordannek. – Henri Laurent. Korábban is jöttem volna, de operában voltam, és csak egy órája ért el Monsieur Vane üzenete.

Jordan zavarodottan ingatta a fejét.

– Vane? Magát Reggie Vane küldte ide?

– A húga fordult hozzá segítségért, Monsieur Vane pedig...

– Az ég szerelmére, akkor ki volt... – Jordan elhallgatott, mert fejében egyszerűen összeállt a kép. Egy ijesztő kép. – Néhány órával ezelőtt már járt nálam egy ügyvéd – folytatta végül. – Egy bizonyos Monsieur Jarre.

Laurent a homlokát ráncolta.

– Én nem tudok másik ügyvédről.

– Azt állította, hogy a húgomtól kapta a megbízását.

– Nekem viszont Monsieur Vane azt mondta, hogy Mademoiselle Tavistock kifejezetten az én közreműködésemet kérte. Mi is volt a neve annak a kollégának, aki már járt magánál?

– Jarre.

Laurent a fejét ingatta.

– Nem ismerek ilyen nevű védőügyvédet.

Jordan kis ideig hallgatott, és lázasan gondolkodott, aztán az ügyvédre emelte a tekintetét.

– Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha most azonnal felhívja Reggie Vane-t.

– Miért?

– Ma éjszaka egyszer már megpróbáltak megölni – mondta Jordan fejcsóválva. – Ha ez így megy tovább, Monsieur Laurent, nem biztos, hogy megélem a reggelt.

8.

Már megint nyomában voltak azok a fekete kutyák. Hallotta, hogy talpuk alatt zörög az avar, és egyre közelebb érnek hozzá. Erősebben megmarkolta Froggie kantárszárát, és megpróbálta megnyugtatni, a kanca azonban már reszketett a félelemtől. Aztán hirtelen megugrott és felágaskodott.

A kutyák támadásba lendültek. Rávetették magukat a lóra, és pengeéles fogaikkal felszakították a nyakát. Froggie felsírt, mint egy kisgyerek. Meg kell mentenem, gondolta Beryl. Tudta, hogy el kellene kergetnie a kutyákat, és mégis bénultan áll ott. Döbbenet nézte, hogy lova térdre rogy, majd elzuhan a földön. Véres pofájukkal a kutyák Beryl felé fordultak, és most őt kezdték méregetni.

A lány erre már felébredt. Zihálva szedte a levegőt, és görcsösen ökölbe szorult a keze. Miután valamelyest elült a rémülete, meghallotta, hogy Richard a nevéen szól longatja. Megfordult, és meglátta, hogy a férfi ott áll az ajtóban. Csupas vállán megcsillan a szomszéd szobából átszűrődő fény.

– Beryl?

A lány mélyeket lélegzett, hogy végleg elhessegesse magától a lidérces álmot.

– Fent vagyok – mondta aztán.

– Fel kell kelned.

– Hány óra?

– Hajnali négy. Claude éppen most telefonált.

– Mit akart?

– A rendőrségen kell találkozunk vele. A lehető leghamarabb.

– A rendőrségen? – Beryl hirtelen felült az ágyon. – Jordannel történt valami?

Richard bólintott.

– Meg akarták ölni.

Claude Daumier óvatosan letette az asztalra a golyóstollat.

– Zseniális módszer. Egy apró nyomás, aztán a tű behatol a bőr alá, és az anyag bekerül az áldozat vérébe.

– Milyen anyag?

– Azt még vizsgálják. Reggel lesz a boncolás. Az viszont máris biztos, hogy az áldozat halálát a tollból a szervezetébe került anyag okozta. Semmiféle sérülés nem utal más okra.

– Vagyis ezt a gyilkosságot nem akarják Jordan nyakába varrni? – kérdezte Beryl megkönnyebbülten.

– Aligha. Csak magánzárkába kerül, és mindig két őr áll majd az ajtaja előtt. Egyéb intézkedést nem hoznak.

Kinyílt az ajtó, és két fegyőr kíséretében Jordan lépett be a tárgyalóba. Jóságos ég, milyen rossz bőrben van! – gondolta Beryl, miközben felállt, hogy megölelje a

bátyját. Soha nem látta még ennyire ápolatlannak. Állán sűrű szőke borosta virított, rabruhája gyűrött volt, szeme azonban Jordan régi, vidám és huncut szeme maradt.

– Neked semmi bajod nem esett? – kérdezte tőle Beryl.

– Egy árva karcolás sincs rajtam – felelte Jordan. – Jó, ez talán túlzás – tette hozzá, és lenézett a kezén éktelenkedő kék foltokra. – Na tessék, ezért manikűröztettem drága pénzért!

– Jordan, én nem fogadtam fel Jarre nevű ügyvédet. Az az ember csaló volt.

– Erre már én is rájöttem.

– Én Monsieur Laurent-nak adtam megbízást. Reggie szerint ő a legjobb, és amilyen gyorsan csak lehet, kihoz innen téged.

– Engem sajnós a legjobb ügyvéd sem juttathat ki innen egyhamar – felelte Jordan leverten. – Nagyon úgy fest, hogy hosszabb ideig leszek ennek a megkapó helynek a lakója. Hacsak nem pusztulok el gyorsan attól a kosztól, amelyet itt kapok.

– Nem lehetnél legalább egyszer kivételesen komoly?

– Ha te is ettél volna a pörköltjükből, elhinnéd, hogy nagyon is komolyan beszélek.

Beryl kimerülten Daumier-hoz fordult.

– Tudjuk, ki volt a halott?

– A letartóztatási parancs szerint Francois Parmentier, foglalkozására nézve gondnok. Rendzavarásért vették őrizetbe.

– És hogy került egy fogdába Jordannel? – akarta tudni Richard.

– A jelek szerint Monsieur Jarre, az állítólagos ügyvéd kezdeményezte, hogy a két védencét egy zárkában helyezték el.

– Bizonyára nem érte be kezdeményezéssel, hanem meg is vesztegetett valakit – mondta Richard. – Jarre és a halott férfi összejártak.

– Kinek a megbízásából? – kérdezte Jordan.

– Ugyanazokéból, akik meg akarták ölni Berylt.

– Hogy micsoda?

– Néhány órával ezelőtt egy precíziós fegyverből lövéseket adtak le rá.

– És te ezek után még mindig Párizsban vagy? – fordult Jordan a húgához. – Most aztán már elég! Hazarepülsz. Azonnal.

– Ezt már én is megpróbáltam megértetni vele – szólt közbe Richard –, de hallani sem akar róla.

– Persze hogy nem akar. Különben nem is az én kishúgom lenne.

– Így van, Jordie – mondta Beryl. – Azért vagyok még itt, mert nincs más választásom.

– Megölhetnek.

– Akárcsak téged.

A testvérek egymással szemben álltak, és makacsul farkasszemet néztek. Holtpontra jutottunk, gondolta Beryl. Ő értem aggódik, én pedig érte. És mert mind a ketten Tavistockok vagyunk, egyikünk sem fog engedni. De egyelőre nálam az előny, mert én szabadlábom vagyok, Jordie viszont nincs.

Jordan végül megfordult, és lerogyott egy székre.

– A fenébe is, térítse már jobb belátásra, Wolf? – dörmögte.

– Azon vagyok – felelte Richard. – A legfontosabb kérdésre azonban még mindig nem tudjuk a választ. Ki akarhatja megölni magukat?

Néhány pillanatig mindenki hallgatásba burkolódzott. Beryl a végsőkig kimerülten a bátyjára nézett, és tőle várta a választ. Elvégre mindig is ő volt az ész a családban.

– A megoldás kulcsa – szólalt meg végül Jordan – a halott Francois. Mit tudunk róla? Kik voltak a barátai? Van családja?

– Egy húga – válaszolta Daumier. – Itt lakik Párizsban.

– Beszéltek már vele?

– Annak semmi értelme nem lenne.

– Miért?

– Hogy is mondják? – Daumier a halántékára bökött. – Retardataire. A nő a Sacre Cœur egyik gondozóházában él. Az apácák szerint nem tud beszélni, és nagyon rossz állapotban van.

– És mi van Francois munkahelyével? – kérdezte Richard. – Azt mondtad, gondnok volt.

– Igen, az Annika Galériában. Jó nevű képtár, Auteuilban van, és főként kortárs műveket gyűjt.

– Milyen embernek ismerték Francois-t?

– Annika szerint csendes és megbízható volt, de csak röviden beszéltem vele. Később majd bejön, hogy válaszoljon a kérdéseimre. – Daumier az órájára nézett. – Nekünk pedig addig aludnunk kellene legalább néhány órát.

– És Jordannel mi lesz? – kérdezte Beryl. – Biztos, hogy most már nem kell aggodnom miatta?

– Mint mondtam, magánzárkába kerül. Szigorúan elkülönítik...

– Az rossz megoldás is lehet – szólt közbe Richard. – Úgy nem lennének tanúk.

Már ha Jordannel történne valami, tette hozzá magában Beryl, és még a gondolattól is összerázkódott.

– Wolfnak igaza van – mondta Jordan. – Nagyobb biztonságban érezném magam, ha mások is lennének velem a zárkában.

– És ha megint egy bérgyilkossal raknak össze? – kérdezte Beryl.

– Tudom, kivel szeretném megosztani a cellámat – felelte Jordan. – Két ártalmatlan fickóval. Legalábbis remélem, hogy azok. Daumier bólintott.

– Elintézem.

Beryl szíve összeszorult, amikor bátyja visszaindult a fogdába. Az ajtóból még egyszer visszaintett neki, és a lány érezte, hogy a történetek őt sokkal jobban megviselték, mint Jordant. Jellemző rá, hogy még ilyen helyzetben sem hagyja el a humorérzéke.

Odakint már virradt, és a forgalom is megindult az utakon. Beryl, Richard és Daumier kicsit még megálltak a kapu előtt, bár már alig láttak a fáradtságtól.

– Jordan biztonságban lesz – jelentette ki Daumier. – Ezért kezeskedem.

– Nekem az kevés, hogy biztonságban van – mondta Beryl. – Én azt akarom, hogy engedjék ki innen.

– Ahhoz előbb be kell bizonyítanunk, hogy ártatlan.

– És pontosan azt is fogjuk tenni – felelte a lány.

A barátságos francia, akinek arcára mély redőket rajzoltak az évek, s szeme alatt most még fekete karikák is sötétlettek, Beryl felé fordult.

– Magának, chérie, nincs más dolga, mint hogy legyen résen, és maradjon láthatatlan – mondta, aztán a kocsijához indult. – Este majd beszélünk.

Mire Richarddal visszaértek Passyba, Beryl már majdnem elaludt az autóban. Ereje végképp elhagyta, és nem volt biztos abban, hogy nem fog összecsuklani. Szerencsére itt van velem Richard, gondolta, és ő majd akkor is felvisz a lépcsőn.

Majdnem így is történt. A férfi átkarolta Berylt, és úgy mentek fel a lakásba. A hálószobában aztán Richard leült az ágyra a lány mellé.

– Aludj! – mondta neki. – Ameddig csak akarsz.

– Egy hét talán elég lesz – dűnnyögte Beryl. Richard elmosolyodott. A lány, bár közel járt a végkimerüléshez, mégis érezte, hogy megint szikrázik köztük a levegő, és benne újra felébredt a vágy. Lelki szemei előtt megjelent Richard, ahogy hajnalban félmeztelenül állt az ajtóban. Tudta, hogy könnyen becsábíthatná az ágyába, aztán összebújnának, megcsókolnák egymást, és sok minden más egyéb is történne közöttük. A fene vigye el a hormonjaimat! – gondolta. Sokkal fontosabb dolgokkal kellene foglalkoznom, de ha csak meglátom Richardot, ha csak megérezem az illatát, másra sem tudok gondolni, csak arra, hogy kívánom. A férfi csókot lehelt Beryl homlokára.

– Itt leszek a szomszédban – mondta, aztán átment a másik szobába.

A lány ahhoz is fáradt volt, hogy levetközzön, és ruhástul nyúlt el az ágyon. Ha majd véget ér ez a rémálom, gondolta, egy ideig messziről el kell kerülnöm Richard Wolfot. Igen, azt is fogom tenni. Elbújok Chetwyndben, és kivárom, hogy elhaljon bennem ez az eszelős vonzódás.

Miután azonban lehunyta a szemét, képzelete minden korábbinál elevenebb és csábítóbb képeket festett elé. És azok a képek még álmában is elkísérték.

Richard öt órát aludt, és kevéssel dél előtt kelt fel. Lezuhanyozott, bekapott pár falatot, és máris ereje teljében érezte magát. Alvásra egyébként sem akarta vesztegetni az idejét. Ahhoz túl sok volt a dolga.

Beryl még aludt, és a férfi úgy gondolta, nem is fog felébredni addig, amíg ő vissza nem jön. A biztonság kedvéért azért hagyott neki egy kurta üzenetet. „El kellett ugranom valahova. Három óra körül itt leszek. R.” A cédula mellé a revolverét is odatette az éjjeliszekrényre. Csak végszükség esetére, nyugtatta meg magát gondolatban. Még megnézte, hogy odakint helyén van-e a két francia ügynök, aztán elhagyta a lakást, és bezárta maga mögött az ajtót.

Első útja a Myrha utca 66-ba vezetett, abba a házba, amelyben Madeline és Bernard meghalt. A párizsi rendőrség jelentésében, amelyet Richard újra, sokadszorra is elolvasott, az állt, hogy Monsieur Rideau, a háztulajdonos, saját elmondása szerint 1973. július 15-e délutánján találta meg a holttesteket, és azonnal értesítette a

rendőrséget. Tanúkihallgatása során azt vallotta, hogy a tetőtéri lakást egy bizonyos Scarlatti kisasszonynak adta ki, aki nem lakott ott, csak rendszertelen időközökben járt oda, és a lakbért mindig készpénzben fizette. Monsieur Rideau többször is nyögéseket, kéjes sikoltásokat hallott a lakásból kiszűrődni, és egy férfi hangját is hallotta, de személyesen csak Mademoiselle Scarlattit látta. Személyleírást azonban nem tudott adni róla, mert a hölgy mindig fejkendőt és napszemüveget viselt. A háztulajdonos ennek ellenére biztos volt abban, hogy a lakásban holtan talált nő azonos volt az ő könnyűvérű bérlőjével. A halott férfit viszont soha korábban nem látta.

Három hónappal azután, hogy tanúvallomást tett, Monsieur Rideau eladta a házat, és családjával együtt elhagyta az országot. Ez csak a rendőrségi jelentés egyik lábjegyzetéből derült ki. „A tulaj további kihallgatása nem lehetséges. Végleg elköltözött Franciaországból.”

Richardnak valami azt súgta, hogy nagyot léphetnének előre, ha sikerülne kiderítenie, hol él most Rideau, és kérdéseket tehetne fel neki a húsz éve történekről. A ház összes lakásába bekopogtatott, de sehol sem lehettek a segítségére. Húsz év alatt többször is kicserélődtek a lakók, és a mostaniak közül Monsieur Rideau neve már senkinek sem mondott semmit.

Richard végül elhagyta a házat, és kis időre megállt a kapu előtt. Az utcán, mint ha soha nem hagynák abba a fociást, most is ott játszottak a csupa kosz kölykök. Richard elnézett felettük, és meglátta, hogy az egyik szemközti ház előtt egy legalább hetvenéves nő üldögél. Ha már régen itt lakik, talán ismerte az utca régi lakóit, gondolta a férfi, és odament hozzá.

– Jó napot! – szólította meg franciául.

A matróna barátságos és fogatlan mosollyal viszonzta a köszönést.

– Azért vagyok itt, hogy találjak valakit, aki emlékszik Jacques Rideau-ra. Az öve volt az a ház ott – mutatott át az utca túloldalára Richard.

– Elköltözött – mondta a francia nő.

– Ismerte?

– A fia gyakran átjárt hozzánk.

– Úgy hallottam, hogy az egész család elhagyta Franciaországot.

Az öregasszony bólintott.

– Görögországba mentek. Soha nem értettem, hogy csinálták. Öreg, ócska kocsi-juk volt, a gyerekeik meg szinte rongyokban jártak, aztán egyszer csak villát vettek maguknak. – Az idős nő nagyot sóhajtott. – Én meg még mindig itt vagyok, és itt is fogok maradni.

Richard homloka ráncba szaladt.

– Villát vettek? – kérdezte.

– Igen, állítólag a tengernél. Persze lehet, hogy ebből egy szó sem igaz, mert a kölyök sokszor tódított nekem, és talán ezt is csak ő találta ki. Mindenesetre azt mondta, hogy villát vettek Görögországban, és a veranda oszlopaira virág fut fel. Azóta már biztosan meghaltak.

– A család?

– Nem, a virágok. Itt még a muskátlijaikat sem öntözték.

– Tudja, hogy Görögországban hova költöztek?

Az öregasszony a vállát vonogatta.

– Valahova a tengerhez. De ott minden a tengernél van, vagy nem?

– A falu nevére nem emlékszik?

– Miért emlékeznék? Végül is nem az én barátom volt a kölyök.

Richard már éppen csalódottan tovább akart állni, amikor hirtelen rádöbbsent, mit is mondott az idős nő.

– Úgy érti, hogy Monsieur Rideau fia a lánya barátja volt?

– A lányunokámé.

– Felhívta Görögországból, vagy írt neki leveleket?

– Egy darabig írogatott, de aztán már nem. – A vénség a fejét ingatta. – A fiatalok már csak ilyenek. Nincs bennük kitartás.

– Az unokája megőrizte azokat a leveleket?

Az asszony felnevetett.

– Az összest! Bizonyítékul, hogy a férje láthassa, milyen jó fogást csinált vele.

Richardnak minden rábeszélőképességét be kellett vetnie, de végül sikerült elérnie, hogy az idős nő behívja kicsi és sötét lakásába. Egy keskeny folyosón át a konyhába mentek. Az asztalnál kenyeret majszolva két kisgyerek ült. Mellettük egy nő, aki harmincöt körül járhatott, de a szeme idősebbnek mutatta, kiskanállal éppen egy csecsemőt etetett.

– Ez az ember a leveleidet akarja látni. Azokat, amiket Gerard küldött neked – mondta a nagyanya.

A fiatalabbik nő bizalmatlanul méregette az ismeretlen látogatót.

– Fontos ügyben kell beszélnem Gerard apjával – mondta neki Richard.

– Az apja nem akarja, hogy megtalálják – válaszolta a nő, aztán tovább etette a babát.

– Miért nem?

– Mit tudom én! Gerard azt nem kötötte az orromra.

– Lehet valami köze a két angol meggyilkolásához?

A nő kezében megállt a kanál.

– Maga is angol?

– Nem, amerikai vagyok – felelte Richard, és leült a nővel szemközt. – Emlékszik a gyilkosságokra?

– Rég volt az már. – Az asszony megtörölte a csecsemő arcát. – Akkor még csak tizenöt éves voltam.

– Gerard egy darabig írogatott magának, de aztán hirtelen elmaradtak a levelei. Miért?

A nő keserűen felnevetett.

– Nem érdekeltem tovább. Ő is csak olyan volt, mint az összes férfi.

– Történhetett is vele valami. Lehet, hogy nem írhatott magának, bár szeretett volna.

Az asszony csak hallgatott.

– Megkérdezhetem tőle – folytatta Richard – ha elmegyek Görögországba. Csak ahhoz tudnom kellene a címét.

A fiatal nő pár pillanatig még tünődően üldögélt, aztán újra megtörölte a csecsemő állát, és futó pillantást vetett két másik gyerekére, akiknek folyt az orruk, és nyugősen fészkelődtek. A legszívesebben elmenekülne innen, gondolta Richard. Máshogy szeretne élni. Mindegy, hogyan, csak nem így. És az jár a fejében, hogy milyen szép is lenne, ha rég elvesztett barátjával most ott lakhatna abban a tengerparti villában...

Az asszony végül felállt, és kiment a konyhából. Miután visszajött, leveleket tett le az asztalra. Az eredeti borítékjukban, összesen négyet. Gerard ezek szerint nem sokáig törte magát, hogy a szerelmét bizonygassa.

Richard kivette a borítékokból a leveleket, és átfutotta őket. Az első három kamaszos sóvárgásról árulkodott, Gerard azt ígerte bennük, hogy visszajön a lányhoz, örökre szeretni fogja, és arra kérte, hogy ne felejtse el őt. A negyedikben azonban már szinte nyoma sem volt a nagy szenvedélynek.

A feladó címe sem a borítékokon, sem a levelekben nem szerepelt. A család nyilvánvalóan el akarta titkolni a lakóhelyét. Az egyik borítékon azonban tisztán el lehetett olvasni a postabélyegzőt. Parosz, Görögország.

Richard visszaadta a leveleket. Az asszony kis ideig úgy nézett le rájuk, mintha újra megrohanták volna az emlékek.

– Ha megtalálja Gerard-t... ha még él egyáltalán – szólalt meg végül –, kérdezze meg tőle...

– Igen? – biztatta Richard szelíden. A nő nagyot sóhajtott.

– Kérdezze meg tőle, hogy emlékszik-e még rám.

– Meglesz.

Az asszony egy pillanatig még kezében tartotta a leveleket, aztán letette őket az asztalra, és folytatta a baba etetését.

Mielőtt visszaindult volna a passyi lakásba, Richard még egy helyre elment. A Sacre Cœur gondozóháza távolról sem hasonlított arra az otthonra, amelyben előző nap Broussard főfelügyelőt látogatták meg. Itt nem voltak egyágyas szobák, és a folyosókon nem suhantak nesztelen léptű, jámbor tekintetű apácák. Ez a hely éppen csak egy fokkal volt jobb egy börtönnél, még hozzá egy túlszűfolt börtönnél. Egy-egy szobában három-négy beteget is elhelyeztek, s közülük nem is kevesen az ágyukhoz voltak kötözve.

Julee Parmentier, Francois visszamaradott húga az egyik legrosszabb szobában feküdt hiányosan felöltöztetve. Alatta műanyag huzat volt a matracon, és cérna-kesztyűt húztak a kezére, hogy ne karmolhassa össze magát. A derekán átvetett, széles hevedertől, amelynek két végét az ágyhoz erősítették, éppen csak megfordulni tudott, de felülni már nem. Richardról szinte tudomást sem vett, csak halkan nyöszörgött, és egyfolytában a mennyezetet bámulta.

– Sok éve ilyen már – mondta az ápolónő. – Tizenkét éves korában balesetet szenvedett. Leesett egy fáról, és betonba ütötte a fejét.

– Egyáltalán nem tud beszélni? Semmit sem érzel a környezetéből?

– Az öccse, Francois azt állította, hogy mindig mosolygott, amikor ő meglátogatta. De... – A nővér a vállát vonogatta. – Én soha nem láttam mosolyogni.

– Gyakran bejött hozzá a testvére?

– Mindennap ugyanakkor, reggel kilenckor. Ebédig itt maradt, és utána ment be dolgozni a galériába.

– Mindennap?

– Igen. Vasárnaponként még tovább maradt. Délután négyig.

Richard lenézett az ágyban fekvő nőre, és elképzelte, mit érezhetett Francois, miközben órákon keresztül ült ebben a szobában, ebben a szagban, ezt a nyöszörgést hallgatva. Minden szabad percét a húga mellett töltötte, aki talán meg sem ismerte őt.

– Szomorú, hogy Francois így végezte. Jó ember volt – jegyezte meg a nővér, aztán magára hagyták a szánalomra méltó teremtést, és kimentek a folyosóra.

– Most mi lesz veled? – kérdezte Richard. – Maradt még valakije, aki törődhet veled?

– Az már nem igazán fontos.

– Hogyhogy?

– A veséi fel fogják mondani a szolgálatot. – Az ápolónő visszanézett Julee Parmentier szobájára, és szomorúan ingatta a fejét. – Már csak egy-két hónapja van.

Beryl ingerülten a francia ügynökre villantotta a szemét.

– Magának tudnia kell, hová ment – mondta. A férfi alig észrevehetően megvonta a vállát.

– Azt velem nem közölte, Mademoiselle. Csak annyit mondott, hogy vigyázzak a lakásra és magára.

– Aztán fogta magát, és beült a kocsijába?

Az ügynök bólintott.

Beryl bosszúsan megfordult, visszament a lakásba, és még egyszer elolvasta Richard üzenetét. Nem árulta el, hova ment, nem magyarázkodott, csak annyit írt, hogy háromra megjön. Na jó, és ő addig mit csináljon? Mi lesz Jordannel, mi lesz a nyomozással, amíg ő csak ül itt és vár? És mit fog enni?

A lány összegyűrte a cédulát, és a szemébe hajította. Gyomra egyre hangosabban korgott, úgyhogy kiment a konyhába, kinyitotta a hűtőszekrényt, és hitetlenkedve meredt a tartalmára. Egy doboz tojás, egy fél vekni kenyér és néhány aszott virsli árválkodott a polcokon. Se gyümölcs, se zöldség nem volt, még csak egy pirinyó sárgarépa sem. Csakis egy férfi intézhette a bevásárlást.

Ezt nem vagyok hajlandó megenni, gondolta Beryl, de éhezni sem fogok. Elmegegyek, és eszem valami rendeset. Ha nem Richarddal, akkor nélküle, tőkélte el.

Daumier emberei előző este elhozták a holmiját a szállodából. Beryl elővette a szekrényből legkevésbé feltűnő fekete ruháját, haját begyűrte egy széles karimájú kalap alá, és sötét napszemüveget tett fel. Nem is rossz, állapította meg, amikor megnézte magát a tükörben, aztán elhagyta a lakást.

Az ajtó előtt álló ügynök azonnal odalépett hozzá.

– Nem hagyhatja el a lakást, Mademoiselle.

– Ő bezzeg elmehetett!

– Mr. Wolf külön a lelkünkre kötötte...

– Éhes vagyok – vágott közbe a lány –, de sem tojásra, sem pirítósra nem vágyom. Az éhezés viszont nem tesz jót a hangulatomnak. Ha megmondaná, hol talállok itt a közelben metrómegállót...

– Egyedül akar bemenni a városba? – kérdezte az ügynök halálra váltan.

– Hacsak nem tart velem.

A férfi zavart képet vágott.

– Erre vonatkozóan nem kaptam utasítást.

– Akkor maga itt marad, én meg elmegyek – mondta a lány, és elindult.

– Jöjjön vissza!

Beryl nem állt meg.

– Mademoiselle! – kiáltott utána az ügynök. –Várjon, hozom a kocsit.

A lány megfordult, és sugárzóan elmosolyodott.

– Igazán kedves – mondta.

Két őrzője egy közeli vendéglőbe vitte. Beryl sejtette, hogy nem kiváló konyhája miatt választották ezt az éttermet, hanem azért, mert a kis helyiségből jól szemmel tarthatták a bejáratot. Az ételt legfeljebb középszerűnek lehetett mondani. A hagymaleves híg volt, a bárány pedig cipőtalpnak is beillett volna. Beryl azonban már olyan éhes volt, hogy mindent eltüntetett a tányérjáról, és utána még almatortát is kért.

Két kísérője hangulatán sokat javított az ebéd. Nyilván úgy gondolták, nem is lesz annyira rossz munka ez az unalmas testőrködés, ha a kis-hölgy mindennap elviszi őket enni. Jókedvükben így aztán akkor is igent mondtak, amikor a visszaúton Beryl megkérte őket, hogy tegyenek egy kis kitérőt. Nem fog soká tartani, ígérte, csak egy nemrégiben megnyílt kiállítást szeretne megnézni, és talán vásárol is, ha valami megnyeri a tetszését.

A két férfi így aztán bement vele az Annika Galériába. A hatalmas kiállítóhelyiség három szintjét csigalépcsők kötötték össze. Egy üvegkupolán át becsütött a nap, és fénye meg-megcsillant az első emeleten kiállított bronzszobrokon.

Egy feltűnően vörös hajú, kefefrizurás nő sietett oda hozzájuk, és udvariasan megkérdezte Beryltől, hogy van-e valamilyen határozott elképzelése.

– Inkább csak körülnéznék – felelte a lány –, de azért esetleg mutathatna néhány festményt. Ne túl moderneket, mert inkább a klasszikusokat szeretem.

– Hogyne, kérem – mondta a fiatal nő, aztán felkísérte Berylt és a két férfit az emeletre.

A kiakasztott festmények többsége egyszerűen borzalmas volt. A tájképeket torz állatok népesítették be, köztük kutyafejű madarak is, a városokat ábrázoló alkotásokon pedig riasztóan kubista épületek sorakoztak.

– Ez esetleg tetszik önnek? – állt meg végül a vörös hajú nő egy kép előtt.

Beryl gyors pillantást vetett a meztelenül vadászó nőre, aki egy lelőtt nyulat tartott a kezében.

– Nem hiszem – válaszolta, aztán továbbsétált, és szemügyre vette a különcködő olajfestmények, falkárpitok és agyagmaszkok gyűjteményét. – Ki választja ki a kiállított műveket? – kérdezte meg végül, és megállt az egyik feltűnően bizarr, villás nyelvű férfit ábrázoló maszk előtt.

– Annika. A galéria tulajdonosa.

– Nagyon... sajátos ízlése van.

– Roppant merész, igaz? Azokat a művészeket kedveli, akik nem biztosra mennek, hanem szeretnek kockáztatni.

– Bent van most? Szívesen megismerném.

A fiatal nő szomorúan ingatta a fejét.

– Annika éppen nincs itt. Be kellett mennie a rendőrségre, mert egy alkalmazotunk meghalt az éjjel.

– Ó! Nagyon sajnálom.

– A gondnokunk volt. – A vörös hajú nő nagyot sóhajtott. – Egészen váratlanul történt.

Visszamentek az első emeletre, és ott Beryl a bronzszobrok között végre felfedezett egyet, amelyet esetleg még meg is vett volna. Első látásra az anya gyermekével téma egyik újabb változatának gondolta, ám aztán közelebb ment hozzá, és akkor már azt is látta, hogy az anya keblén nem gyerek fekszik, hanem egy sakál.

– Meghökkenítő, igaz?

Beryl megborzongott, és tüsihajú kísérijéhez fordult.

– Ki az a briliáns elme, akinek a fejéből kipattant ez az ötlet?

– Fiatal, pályakezdő művész, aki most próbál meg nevet szerezni magának itt, Párizsban. Éppen ma este adunk fogadást a tiszteletére. Lenne kedve esetleg eljönni?

– Még nem tudom, ráérek-e.

A fiatal nő elegáns meghívót vett ki egy kosárkából, és átnyújtotta Berylnek.

– Ha ideje engedi, szívesen látjuk.

Beryl már éppen táskájába akarta tenni a kártyát, amikor szeme megakadt a művész nevéen. Nem most először találkozott ezzel a névvel. *Az Annika Galéria július 17-én este 7 és 9 óra között szívesen látja Önt – állt franciául a meghívón – Anthony Sutherland szobrainak bemutatóján.*

9.

Richard nem akart hinni a szemének.

– Ez örütség! Vállalhatatlanul nagy kockázat – jelentette ki.

Legnagyobb bosszúságára azonban Beryl, mintha meg sem hallotta volna, mit mondott neki, a szekrény elé lépett, és vizsgálgatni kezdte a ruháit.

– Szerinted mi lenne jobb? – kérdezte. – Valami elegáns, vagy inkább lazább öltözet?

– Bármit vennél fel, remek célpont lennél – mondta Richard. – Fogadás egy galériában! Szó sem lehet arról, hogy nyilvános helyen jelenj meg.

A lány kivett a szekrényből egy fekete ruhát, a tükör elé lépett vele, és maga elé tartotta.

– A nyilvános helyek a legbiztonságosabbak – felelte.

– Itt kellett volna maradnod, te viszont bementél a városba...

– Te is.

– Dolgom volt.

Beryl megfordult, és bement a hálósobájába.

– Nekem is.

A férfi utána indult, ám amikor meglátta, hogy a lány vetkőzni kezd, megállt, és háttal neki az ajtófélfának támaszkodott.

– Egy első osztályú menü elfogyasztása nem halaszthatatlan ügy – szólt hátra a válla fölött.

– Nem volt első osztályú. Harmadosztályú is csak alig, de azért még mindig jobb, mint ha tojással és fonnyadt kenyérral kellett volna beélnem.

– Tudod, mi vagy te? Egy elkényeztetett cicuska. Inkább éhen halsz, de nem ereszkedsz le odáig, hogy megedd azt, amit az összes többi macska eszik.

– Jól mondd. Elkényeztetett perzsamacska vagyok. Ragaszkodom a tejszínemhez és a csirkemájamhoz.

– Hoztam volna neked ennivalót. Akár macskagyökeret is.

– Te nem voltál itt.

A férfi időközben belátta, hogy hibát követett el. Egy percre sem szabad magára hagynia ezt a lányt, mert nála soha nem lehet tudni, mit tesz majd a következő pillanatban. Teljességgel kiszámíthatatlan. Helyesebben nagyon is kiszámítható: mindig pontosan azt teszi, amit nem kellene megtennie.

És Richard most pontosan azt nem akarta, hogy Beryl este elhagyja a lakást. A selyemsuhogásból kitalálta, hogy a lány éppen belebújik a ruhájába, és lelki szemei előtt, hiába küzdött ellene, megjelent Beryl hosszú lába, gömbölyű csípője... Bosszúsan összeharapta a fogát. Beryl alaposan megzavarta a fejét, de az is dühítette, hogy az események kicsúsztak a keze közül, és nem tudott uralkodni az érzésein.

– Segítenél? – kérdezte kis idő múlva a lány. Richard megfordult. Háttal neki Beryl egészen közel állt hozzá. Csak le kellett volna hajolnia, hogy belecsókolhasson a nyakába.

– A cipzáram – mondta a lány. – Nem érem el. A férfi felhúzta a cipzárt, és tekintete bejárta a lány csupasz vállát.

– Honnan van ez a ruha? – kérdezte.

– Chetwyndből hoztam magammal – felelte Beryl, miközben odament a fésülködőasztalhoz, és fülbevalót tett fel. Selyemruhájában testének minden buja domborúlata tökéletesen érvényesült. – Miért kérded?

– Madeline ruhája volt, igaz?

A lány a férfi felé fordult.

– Igen – felelte halkán. – Zavar?

– Nem, csak... – Richard hangosan kifújta tüdejéből a levegőt. – Nagyon jól áll neked. Mintha rád öntötték volna.

– Te pedig úgy érzed, hogy kísértetet látsz.

– Ismerem ezt a ruhát. Édesanyád egy követségi fogadáson viselte egyszer. – Richard kis időre elhallgatott. – Van valami borzongató abban, hogy ti ketten ennyire egyformák vagytok.

Beryl lassan odament a férfihoz, megállt előtte, és felnézett rá.

– Én nem ő vagyok, Richard.

– Tudom.

– Bármennyire is visszakívánod esetleg őt...

– Őt? – A férfi megfogta Beryl csuklóját, és közel vonta magához. – Ha rád nézek, csak téged látlak. Természetesen észreveszem, hogy ugyanolyan a hajad, a szemed, mint az övé volt, de csak téged látlak. És csak téged akarlak. – Richard lehajolt, és csókolat lehelt a lány ajkára. – Ezért szeretném, hogy ma este maradj itt.

– A foglyodként? – kérdezte Beryl.

– Akár, ha úgy kell lennie – felelte férfi. Amikor újra megcsókolta, Beryl domboló hangot hallatott, aztán hátravetette a fejét. Richard ajka most már szabadon bejárhatta a nyakát, és mélyen belélegezhette parfümje illatát.

– Ahhoz meg kell kötnöd – suttogta a lány.

– Amit csak akarsz.

– Másként ugyanis nem tarthatsz itt.

Beryl kihívó nevetéssel kiszabadította magát, és eltűnt a fürdőszobában. A férfi elfojtott egy ingerült sóhajt, és a folyosóról nézte, hogyan tűzi fel a haját a lány.

– Voltaképpen mit vársz ettől az estétől? – kérdezte meg végül tőle.

– Nem tudom, és éppen ez a legizgalmasabb. Ez a titkos ügynökök munkájában is így van, vagy talán nem? Az ember nyitva tartja a szemét és a fülét, aztán majd elvállik, megtud-e valamit. Szerintem máris sok mindent kiderítettünk Francois-ról. Tudjuk, hogy a húga beteg, és az ő ápolásának a költségeit aligha fedezhette a gondnoki fizetéséből. Pénzre volt szüksége, nem is kevésre. Hogy megszerezze, kétségbeesett helyzetében valószínűleg bármit megtett volna. Akár azt is, hogy elszegődjön bérgyilkosnak.

– Lehengerlő a logikád.
– Köszönöm.
– Ezzel együtt is örültség, amit tervezel. Nem kellene vállalnod annak a kockázatát...

– És én mégis vállalom. – Beryl végzett a haja feltűzésével, és Richard felé fordult. – Valaki meg akar ölni bennünket Jordannel. Ezért megyek oda ma este. Tökéletes célpont leszek.

Csodálatos teremtés ez a lány, gondolta Richard. Látszik, hogy Bernard és Madeline vére folyik az ereiben. Legyőzhetetlennek hiszi magát.

– Szóval ez a terved? – kérdezte a férfi. – Lépéskényszerbe akarod hozni a gyilkost?

– Igen, ha így megmenthetem Jordant.

– És mi fogja visszatartani a gyilkost attól, hogy bevégezze a munkáját?

– A két testőröm. És te.

– Én sem vagyok tévedhetetlen, Beryl.

– De közel jársz hozzá, hogy az legyél.

– Bármikor hibázhatok, ellankadhat a figyelmem.

– Bízom benned.

– Én viszont nem bízom magamban! – Richard idegesen járkálni kezdett a hálószobában. – Évek óta kiszálltam már ebből a munkából. Kijöttem a gyakorlatból, nem vagyok formában. Betöltöttem a negyvenkettőt, a reflexeim már nem a régiéek.

– Tegnap este úgy tűnt, hogy semmi baj nincs velük.

– Ha elhagyod ezt a lakást, nem kezeskedhetem többé a biztonságodért, Beryl.

A lány odament Richardhoz, és tekintete hűvös volt, amikor felnézett rá.

– Az az igazság, hogy sehol sem kezeskedhetsz a biztonságomért. Sem itt, sem az utcán, sem a galériában. Bárhol bajom eshet. Ha viszont továbbra is itt kell maradnom, és csak a négy falat bámulhatom, megbolondulok. Akkor már jobb, ha ott vagyok, ahol történhet is valami, és én is tehetek valamit.

– Csaléteknek akarsz elmenni a fogadásra?

– Az egyetlen kapcsolatunk a halott Francois. Őt pedig felbérelte valaki, és a megbízójának talán köze van az Annika Galériához.

Én is erre a következtetésre jutottam, gondolta Richard. Beryl elég okos ahhoz, hogy tudja, mit kell tennie. És elég merész ahhoz, hogy meg is tegye.

A férfi az éjjeliszekrényhez lépett, és felvette róla a revolvert. Ez lesz az egyetlen eszköze arra, hogy megvédje Berylt. Ez a háromnegyed kiló acél és műanyag pedig alighanem édeskevés az odakint leselkedő veszélyekhez képest.

– Ezek szerint eljössz velem? – kérdezte a lány. Richard feléje fordult.

– Csak nem képzelted, hogy elengedlek egyedül?

Beryl elmosolyodott, és magabiztos mosolya megijesztette a férfit. Madeline ugyanígy mosolygott, és ugyanilyen magabiztos volt.

– Egész idő alatt szorosan melletted leszek – mondta Richard, és hónaljtokjába csúsztatta a fegyvert. – Egyetlen lépést sem tehetsz nélkülem.

Anthony Sutherland kiskirályi pózban állt a sakált szoptató anya bronzszobra mellett. Kalózokra emlékeztető fekete selyeminget, fekete bőrnadrágot és kígyóbőr csizmát viselt. A fényképezőgépek vakuinak villogása szemlátomást csöppet sem zavarta. Kiállításra lázba hozta a mű-kritikusokat. Felkavaró. Ijesztő. Polgárpukkasztó. Beryl efféle megjegyzéseket kapott el a galériában sétálgatva.

Richarddal végül egy újabb bronzszobor előtt álltak meg. Ez sem az volt, aminek első látásra tűnt. A két meztelen alak nem szerelmesen ölelkezett, hanem éppen elevenen lenyelni készült egymást.

– Jól sejtem, hogy ez itt a házasság megjelenítése? – szólalt meg mellettük egyszer csak egy ismerős hang. Reggie Vane volt az, aki egyik kezében egy pohár pezsgőt tartott, a másikon pedig ínycsiklandó szendvicseket egyensúlyozott egy tányéron. – Gyönyörű vagy, kedvesem – mondta, miután lehajolt, és arcon csókolta Berylt. – Édesanyád büszke lenne rád.

– Nem is tudtam rólad, Reggie, hogy érdekel a modern művészet.

– Nem is érdekel. Helena cipelt el ide. – Az idős férfi viszolygva körbenézett. – Jézusom, hogy én mennyire utálok az ilyen felhajtást! De Marie St. Pierre is itt van, és ő sehova sem hajlandó elmenni Helena nélkül. – Reggie a szobor tetejére állította a pezsgőspoharát. – Mindjárt jobban fest, nem igaz? Ha már felfalják egymást, legalább lesz mivel leöblíteniük a falatot.

Egy elegáns hölgy lépett oda sietve hozzájuk, és ingerülten lekapta a szoborról a poharat.

– Ha kérhetem, legyen több tisztelettel a művészet iránt, Mr. Vane! – mondta szigorúan.

– Nem tiszteletlenségnek szántam, Annika – csitította a férfit a galéria tulajdonosnője. – Csak arra gondoltam, hogy némi humor nem fog megártani ennek a szobornak.

– Úgy tökéletes, ahogy van. – Annika egy szalvétával letörölte az ölelkező alakok fejét, aztán hátrább lépett, hogy jobban lássa a szobrot. – A mókázás tönkreteszi az alkotás üzenetét.

– És mi lenne az az üzenet? – kérdezte Richard. A fiúsan rövidre nyírt hajú nő feléje fordult, és arcára élénk érdeklődés ült ki.

– Ez a szobor azt üzeni nekünk, hogy a monogámia csak rombol.

– Szóval valóban a házasságról szól – dörmögte Reggie.

– A szabad szerelem viszont – folytatta Annika – nem ismer korlátokat, és minden öröme nyitott, vagyis pozitív energia.

– Ez Anthony saját értelmezése az alkotásáról? – kérdezte Beryl.

– Ez az én értelmezésem – válaszolta Annika, és végigmérte Berylt. – Maga Anthony barátja?

– Találkoztunk már. Az édesanyja, Nina ismerőse vagyok.

– Igaz is, Nina hol van? – kérdezte Reggie csodálkozva. – Hogyhogy nem áll reflektorfényben, amikor az ő drága kis Anthonyja éppen fényes sikert arat?

Beryl nem állta meg nevetés nélkül az öregúr Nina Sutherland szavait és beszédmodorát utánzó megjegyzését. Való igaz, ha Nina királynő közönségre vágyik,

máris megkaphatja, csak meg kell szerveznie hozzá egy ilyen eseményt. Még szegény Marie St. Pierre sem maradhatott távol, pedig őt csak nemrégiben engedték ki a kórházból. Most Helena Vane mellett álldogált, és a két asszony szürke verébnek tűnt a sok szín pompás páva között. Könnyű volt rájönni, miért is olyan jó barátnök. Mind a ketten elkeserítően jelentéktelenek, és egyiküknek sem boldog a házassága. Ennek a jelei ma este különösen szembeszökőek voltak. Helena és Reggie Vane messziről elkerülték egymást. Helena az egyik sarokból lövellt mérges pillantásokat a többi meghívottra, Reggie pedig mindenki más társaságát kereste, csak a feleségéét nem. Marie St. Pierre férje pedig fel sem bukkant.

– Vagyis ez az alkotás a szabad szerelmet hirdeti? – kérdezte Reggie, és máris sokkal nagyobb rokonszenvvel méregette a szobrot.

– Szerintem legalábbis – felelte Annika. – Férfiaknak és nőknek így kellene szeretniük egymást.

– Egyetérték – helyeselt Reggie sietve. – A házasságot be kellene tiltani.

A műkereskedő nő kihívó pillantást vetett Richardra.

– És maga mit gondol erről, Mr. . .

– Wolf – mutatkozott be Richard. – Sajnálom, de nekem más a véleményem – mondta, aztán karon fogta Berylt. – Ugye megbocsátanak? A kiállítás többi részét is szeretnék még megnézni – tette hozzá, és a csigalépcső felé indult.

– Feljebb semmi látnivaló nincs – súgta oda neki Beryl.

– Nem baj, azért én a többi emeletet is meg akarom nézni.

– Anthony munkái mind az elsők vannak.

– Láttam, hogy Nina pár perce felosont a lépcsőn. Tudni akarom, mit csinál oda fönt.

Richard és Beryl felmentek a lépcsőn, és a második emelet mellvédjétől lenéztek a fogadásra összegyűlt válogatott társaságra. Mindenütt csak jól fésült fejeket és sok-sok finom selyemruhát láttak. Annika most Anthony mellett állt, s miután ki-aludtak az újra versenyt villogó vakuk, az egybegyűltek tapsától kísérvé megölelték és megcsókolták egymást.

– Ó, a szabad szerelem! – sóhajtott Beryl. – Ahogy elnézem, Annika tudja, miről beszél.

– Szerintem is.

Beryl hamiskásan rámosolygott Richardra.

– Te szegény! Szolgálatban vagy, és nem veheted ki a részed az este örömeiből.

– Attól tartok, az a nő elevenen felfalja engem. Mint a szoborpár egymást.

– Nem estél kísértésbe? Legalább egy kicsit?

Richard somolyogva nézett le a lányra.

– Te kóstolgatsz engem, Beryl.

– Én?

– Pontosan. Nagyon jól tudom, mi a célod. Próbára akarsz tenni, hogy kiderítsd, ugyanolyan vagyok-e, mint a sebészed volt. Aki, mint mondtad, a szabad szerelmet pártolta.

A lány arcáról szempillantás alatt leolvadt a mosoly.

– Valóban ezt tenném? – kérdezte szelíden.

– Szíved joga.

A férfi megszorította Beryl kezét, aztán megint lenézett a tömegre. Állandóan éberem figyel, mindig vigyáz rám, gondolta a lány. Az életemet biztosan rábíznám, de hogy a szívemet is... Azt még mindig nem tudom.

Az első emeleten játszani kezdett egy duó. Miközben a fuvola és a gitár lágy hangja betöltötte a helyiséget, Beryl úgy érezte, hogy valaki figyeli. És nem csalt a megérzése. Odalentről, sakálos anyaszobra mellől Anthony Sutherland nézett fel rá hideg, számító tekintettel.

– Mi történt? – kérdezte Richard, amikor a lány ösztönösen hátrább lépett a mellvédől.

– Anthony nagyon furcsán bámult engem.

Az ifjú Sutherland azonban időközben már odalépett Reggie Vane-hez, és éppen kezét szorította vele. Különös ember ez az Anthony, gondolta Beryl. Beteges gondolkodásra és lelkivilágra vall, hogy valaki sakált szoptató nőt és egymást felfaló emberpárt formáz meg bronzból. Ennyire nehéz lett volna felnőnie annak, akinek Nina Sutherland az anyja?

Beryl és Richard felsétáltak a második emeletre, de Ninát ott sem látták sehol.

– Miért akarsz ennyire beszélni vele? – kérdezte a lány.

– Nem akarok. Csak felkeltette a figyelmemet, hogy lopva osont fel a lépcsőn. Szemlátomást vigyázott, hogy ne lássák meg.

– Te mégis megláttad.

– Inkább csak a ruháját. Senki más nem venné fel azt az üvegyöngyökkel teleaggatott darabot.

A másodikról felmentek a harmadikra, de Ninának ott sem volt nyoma. Amikor azonban odalent hirtelen abbamaradt a zene, mert a duó éppen szünetet tartott, Beryl egy közeli beugróból meghallotta Nina Sutherland hangját. Előbb ingerülten beszélt, aztán suttogóra fogta. Szavaira egy férfi válaszolt.

– Nem arról van szó – mondta Nina –, hogy ne lennék türelmes, vagy ne próbálnék megértő lenni.

– Tudom. Tudom én...

– És azt is tudod, vagy sejtet legalább, milyen nehéz ez így nekünk, nekem és Anthony-nak. Hosszú évek óta várjuk, hogy döntésre juss végre.

– Soha semmiben nem szenvedtetek hiányt. Arra mindig gondom volt.

– Hogy mi milyen szerencsések vagyunk! És te milyen páratlanul nagyvonalú!

– A fiú mindig mindent megkapott, amit csak akart, és mindenből a legjobbat kapta. Most viszont betöltötte a huszonegyet. Itt véget ért az én felelősségem.

– A te felelősséged – válaszolta Nina – csak most kezdődik igazán.

Richard behúzta Berylt a sarok mögé, amikor Nina kilépett a beugróból. Közvetlenül mellettük viharzott el, de túlságosan dühös volt ahhoz, hogy észrevegye őket. Cipősarkai hangosan kopogtak, amikor lement a lépcsőn.

Pár pillanat múlva egy öregesen mozgó férfi is előjött a beugróból. Philippe St. Pierre volt az. Odasétált a mellvédhez, és Kis ideig úgy nézett le az alsóbb emele-

tekre, mintha le akarná vetni magát a harmadikról. Végül csak mélyet sóhajtott, és elindult Nina után.

Odalent oszlni kezdett a tömeg. Anthony már távozott, és a Vane házaspár is. Marie St. Pierre azonban még mindig ott toporgott az egyik sarokban, és szemlátomást azt várta, hogy érte jöjjenek. Philippe St. Pierre a galéria másik végében állt egy pohár pezsgővel a kezében. Férj és feleség között éppen félúton volt az egymást felfaló párt ábrázoló szobor.

Beryl arra gondolt, hogy Anthony alighanem fején találta a szöveget. Ha nem vigyáznak, a szerelem felfalhatja, tönkretelheti az embereket. Marie St. Pierre is úgy járt.

Richarddal már visszafele tartottak Passyba, amikor a kocsiban Beryl még mindig maga előtt látta a magányos és elhagyatott asszonyt. Úgy gondolta, nagyon nehéz lehet egy politikai feleségének a szerepe. Mindig higgadtnak, barátságosnak kell lennie, mindenkor és mindenben támogatnia kell a párját, soha nem lehet házsártos és kiállhatatlan, még akkor sem, ha a férje másik nőt szeret.

– Évek óta tudnia kell már – mondta Beryl félhangosan.

Richard nem vette le szemét az útról.

– Kinek és miről? – kérdezte.

– Marie St. Pierre-nek a férjéről és Nináról. Ha csak ránéz Anthonyra, látnia kell a hasonlóságot közte és Philippe között. Ez biztosan nagyon fáj neki, mégis kitart a férje mellett.

– És Nina mellett is – tette hozzá Richard. Beryl hátradőlt az ülésen. Richard megjegyzése bogarat ültetett a fülébe. Fel nem foghatta, miért olyan kedves Marie a férje szeretőjéhez és még a zabigyerekéhez is.

– Úgy gondolod, hogy Anthonynak Philippe az apja? – kérdezte a férfi.

– Persze. Ki másról beszélt volna Nina, amikor azt mondta, hogy Philippe felelősséggel tartozik a fiúért? – Beryl rövid szünetet tartott. – A művészeti főiskola nagyon drága lehet.

– Philippe-nek a gyerek támogatása már eddig is sokba kerülhetett. Nem is szólva Nina igényeiről és a különönc ízléséről, hogy finoman fogalmazzak. Az özvegyi nyugdíjából aligha futotta volna...

Richard nem fejezte be a mondatot, és arca elgondolkodó lett.

– Mi van? – kérdezte tőle a lány.

– Semmi, csak hirtelen eszembe jutott Nina férje, Stephen Sutherland. A szüleid után egy hónappal halt meg. Leugrott egy hídról.

– Tudom, mesélted.

– Egészen eddig azt hittem, hogy az öngyilkosságának köze volt a Delphi-ügyhöz. Őt tartottam az árulónak, és úgy gondoltam, azért menekült a halálba, mert félt a leleplezéstől. De mi van, ha személyes okokból tette, amit tett?

– A házassága miatt.

– És a kis Anthony miatt. Talán rájött, hogy nem is az ő fia.

– Ha viszont nem Stephen Sutherland volt Delphi...

– Akkor mi visszajutottunk oda, ahonnan elindultunk. Egy ismeretlen személyhez. Vagy akár többhöz.

Akár többhöz... Akik közül valaki még életben van, és fél a lelepleződéstől. Beryl ösztönösen kinézett a hátsó ablakon, hogy nem követik-e őket. Közvetlenül mögöttük látta a két francia ügynök Peugeot-ját, aztán pedig a hosszan kígyózó autók fényeit. Az egyikből talán éppen őt lesik.

A lány egyszeriben visszavágyott a lakásba, a biztonságos négy fal közé. Végtenlenül hosszúnak érezte az utat Passyig, s amikor végre-valahára megálltak a ház előtt, azonnal kinyitotta az ajtót, hogy kiszálljon, és mielőbb odabent lehessen. Richard azonban visszahúzta a kocsiba.

– Maradj még! Előbb az ügynökök megnézik, hogy minden rendben van-e.

– Komolyan azt hiszed, hogy...

– Ez csupán elővigyázatosság. Szokásos óvintézkedés.

A két francia férfi közben felsietett a lépcsőn, aztán egyikük az ajtó előtt maradt, a másik pedig bement a házba.

– Honnan tudhatna bárki is erről a lakásról? – kérdezte a lány.

– Az emberek megvesztegethetők. És gyakran eljár a szájuk.

– Elképzelnél, hogy Claude Daumier...

– Nem akarlak megijeszteni, Beryl. Egyszerűen csak úgy gondolom, hogy jobb az óvatosság.

A lány látta, hogy a lakásban felgyulladnak a lámpák, előbb a nappaliban, aztán a hálósobában. Végül a lépcsőn álló férfi jelezte nekik, hogy bemehetnek.

– Jól van, mehetünk. Tiszta a levegő – mondta Richard, és kiszállt a kocsiból.

Beryl követte, de éppen csak egy lépést tett meg, amikor az egész környéket megrázó robbanás nekicsapta az autónak. A ház ablakai betörték, és üvegdarabok záporoztak az utcára. Pár pillanat múlva az ablakokon kicsapó lángnyelvek éles fénybe borították az égboltot. Beryl lecsúszott a földre, és döbbenetn nézte a pusztító tüzet. Fülében még ott visszhangzott a hatalmas robaj, és nem hallotta meg, hogy Richard a nevét kiáltja. Azt is csak akkor vette észre, hogy a férfi odakúszott hozzá, amikor már arcán érezte a kezét.

– Jól vagy? Beryl? Nézz rám!

A lány erőtlenül bólintott.

– Maradj itt! – parancsolta Richard, mielőtt odaugrott a bejárat előtt elterülve fekvő franciához. Kitapintotta a pulzusát, aztán már megint ott is volt Beryl mellett.

– Szállj be a kocsiba!

– Mi van az ügynökökkel?

– Ez itt meghalt. A másiknak pedig semmi esélye sem volt.

– Az nem biztos.

– Szállj már be végre!

Richard kinyitotta a kocsiajtót, szabályosan belökte Berylt az ülésre, és ő is bevágódott a kormány mögé.

– Nem hagyhatjuk itt csak úgy őket! – tiltakozott a lány.

– Sajnálom, de ezt kell tennünk.

Richard ráadta a gyújtást, és csikorgó gumikkal kilőtt. Úgy vezetett, mint egy eszelős, de Beryl túlságosan kábult és zavarodott volt ahhoz, hogy féljen mellette.

– Mi lehet Jordannel? – suttogta maga elé.

– Nekem most csak rád kell gondolnom.

– Ha a lakást megtalálták, Jordant is elkaphatták.

– Vele majd később foglalkozom. Előbb téged viszlek biztos helyre.

– Hova?

A férfi átvágott két sávon, és megállt az út szélén.

– Mindjárt kitalálok valamit.

A lány Párizs fényeit nézegette. Hatalmas ez a város. Ezernyi hely van benne, ahol el lehet rejtőzni. Vagy ahol meg lehet halni, futott át fején a borzongató gondolat, és ösztönösen összehúzta magát az ülésen.

– És aztán mit csinálunk? – kérdezte. Richard feléje fordult.

– Elmegyünk Párizsból. És ebből az országból is.

– Hova? Haza?

– Nem. Angliában sem lennél biztonságban. –A férfi visszasorolt a forgalomba, és beletaposott a gázba. – Görögországba repülünk.

Daumier már a második csörgés után felvette a telefont.

– Alló?

– Mi a fene folyik itt?

A francia azonnal megismerte Richard hangját.

– Honnan hívsz?

– Egy biztonságos helyről. Nyilván megérted, hogy ennél többet nem árulhatok el.

– Beryllel mi van?

– Neki nem esett baja, amit a két ügynöködről már sajnos nem mondhatok el. Ki tudott a lakásról, Claude?

– Csak az én embereim.

– És még?

– Tőlem senki más. Biztos helynek gondoltam.

– A jelek szerint tévedtél. Valaki ránk talált.

– Délelőtt mind a ketten elhagytátok a lakást. Követhettek benneteket.

– Engem biztosan nem.

– Akkor Berylt. Nem lett volna szabad megengedned, hogy kimozduljon. Délután megláthatták az Annika Galériában, és követhették, amikor visszament a lakásba. Miért nem maradtatok ott?

– Igazad van, hibáztam. Nem lett volna szabad egyedül hagynom Berylt. Több hibát azonban már nem engedhetek meg magamnak.

Daumier felsóhajtott.

– Mi ketten nagyon rég ismerjük már egymást – mondta. – És mindig megvolt köztünk a szükséges bizalom. Ennek most is így kellene lennie.

Richard kis ideig hallgatott.

– Sajnálom, de nincs más választásom – felelte végül. – Alámerülünk.

– Úgy nem segíthetek nektek.

– A segítséged nélkül is megleszünk.

– Várj! – kezdte volna Daumier, de a vonal már elsüketült, így aztán lassan ő is helyére tette a kagylót.

Tudta, feleslegesen fáradna azzal, hogy bevizsgáltassa, honnan jött a hívás. Richard egészen biztosan nyilvános állomást használt, és nem is arról a környékről telefonált, amelyen meghúzták magukat. Wolf valamikor profi volt, az összes trükköt jól ismeri. És talán, de csak talán, ezért maradnak majd életben Beryllel.

– Sok szerencsét, barátom! – dűnnyögte maga elé Claude Daumier. – Attól tartok, nagy szükséged lesz rá.

Richard még egy hívást megkockáztatott a fürkéből. Ezúttal egy washingtoni számot tárcsázott fel. Üzlettársa jó szokása szerint ingerülten mordult bele a telefonba.

– Tessék, Sakaroff!

– Én vagyok az, Niki.

– Richard? Mi újság a gyönyörű Párizsban? Jól vagy?

– A legkevésbé sem. Figyelj, nem beszélhetek hosszasan. Gondjaim támadtak.

Niki színpadiasan felsóhajtott.

– Ezen kicsit sem csodálkozom.

– Arról a régi Delphi-ügyről van szó. Emlékszel? 1973-ban volt, amikor Párizsból NATO-ira-tok jutottak át az ellenséghez.

– Igen, tudom.

– Delphi életre kelt. Segítened kell, hogy azonosíthassam.

– Én a KGB-nél dolgoztam, Richard, és nem a keletnémeteknél.

– De volt kapcsolatod velük.

– Csak közvetett. A Stasi emberei, tudod... inkább egyedül szerettek dolgozni.

– Akkor ki tudhat Delphiről? Biztosan van valamilyen régi ismerősöd, akiből ki lehet szedni valamit.

A vonalban kis időre csend lett.

– Igen, talán van – mondta aztán Sakaroff. – Heinrich Leitner esetleg segíthet neked. Annak idején ő irányította a Stasi párizsi műveleteit, de nem a helyszínről. Soha nem hagyta el Kelet-Berlint. Ettől persze még tudhatja, ki volt Delphi.

– Jól van. Okvetlenül beszélnem kell azzal a pasassal. Hogy érhetem el?

– Az nehéz lesz. Berlinben van...

– Nem gond. Odamegyünk.

– Leitner egy magas biztonsági fokozatú börtönben ül.

Richard felnyögött.

– Ez már gond – mondta, és a telefonfülke üvegfalán át a metróállomást nézegette. – Nekem viszont akkor is találkoznom kell veled.

– Ahhoz hivatalos engedély kell. Papírok, aláírások... Napokba telhet.

– Ha odaszólsz egy-két helyre, felgyorsulhatnak a dolgok.

– Ezt nem ígérhetem meg.

– Értem. Ó, van itt még valami! – mondta Richard. – Hugh Tavistockot is hiába keressük. Egyszerűen eltűnt. Hallottál róla valamit?

– Nem, de majd érdeklődöm felőle. Ez minden?

– A többit majd később.

Sakaroff felnevetett.

– Félttem, hogy ezt fogom hallani.

Richard helyére tette a kagylót, és kilépett a telefonfülkéből. Figyelmesen körbenézett a metróállomáson, de senkit sem talált gyanúsának a késő esti utazók közül. Többnyire szerelmespárok és hátizsákos diákok álldogáltak a peronon.

Miután befutott a Creteil-Préfecture felé tartó szerelvény, Richard elment vele a harmadik megállóig. Ott kiszállt, és megint alaposan megnézte magának az embereket, de egyiküket sem látta korábban. Ezek szerint nem követték. A következő metróval elment a Gare de l'Est állomásig, onnan pedig már csak rövid utat kellett megtennie gyalog a panzióig.

Beryl még ébren volt, és az ablaknál üldögélt egy fotelban. Nem gyújtott vilányt, és a sötétben éppen csak a körvonalait lehetett kivenni.

– Jól vagy? – kérdezte tőle Richard, miután kulcsra zárta az ajtót. Úgy látta, hogy a lány bólintott. – Itt biztonságban vagyunk – tette hozzá megnyugtatón. – Ma éjszakára mindenképpen.

– És holnap mi lesz? – kérdezte a lány csendesesen.

– A holnappal majd holnap foglalkozunk.

Beryl hátradőlt a fotelban, és maga elé meredt.

– Így éltél, amikor még a titkosszolgálatnál dolgoztál? Egyik napról a másikra? A másnapra soha gondolni sem mertél?

Richard lassan odament a lányhoz.

– Igen. Néha azt sem tudtam, megélem-e a másnapot.

Beryl a férfi felé fordult. Az arcát nem tudta kivenni, de a tekintetét így is magán érezte.

– Hiányzik neked az az élet?

– Az már a múltam.

– De nem hiányzik az a sok izgalom? A veszélyek?

Richard megfogta a lány kezét. Hideg volt, mint a jég.

– Beryl, kérlek – mondta csendesesen.

– Kicsit sem élvezted?

– Nem. – A férfi pár pillanatig habozott, aztán kijavította magát. – De igen, egészen rövid ideig. Amikor még nagyon fiatal voltam. Mielőtt túlságosan valóságos lett minden.

– Mint ma este. Ma minden nagyon-nagyon valóságos volt. Amikor megláttam, hogy ott fekszik az a fiatal francia... – A lány nagyot nyelt. – Tudod, délben még együtt ebédeltünk. Ők ketten bárányt ettek, bort ittak hozzá, és fagyaltot is kértek. Többször is megnevettettem őket... – Beryl elkapta a tekintetét Richardról.

– Kezdetben azt hiszed, csak játék az egész. Képzelt játék – mondta Richard. – Ám aztán rádöbbsz, hogy a golyók nagyon is valódiak. És az emberek is azok. –

A férfi még mindig tenyerébe zárva tartotta Beryl hideg kezét. Szerette volna felmelegíteni, és nemcsak a kezét, hanem őt magát is. – Velem is ez történt. Egyszeriben minden valóságos lett. És volt egy nő...

– Akit szerettél? – kérdezte Beryl csendesen.

– Nem voltam szerelmes belé, de nagyon kedveltem. Berlinben történt, mielőtt ledöntötték volna a falat. Át akartunk csempészni Nyugatra valakit, aki átállt hozzánk. A határőrök tüzet nyitottak ránk.

A férfi az ajkához emelte Beryl kezét, megcsókolta, és szorosán átfogta.

– Ő... nem jutott át?

Richard nemet intett a fejével.

– És akkor az már nem volt többé játék. Láttam, hogy a társnőm ott fekszik a senki földjén, de nem mehettem vissza hozzá. Ott kellett hagynom a keletieknek...

– A férfi elengedte Beryl kezét, az ablakhoz sétált, és kinézett az éjszakába. – Akkor szálltam ki. Nem akartam, hogy még egy ember halála terhelje a lelkiismeretemet. Nem akartam többé... felelősnek érezni magam. – Richard visszafordult a lány felé. Arcát az odakintről beszűrődő, halvány fényben sápadtnak, szinte már áttetszőnek látta. – Ezért nehéz ez most nekem, Beryl. Mert tudom, mi lehet abból, ha hibázom. Az életed múlik a döntéseimen. Egy rossz lépés, és mindennek vége.

A lány sokáig csak mozdulatlanul ült, és hallgatott. Richard tekintetét a sötétben is magán érezte, s a levegő, mint mindig, most is vágyaktól szikrázott közöttük. Ma este azonban valami mástól, többtől is.

Beryl végül felállt a fotelból, odament a férfihoz, és megérintette borostás arcát.

– Akarlak, Richard – suttogta, aztán a karjába vetette magát.

Ölelés, csók Berylt soha nem bódította el még úgy, mint ez a csók most. Olyanok vagyunk, futott át fején a gondolat, mint az a bronzból kiöntött pár. Annyira mohók és sóvárok, hogy fel akarjuk falni egymást.

Csakhogy bennük nem a pusztítás vágya munkált, hanem a szerelem. Beryl felnyögött, és hátrahajtotta fejét, miközben a férfi szája bejárta a nyakát, keze pedig a testét. Érintései már így, a ruháján keresztül is viharos érzéseket ébresztettek benne. Mi lesz vele, miféle édes kínokat kell majd kiállnia, ha meztelen bőrét fogja simogatni?

Richard lehúzta Beryl cipzárját, kibújtatta a ruhájából, s ajka most már egész testét bejárta. A lányon kéjes borzongás futott végig, és belemarkolt a férfi hajába.

– Ezt nem teheted velem...

– De igen – dünnyögte Richard, miközben lehúzta a lányról a harisnyát. – A háborúban és a szerelemben mindent szabad.

Miután őt teljesen levetkőztette, a férfi is megszabadult a ruháitól, s Beryl számára megszűnt létezni tér és idő. Nem tudta, mikor és hogyan kerültek az ágyra, csak azt hallotta, hogy mind a ketten zihálva lélegeznek. Most még kiéhezettebben estek egymásnak, úgy, mintha mindketten valóban fel akarták volna falni a másikat.

Richard megfogta a lány kezét, s miközben testük diadalmas örömmel egyesült, ujjai egyre szorosabban összefonódtak. Vágyuk utolsó hullámai is lecsengtek már,

amikor a férfi lassan elengedte Beryl kezét, megsimogatta az arcát, s gyengéd csókot lehelt a szájára és a szemhéjára.

– Legközelebb majd – suttogta – lassabban csináljuk, ígérem, akkor nem leszek ennyire türelmetlen.

Beryl elmosolyodott.

– Én egy szóval sem panaszkodtam.

– Nem?

– Nem, de azért legközelebb majd...

– Igen?

A lány Richard fölé gördült.

– Legközelebb – mondta, miközben ajka a férfi mellkasa felé közeledett – én tartom kezemben a gyepelőt.

Richard felnyögött, amikor Beryl forró szája a hasához ért, aztán lassan elindult lefele.

– Te mondtad, hogy mindent szabad.

– Igen. A háborúban és a szerelemben – nevetett fel a férfi, és ujjait belefúrta Beryl hajába.

Szokott helyükön, az Annika Galéria mögötti raktárban találkoztak. A falak mellett egymásra rakott tucatnyi láda festményeket és szobrokat rejtett. Leginkább önmagukat művészek képzelők műveit, akik mind arra vágytak, hogy helyet kapjanak egy kiállítóteremben, bár valójában tehetségtelen amatőrök voltak. Na persze ki döntheti el, hogy mi művészet, és mi szemét? – gondolta Amiel Foch, miközben körbenézett a bedobozolt álmokkal teli helyiségben. Nekem az egyik ugyanolyan, mint a másik. Mind csak vászon és festék.

Foch megfordult, amikor meghallotta, hogy háta mögött kinyílt a raktár ajtaja.

– A bomba felrobbant – mondta. – Minden terv szerint történt.

– Semmi sem úgy történt – felelte Anthony Sutherland, és becsapta maga mögött az ajtót. – Örökre meg akartam szabadulni attól a nőtől, ő viszont még mindig életben van. És Richard Wolf is.

Foch értetlenül meredt Anthonyra.

– A késleltetett gyújtószerkezetnek az ajtónyitás után két perccel kellett működésbe lépnie. Magától nem indulhatott be!

– Akárhogy is van, a Tavistock lány és Wolf még mindig él. Amit eddig elért, Foch, az nulla. Még azt az idióta Marie St. Pierre-t sem sikerült elintéznie.

– Rá még gondom lesz...

– Felejtse el! Tavistockék most fontosabbak. Meg kell halniuk. A fenébe, végül is nem macskák, hogy hét életük legyen!

– Jordan Tavistock még mindig rendőri őrizetben van. Megszervezhetem, hogy...

– Jordant egy időre hanyagolhatjuk. Amíg nem engedik ki, nem veszélyes. Beryltől viszont mielőbb meg kell szabadulnunk. Úgy sejtem, hogy ő és Wolf el akarja hagyni Párizst. Meg kell találnia őket.

– Hogyan?

– Ebben maga a szakember.

– Richard Wolf is az – mondta Foch. – Őt nem lesz könnyű megtalálni. Csodát én sem tehetek.

A két férfi hosszú percekig hallgatott. Miközben azt nézte, hogyan járkal megbírója fel és alá a ládák között, Foch arra gondolt, hogy Anthony Sutherland nem olyan, mint az a félnótás anyja. Őt egészen más fából faragták. Hidegvérű, szenvtelen, és nem riad vissza a következményektől.

– Vaktában nem indulhatok a keresésükre – szólalt meg végül Foch. – Legalább azt tudnom kell, hol kezdjek neki. Lehet, hogy vissza akarnak menni Angliába?

Anthony hirtelen megállt.

– Nem, nem Angliába készülnek, hanem Görögországba. Parosz szigetére.

– Vagyis... Rideau családjához?

– Wolf biztosan megpróbál kapcsolatba lépni vele. Anyámnak már rég el kellett volna intéznie azt a fickót – horkant fel Anthony megvetően. –Persze ami késik, az nem múlik.

Foch bólintott.

– Elmegyek Paroszra.

Amiel Foch elsietett, de Anthony még ott maradt a raktárban, és a ládákat nézegette. Teli vannak reményekkel és álmokkal, gondolta. De nem az enyéimmal. Azok ott vannak a kiállítóteremben. Bárki megnézheti és megcsodálhatja őket. A pancserek művei az idők végezetéig ezekben a ládában fognak penészedni. En viszont meghódítottam Párizst.

Ehhez pedig több kellett tehetségénél és szerencsénél. Philippe St. Pierre pénzére is szükség volt hozzá. Arra a pénzre, amely azonnal megérkezett, ha Nina Sutherland kifogyott belőle.

Philippe, az apám! – gondolta Anthony, és felnevetett. Az öreg ennyi év után sem sejt még semmit. És ez az én csodálatos anyám műve. Nagyon tud bánni a bájaival, és sok mindent elér velük. De azért nem mindent. Sok-sok éve le kellett volna már zárnia ezt az ügyet, ő viszont életben hagyott egy tanút, és még fizetett is neki azért, hogy elmenjen az országból. Márpedig amíg az az ember ott él az isten háta mögötti görög szigeten, addig időzített bombával ér fel.

Anthony végül elhagyta a raktárt, és beült a kocsijába. Nem akarta, hogy édesanyjának aggódnia kelljen miatta, mert sokáig elmaradt. Végül is ő az egyetlen ember a világon, aki valóban szereti őt. És aki megérti.

Anya és fia jobban már nem is hasonlíthatna egymásra, mint mi ketten, gondolta Anthony, miközben beindította a motort, és eltűnt az éjszakában.

Jordanért reggel kilenckor jöttek. Az őr, aki nagy kulcszörgések után belépett a cellájába, nem mondta meg, hova viszi, csak franciául ráparancsolt, hogy menjen vele. A vakító neonokkal megvilágított látogatószobában Reggie Vane várta.

– Ülj le! – mutatott az idős férfi egy székre. –Nagyon rossz bőrben vagy, fiam.

– Úgy is érzem magam – válaszolta Jordan, és lerogyott a székre.

Reggie is helyet foglalt, és áthajolt az asztal fölött.

– Meghoztam, amit kértél – suttogetta, mint egy összeesküvő. – Van itt a sarkon egy kedves kis charcuterie. Remek a kacsájuk. Bagetteket is vettem hozzá. – Az öregúr papírzacskót tolt át az asztal alatt. – Bon appétit!

Jordan belekukkantott a zacskóba, és boldogan felsóhajtott.

– Reggie, öregfiú, aranyba fogom foglaltatni a neved!

– Hagymatortácskák is voltak, de a rendőr a kapuban azt mondta, neki is jár valami.

– És bor? Az van?

Reggie még egy zacskót tolt át az asztal alatt, amelyben jól hallhatóan üvegek ütődtek össze.

– Egy üveg beaujolais és egy üveg jófajta pinot noir. Sajnos mind a kettő csavaros palackban van. Dugóhúzó ide nem szabad behozni. Ha kiürültek, a palackokat is azonnal át kell adnod az öröknek. Tudod, mert üvegből vannak.

Jordan elégedett pillantást vetett a borokra.

– Ezt meg hogy csináltad, Reggie?

– Csak megvakartam egypár viszkető tenyeret. Igaz is, a könyveket, amelyeket kértél, majd Helena hozza neked délután.

– Pompás! – mosolyodott el Jordan. – Így még egy fogdában is civilizált életet lehet élni. Egyébként mi újság? Berylről tegnap óta nem hallottam.

Reggie felsóhajtott.

– Félttem, hogy érdeklődni fogsz felőle.

– Miért? Mi történt?

– Azt hiszem, a húgod és Wolf elhagyta Párizst. A tegnap esti robbantás után...

– Hogy micsoda?

– Én is csak ma reggel tudtam meg Daumier-től. Abban a lakásban, amelyben Beryl elhelyezték, az este bomba robbant. Két francia ügynök meghalt. A húgodék jól vannak, de úgy döntöttek, hogy egy időre eltűnnek szem elől, és elutaznak Franciaországból.

Jordan ajkát megkönnyebbült sóhaj hagyta el. Ha Beryl, istennek hála, végre elment Párizsból, legalább érte nem kell tovább aggódnia.

– Daumier tud már valamit a bombáról vagy a robbantókról?

– Azt mondja, az emberei szerint sok a hasonlóság a St. Pierre-ház ellen elkövetett merénnyel.

Jordan arcára elképedés ült ki.

– De hát ott terroristák robbantottak! Valami Kozmikus Szolidaritás nevű szervezet...

– A bombák, ahogy mondják, sok mindent elárulnak a készítőjükről. Valahogy úgy, mint az ujjlenyomatok a tettesekről. És ennek a két bombának ugyanolyan volt a gyújtószerkezete.

Jordan a fejét ingatta.

– Miért követnének el terroristák merényletet Beryl ellen, vagy ellenem? Mi nem lehetünk fontosak nekik.

– Lehet, hogy ők erről másként gondolkodnak.

– Vagy nem is terroristák voltak – mondta Jordan, és felpattant a székéről. Járkálni kezdett a szobában, hogy több vér jusson a lábába és az agyába. A cellában töltött hosszú órák után nagyon hiányzott már neki a mozgás, és szívesen sétált volna egyet a szabad levegőn. – Mi van – okoskodott tovább fennhangon –, ha St. Pierre-ék házában valójában nem terroristák robbantottak? Az állítólagos Kozmikus Szolidaritás telefonja félrevezető manőver is lehetett, hogy a valódi elkövetők eltereljék magukról a figyelmet.

– Arra célzol, hogy semmiféle politikai oka nem volt a merényletnek?

– Pontosan.

– De ki akarná megölni Philippe St. Pierre-t?

Jordannek hirtelen támadt egy gondolata, és még a járkálást is abbahagyta.

– Nem Philippe volt – mondta –, hanem a felesége.

– Micsoda? Szerinted Marie helyezte el azt a bombát?

– Nem! Ő volt a célpont. A robbantáskor egyedül volt otthon. Mindenki azt hiszi, hogy a merénylő hibázott, és rossz napot választott, mert Philippe éppen Londonban volt. A tettes azonban nagyon is tudta, mit csinál. Marie-t akarta megölni, és nem a férjét. – Jordan sürgetően nézett Reggie-re. – El kell érned Wolfot, hogy ezt elmondja neki.

– Sejtelmem sincs, hol lehet.

– Kérdezd meg Daumier-tól!

– Ő sem tudja.

– Akkor derítsd ki, hova tűnt a bácsikám! Soha nem volt még ennél nagyobb szükségem rá.

Miután Reggie távozott, az őr visszakísérte Jordant. Cellájában savanyú lőre és izzadt testek már ismerős szaga fogadta. Újra a régi barátaim között vagyok, gondolta, és odapillantott a két hangosan horkoló franciára, ugyanarra a két férfira, akikkel az első éjszakáját is a fogdában töltötte. Szép kis triót alkotok ezzel a holt-részeg pasassal és a tolvajjal, állapította meg magában somolyogva.

Lerakta az ennivalót meg a bort, és vigasztalónak találta a gondolatot, hogy ezentúl majd legalább nem a börtönkosztot kell magába erőltetnie. Miután ő is elhevert a priccsén, a pókhálókat nézegette a sarkokban. Túl sok irányba vezet út, túlságosan szövevényes ez az ügy, gondolta. A gyilkos szabadon jár-kelel odakint, ő pedig be van ide zárva. Semmit sem tehet, és nem bizonyíthatja be, hogy helyes az elmélete. Ha legalább volna valaki, aki a segítségére lehetne, akiről bizton tudhatja, hogy mellette áll, és maradéktalanul megbízhat benne... Hol a pokolban lehet Beryl?

A görög taverna tulajdonosa két pohár retsinát tett az asztalra.

– Nyáron nagyon sok itt a turista – mondta a vállát vonogatva. – Mindegyiket én sem ismerhetem.

– Rideau nem turista – válaszolta Richard. –Francia, de már húsz éve itt él ezen a szigeten.

A vendéglős felnevetett.

– Franciák, hollandok, nekem mind egykutya! –dörmögte, aztán visszacsoszogott a konyhába.

– Megint zsákutcába jutottunk – dünnyögte Beryl, és elhúzta a száját, miután belekóstolt a retsinába. – Ki tudja ezt meginni?

– Sokan szeretik – mondta Richard. – Csak rá kell kapni az ízére.

– Én majd talán máskor kapok rá – tolt el Beryl maga elől a poharat, és körbenézett az étteremben.

Dél volt, és az utoljára befutott turistahajó utasai a hőség elől már mind bemene-
kültek a tavernába. Bevásárlózacskóik a szokásos úti emlékekkel voltak tele, görög
vázákkal, halászsapkákkal és népviseleti darabokkal. Körülöttük legalább fél tucat
nyelven beszéltek az emberek, és Beryl most már értette, miért nem tudnak a helyi-
ek megkülönböztetni egy franciát a többi külfölditől. A turisták megérkeznek, el-
költik a pénzüket, aztán továbbállnak. Ki akarna, és miért akarna bármit is tudni ró-
luk?

A vendéglős kijött a konyhából, és egy tál tintahalat tett le egy német család asz-
talára. Mielőtt megint eltűnhetett volna, Richard odaintette magához.

– Ki ismerheti azt a franciát? – kérdezte tőle.

– Csak az idejét vesztegeti, uram – mondta a görög férfi. – Ezen a szigeten nem
él Rideau nevű ember.

– A családjával költözött ide – makacskodott tovább Richard. – A feleségével és
a fiával. Ő most harminc körül járhat. Gerard a neve.

A pult mögött ekkor nagy csörgéssel egy tányér esett le a földre, és a fekete sze-
mű nő, aki a sörcsapnál állt, Richard felé fordult.

– Gerard? – kérdezte.

– Igen. Gerard Rideau – felelte Richard. – Ismeri?

– Ő semmit sem tud – állította a vendéglős, és intett a nőnek, hogy menjen be a
konyhába.

– Nekem nem úgy tűnt – válaszolta Richard. A görög nő úgy nézett rá, mint aki
nem tudja, mit tegyen, mit mondjon.

– Párizsból utaztunk ide – szólalt meg most Beryl is. – Nagyon fontos lenne,
hogy beszélhessünk Gerard apjával.

– Maguk nem franciák – állapította meg a fekete szemű nő.

– Nem. Én angol vagyok – mondta Beryl, és fejével Richard felé bökött –, ő pe-
dig amerikai.

– Azt mondta, hogy... hogy... vigyázzak egy francia férfival.

– Ki mondta ezt?

– Gerard.

– Igaza volt. Az óvatosság soha nem árt – felelte Richard. – De azt is tudnia kell,
hogy nagyobb veszélybe is kerülhet. Mások is eljöhetnek még Paroszra, hogy
Gerard családja után érdeklődjenek. Ezért kell beszélünk vele. Most azonnal.

A nő kis ideig még habozott, aztán kiment a konyhába, de hamar vissza is jött.

– Nem veszi fel a telefont. Odaviszem magukat.

A logarasi strandra hosszú és hepehupás úton jutottak le. A kocsi nyitott ablakán beáramló por belepte a kormány mögött ülő nő fekete haját. Útközben elmesélte, hogy Sofiának hívják, és itt született a szigeten. Korábban az apja vezette a kikötő melletti szállodát, most pedig a három fiútestvére viszi az üzletet. Ő ugyan sokkal jobban csinálná náluk, de itt a nők szava nem számít. Ezért aztán Teo tavernájában süti a tintahalat, és szőlőleveleket hajtogat. Egyébként négy nyelven beszél, mert úgy gondolja, nyelvtudás nélkül senki sem boldogulhat, aki az idegenforgalomból él.

– Honnan ismeri Gerard-t? – kérdezte meg tőle Beryl.

– Barátok vagyunk.

Vagyis szeretők, találta ki Beryl a fiatal nő pirulásából.

– A családja francia – folytatta Sofia. – Az édesanyja öt éve meghalt, de az apja még él. A nevük viszont nem Rideau. Lehet, hogy maguk nem is őket keresik – tette hozzá reménykedően.

– Valószínűleg megváltoztatták a nevüket – mondta Beryl.

A part közelében leparkoltak, és onnan gyalog mentek le a strandra.

– Ott van – mutatott Sofia egy sebesen sikló szörfdeszkára. – Ő Gerard.

Sofia integetni kezdett, és görögül kiabált valamit. A szörf azonnal megfordult, és visszaindult a partra. Tarka vitorlája csak úgy lobogott az erős hátszélben. A napbarnított Gerard-ról akár egy görög isten szobrát is meg lehetett volna mintázni.

– Ez a hölgy és az úr egy Rideau nevű embert keres – mondta Sofia, miközben barátja kihúzta a vízből a szörfjét. – Ő az édesapád?

Gerard ledobta a deszkát a homokba.

– A mi nevünk nem Rideau – felelte kurtán, aztán megfordult, és otthagya őket.

– Gerard! – szólt utána Sofia.

– Majd én beszélek vele – mondta Richard, és a másik férfi után indult.

Gerard egy darabig makacsul rázta a fejét, miközben Richard beszélt hozzá. A szél csak szófoszlányokat vitt el Berylhez, de a lány azt jól látta, hogy Gerard arcára félelem ült ki, amikor Richard robbantásokról és gyilkosságokról mesélt neki.

– Remélem, nem csináltam rosszat – dűnnyögte Sofia. – Mintha megijedt volna.

– Van is rá oka.

– Mit követett el az apja?

– Semmit, viszont sokat tud.

Gerard szemlátomást egyre idegesebb lett. Végül szapora léptekkel visszaindult Sofiához, Richard pedig követte.

– Most azonnal elmegyünk apámhoz – mondta Gerard a barátnőjének. – Én vezetek.

A part mentén hajtottak végig. Az úttól balra olajfák álltak, küzdve a szárazsággal, jobbra pedig az Égei-tenger szürkészöld víztükre terült el. Beryl kopárnak és kietlennek találta a tájat, de úgy sejtette, hogy annak, aki Párizs szegénynegyedéből került ide, ez itt maga lehet az édenkert.

– Apám nem beszél angolul – mesélte Gerard útközben. – Majd én fordítok neki, bár talán már semmire sem emlékszik.

– Azt nem hinném – felelte Richard. – Nem felejthette el, miért hagyták el Párizst.

– Annak már húsz teljes éve.

– És maga emlékszik valamire? – kérdezte Beryl. – Mennyi idős is volt akkor? Tizenöt, tizenhat?

– Tizenöt voltam.

– Akkor emlékeznie kell a Myrha utca 66-ra. Abban a házban éltek.

Gerard erősebben megmarkolta a kormányt, amikor ráfordult egy földútra.

– Arra emlékszem, hogy a rendőrök meg akarták nézni a tetőtéri lakást. És egy teljes héten át mindennap kérdezték apámat.

– Ismerte azt a nőt, aki bérbe vette a lakást? – kérdezte Richard. – Scarlattinak hívták.

– Igen, ismertem. A pasijával többnyire szerdán járt oda. Sokszor kihallgattam őket az ajtón át. Hogy micsoda hangokat adtak ki magukból! – ingatta Gerard mosolyogva a fejét. – A magamfajta kamasznak nagyon izgalmas volt.

– Szóval Mademoiselle Scarlatti kizárólag szerelmi fészeknek használta azt a lakást? – kérdezte Beryl.

– Igen, szeretkezni járt oda.

– Láta is őt meg a szeretőjét? Milyenek voltak?

– A férfi magas volt, de róla csak ennyit tudok. A nő mindig fejkendőt és sötét napszemüveget viselt. Az arcára nem emlékszem, de arra igen, hogy fekete haja volt, és szép arca.

Akárcsak anyámnak, gondolta Beryl. Lehet, hogy mégis ő járt a Pigalle-ra, abba a lepusztult lakásba a szeretőjével?

– Angol volt az a nő? – kérdezte meg halkán a lány.

Gerard kis ideig gondolkodott.

– Akár az is lehetett – felelte végül.

– Lehetett? Vagyis nem biztos benne?

– Én csak annyit tudtam, hogy külföldi. A gyilkosságok után angolnak mondták.

– Láta a holttesteket?

Gerard megrázta a fejét.

– Apám nem engedte, hogy megnézzem őket.

– Ezek szerint ő látta először a halottakat? – kérdezte Richard.

– Nem. A pasas.

Richard meglepetten nézett Gerard-ra.

– Milyen pasas?

– Mademoiselle Scarlatti szeretője. Láttuk, hogy felmegy a lakásba, nem sokkal később pedig rémulten, magánkívül rohant le a lépcsőn. Sejtettük, hogy nagy baj lehet odafent, és kihívtuk a rendőrséget.

– Azzal a férfival mi lett?

– Beült a kocsijába, és elszáguldott. Soha többet nem láttam. Gondolom, attól tartott, hogy őt fogják gyanúsítani a gyilkossággal. Apámnak is biztosan ezért küldött pénzt.

– Jól sejtettem – dörmögte Richard. – Lefizették.
– Hogy hallgasson? – kérdezte Beryl.
– Vagy azért, hogy hamis tanúvallomást tegyen – felelte Richard, aztán megint Gerard-hoz fordult. – Hogy kapták meg azt a pénzt?

– Néhány órával a holttestek felfedezése után megjelent nálunk egy akta táskás férfi. Alacsony volt, zömök, és francia. Korábban soha nem láttam. Apámmal a hátsó szobában beszélgettek. Hogy miről, azt nem hallottam.

– Az édesapja később sem mondta el maguknak?

– Nem. Csak annyit kötött a lelkünkre, hogy a rendőröknek ne beszéljünk róla.

– Biztos, hogy pénz volt abban az aktatáskában?

– Mi más lett volna?

– Miből jött rá erre?

– Abból, hogy egyszeriben új ruháink lettek, és tévét is vettünk. Nem sokkal később pedig eljöttünk ide, Görögországba, és beköltöztünk egy villába. Abba ott, látják? – mutatott Gerard előre, egy cseréptető, jókora házra.

Miután közelebb értek, Beryl már azt is látta, hogy a tengerparton álló, sziklaszirtre épített villa verandaoszlopaira és fehér falaira rózsaszín virágú kúszónövény fut fel. A közelben egyetlen másik épület sem volt.

Gerard egy porlepte Citroen mellé parkolt le, aztán felsietett a kőlépcsőn, és lendületes mozdulattal kinyitotta a kovácsoltvas kaput.

– Papa?

Válasz nem érkezett. Gerard belépett a házba, a többiek pedig követték. Lépteik hangosan kopogtak a ház csöndjében.

– Mielőtt elindultunk a tavernából, ide akartam szólni telefonon, de senki sem vette fel – mondta Sofia.

– A kocsija odakint van. Itt kell lennie – felelte Gerard, és a nappalin át az ebédlőbe indult.

A küszöbön azonban hirtelen megállt. Torkából fojtott kiáltás szakadt fel, és döbbszerűen térdre rogyott. Válla fölött Beryl látta, hogy odabent, az asztalnál egy ősz hajú férfi ül. Feje előrebukott, bele egy tányérba, amely köré rizs és csicseriborsó szóródott ki.

Richard ellépett Gerard mellett, odasietett az idős férfihez, és óvatosan felemelte a fejét. Homlokán pisztolygolyó ütötte lyuk sötétlett.

10.

Amiel Foch a kávéház teraszán üldögélt, és az előtte elhaladó turistákat nézegette. Ez sem éppen az a műfogsoros, szódásüveg szemüveges fajta, állapította meg magában, amikor tekintete egy bögyös-faros vörös nőn akadt meg. Úgy látszik, a nászutasok szezonja van éppen, gondolta, de közben fél szemmel a mólót figyelte. Az utolsó komp harminc perc múlva, fél hatkor indul Pireuszba. A Tavistock lánynak arra kell felszállnia, ha még ma el akarja hagyni a szigetet.

Foch töltött szőlőlevele maradékát is bepucolta, aztán nekilátott az édességnek, egy nagy szelet, sziruppal leöntött diótortának. Ha elvégzett egy-egy munkát, azonnal iszonyatos éhség tört rá. A gyilkolás másokban állítólag nemi gerjedelmet ébreszt, vad és féktelen vágyakat. Neki viszont ilyenkor mindig zabálnia kell. Nem csoda, hogy súlyproblémákkal küszködik.

A vén Rideau elintézése gyerekjáték volt számára, de Foch tudta, hogy Wolfot és a nőt már nem lesz olyan egyszerű kinyírnia. Reggel még felmerült benne, hogy törbe csalja őket, ám aztán elvetette az ötletet, mert a franciák tengerparti háza nyílt terepen állt, és ő sehol sem tudta volna elrejtetni a kocsiját. Azt az aranyszabályt, hogy legalább egy menekülési utat mindig hagyjon szabadon magának, soha nem szegte meg, a villa kopár környéke viszont semmiféle visszavonulási lehetőséget nem kínált, s Wolf is nyilván résen van, és minden apró gyanús jelre éberrel figyel.

Amiel Foch nem tartotta magát gyávának, de ostoba és könnyelmű sem volt. Ezért aztán úgy döntött, hogy kivárja a legközelebbi kedvező alkalmat. Talán már Pireuszban mellészegődik a szerencse. Abban a kikötővárosban mindig óriási a jövés-menés, teljes a közlekedési kaosz, és szinte nincs olyan nap, hogy ne gázolnának el gyalogosokat. Nem ver majd fel nagy port, ha két turista esetleg életét veszti egy közúti balesetben.

Foch éberebben kezdett figyelni, miután befutott a délutáni komp. Nem hozott sok utast, mert a turisták leginkább Mikonoszt, Rodoszt vagy Krétát keresték fel, és nem Paroszt. A móló végében már ott vártak azok, akik elutazni készültek. Néhány tucatnyian lehettek, és Foch nem értette, miért nem látja közöttük sem Wolfot, sem a Tavistock lányt. Pedig reggel még biztosan itt voltak a szigeten, Foch helyi emberre látta őket egy tavernában. Csak nem léptek meg valahogy már korábban?

A tömegben egyszer csak feltűnt neki egy kopott széldzsekit és fekete halászsapkát viselő férfi. Görnyedten tartotta magát, de így is látszott, hogy valójában magas, legalább egy méter nyolcvanöt centi, és edzett, izmos ember. Amikor kissé oldalra fordult, már az is kiderült, hogy arcán többnapos borosta sötétlik. Foch felismerte Richard Wolfot, csak azt nem értette, miért egyedül készül elutazni. Hol lehet a nő?

Kérte a számlát, fizetett, aztán elsétált a kikötő-hídhöz, és alaposan megnézte magának a várakozó utasokat. Több nő is volt közöttük, napbarnított nyaralók, visszafogott feketébe öltözött görög háziasszonyok és farmeres, pólós fiatalok.

Beryl Tavistockot azonban Foch sehol sem látta, és ez nyugtalansággal töltötte el. Ha elváltak egymástól Wolffal, talán soha nem fogja megtalálni a lányt. Lehet, hogy itt kellene maradnia a szigeten, mert úgy még rábukkanhatna valahol?

A várakozók közben elindultak fel a kompra. Foch gondolatban gyorsan számba vette az esélyeit, és végül úgy döntött, hogy Wolf nyomában marad. Róla legalább tudja, hol van, és előbb-utóbb biztosan újra találkozni fog majd a Tavistock lánnyal. Úgyhogy neki csak ki kell várnia azt a pillanatot.

A halászsapkás férfi felsétált a hajóhídon, és bement a fedett utastérbe. Foch követte, és két sorral mögötte ült le, egy öregember mellé, aki egy láda sózott halat tartott az ölében. Pár perc múlva beindították a motorokat, és mozgásba lendült a komp.

Foch hátradólt, és Wolf tarkójára szegezte a tekintetét. Gyomra hamar felkavarodott a benzin és a szárított hal szagától, s a kompot is erősen dobálta a hullámvész. Foch félt, hogy a végén még ki fogja adni magából az ebédjét és a kávéját. Gyorsan felállt, kitámolygott a hajókorláthoz, és mélyeket szippantott a friss levegőből. Miután jobban lett, visszaindult az utastérbe. Helye felé tartva el kellett mennie Wolf mellett, és futólag odapillantott rá. Vagyis nem rá, hanem arra a férfira, akit eddig Richard Wolfnak hitt. Az idegen ugyanazt a viharvert szédzsekit és fekete halászsapkát viselte, mint Wolf a kikötőben, de jó pár évvel fiatalabb volt nála, és szemlátomást nemrégiben borotválkozott.

Foch körbenézett, de Wolfot sehol sem találta a tágas kabinban. Aztán odakint sem. És a felső fedélzeten is hiába kereste. Miközben visszanézett az egyre távolodó szigetre, száját fojtott káromkodás hagyta el. Csúnyán felültették! Wolf és a nő még mindig Paroszon vannak. Ott kell lenniük, ő meg itt hajókázik Pireusz felé...

Dühében nagyot csapott a hajókorlátra, és pokolba kívánta magát az ostobaságáért. Az a rafinált Wolf bevetett egyet a trükkjei közül, és már megint sikerült átvernie őt. A kabinban ülő férfit nem lenne érdemes kifaggatnia. Biztosan csak egy helybeli, akit Wolf lefizetett azért, hogy játssza el a szerepét.

Foch az órájára pillantott, és számolgatni kezdte, mennyi idő alatt juthat vissza bérelt kishajóval Paroszra. Némi szerencséivel még ma éjjel megtalálhatja Wolfékat. Már ha még egyáltalán a szigeten vannak. De ha nem, akkor is a nyomukra fog jutni, ha addig él is. Lehet, hogy Wolf profi, de ő sem ma kezdte a szakmát.

Richard egy kávéházból nézett a kikötőből kifutó komp után, és száját megkönnyebbült sóhaj hagyta el. Bevált a régi szerepcserés fogás. Egészen biztos, hogy senki sem követte, amikor lejött a kompról. Gyanúját egy kopaszodó férfi keltette fel, aki egyszerű turistának volt öltözve, de éberren figyelte a beszálló utasokat, és tekintete Richard arcán is megakadt egy pillanatra. Ő pedig pontosan neki vetette ki a csalit.

A szerepcsere úgy ment, mint a karikacsapás. Amint belépett az utastérbe, szédzsekijét és sapkáját Richard ledobta egy ülésre, és a túlsó kijáraton át elhagyta a kabint. Sofia öccsével, aki egy méter nyolcvanöt magas és fekete hajú volt, már ko-

rábban megbeszélte, hogy ő fogja magára venni a dzsekit meg a sapkát, aztán leül, és arcát eltakarva karjára hajtja a fejét, mintha aludna.

Richard a fedélzeten, ládák mögé húzódva megvárta, hogy az összes utas be szálljon, aztán gyorsan leszaladt a kompról. Senki sem jött le utána.

Miután fizetett, Richard kísértelt a kávéházból, és beült Sofia kocsjába. Tíz kilométert kellett megtennie az öböl felé, amelyben Sofia családjának kis halászhajója állt begyújtott motorral, indulásra készen. Richard egy csónakkal kivezett a Melina névre keresztelt hajóig, és a kötélletrán felmászott a fedélzetre, ahol Beryl várt rá.

– Minden rendben – mondta a férfi, miután megölelte és megcsókolta a lányt. – Leráztam az ürgét.

– Már attól félttem, hogy engem ráztál le.

– Abban ne is reménykedj! – felelte Richard mosolyogva.

Beryl fekete haja lobogott a szélben, szeme zöld volt, mint az Égei-tenger kristálytisza vize, és Richardot Kirkére vagy Aphroditéra emlékeztette, azokra a görög istennőkre, akik örök időkre büvkörükben tudtak tartani egy férfit.

Sofia fivérei felvonták a horgonyt, és a Melina elindult a nyílt tenger felé. Sokáig vad hullámok dobálták a hajót, és erősen fújt a nyári szél, de naplementekor hirtelen elült. Az égbolt gyönyörű vörösbe öltözött, és jégsima lett a víztükör. A környező szigeteknek már csak a körvonalait lehetett kivenni a leszálló alkonyatban.

– Késő éjjel lesz, mire megérkezünk – jegyezte meg Sofia, aki Richard és Beryl mellett álldogált a fedélzeten.

– Pireuszba? – kérdezte Richard.

– Nem, ott túl nagy a nyüzsgés. Monemvasziá-ban kötünk ki. Arról sokan azt sem tudják, hol van.

– És aztán mi lesz?

– Ki-ki megy a maga útjára. Maguk is, mi is úgy leszünk a legnagyobb biztonságban. – Sofia odapillantott a hajókormányánál álló bátyjaira, akik nevetgélve lapogatták egymás hátát. – Ők azt hiszik, hogy ez az egész csak egy jó kis kaland. Pedig ha látták volna Gerard apját...

– Maga fél? – kérdezte Beryl. Sofia feléje fordult.

– Inkább Gerard miatt aggódom. Lehet, hogy már keresik.

– Azt nem hiszem – mondta Richard. – Az ő tanúvallomásától nem kell tartaniuk. Még kislány volt, amikor eljöttek Párizsból.

– Hallhatták, hogy azért így is sok mindenre emlékeznek – válaszolta Sofia.

Richard a fejét csóválta.

– Igaz, csak én még mindig nem tudom összeilleszteni a kockákat.

– Maga nem, de a gyilkos talán igen. És akkor Gerard lesz a következő áldozata. – Sofia visszanezített a szigetre, ahonnan barátja nem volt hajlandó elmenekülni. – Egyszer még az önfejűsége lesz a veszte – dünnyögte, aztán bement a kabinba.

– Szerinted mit jelentett annak az alacsony férfinak a látogatása a Myrha utcában? – kérdezte Beryl Richardtól. – Mi lehetett az aktatáskájában? Pénz azért, hogy Rideau hallgasson?

– Az is.

– Úgy érted, hogy nemcsak pénz, hanem valami más is?

A férfi Berylre nézett, akinek arcát fénybe borította a lebukó nap, és tekintete éber, figyelmes volt. Okos lány, gondolta. Pontosan tudja, mire gondolok.

– Mérget vennék rá, hogy más is volt a táskában – felelte végül. – A mi titokzatos Scarlatti kisasszonyunk szeretője igencsak kínos helyzetbe került. A szerelmi fészkében ott feküdt két halott, és ő biztos lehetett benne, hogy hamarosan kiszáll a rendőrség. Gyors megoldást kellett találnia arra, hogy két gondjától is megszabaduljon. Ezért odaküldte az emberét a hallgatási pénzzel, hogy Rideau ne beszéljen róla a rendőröknek.

– És mi lehetett a másik gondja?

– Hogy ő volt az áru.

– Delphi?

– Valószínűleg tudta, hogy a titkosszolgálat a nyomára jutott. Érezte, hogy szorul a nyakán a hurok. Fogta, és belerakta egy aktatáskába a NATO-ira tokát...

– Amelyeket aztán az embere otthagyt a tetőtéri lakásban – fejezte be Beryl a férfi gondolatmenetét. – Apám holtteste mellett.

Richard bólintott.

– Ezt akarhatta Broussard felügyelő az értésünkre adni. Emlékszel, hogy többször is rábökött a tetthelyről készített fényképre? Az ajtó mellé, egy üres helyre. A rendőrségi felvételek készítésekor az aktatáska még nem volt ott. Csak később került oda, és a felügyelő nyilván rájött erre.

– A francia titkosszolgálatnál viszont nyilván úgy gondolták, hogy apám vitte oda az aktatáskát, és ezért lefoglalták. – A lány Richardra emelte a szemét, amelyben eltökéltség csillogott. – De hogyan tudjuk ezt bizonyítani?

– Kiderítjük, ki volt Mademoiselle Scarlatti szeretője.

– Csakhogy az öreg Rideau lett volna az egyetlen tanúnk. Gerard személyleírást sem igen tudott adni arról a férfiről.

– Egy lehetőségünk még mindig maradt. Van valaki, aki tudja, ki volt Delphi. Az, egykori kapcsolata a keletnémet hírszerzésnél. Heinrich Leitner a neve.

Beryl arcára csodálkozás ült ki.

– Azt is tudod, hogy érhetjük el?

– Egy szigorúan őrzött börtönben ül Berlinben. Nem hiszem, hogy bárkit is könnyen beengednek hozzá.

– Esetleg diplomáciai szívességgént?

Richard nevetése kétkedésről árulkodott.

– Egy volt CIA-ügynököt aligha látnak szívesen – mondta. – Az is lehet, hogy Leitner sem akar találkozni velem. Azért persze meg kell próbálnunk – tette hozzá, aztán elfordult, és a hajó tatja fölött a sötétbe boruló tengert nézegette.

Szinte örületbe kergette, hogy együtt van itt Beryllel, olyan közel hozzá, hogy minden rezdülését, még a teste melegét is érzi, és mégsem alhat vele. Azon kapta magát, hogy azt számolgatja, hány órának kell még eltelnie, amíg újra levetkőztesheti, újra szeretheti. Nem is olyan régen még túl gazdagnak tartotta magához, és le-

het, hogy ebben nem is tévedett. Ami most köztük van, talán nem több heves lánynál, az pedig majd magától elmúlik. Utána mind a ketten szomorúak leszünk, de bölcsebbek is, gondolta Richard. E percben azonban nem tudott másra gondolni, csakis Berylre. Nem akart mást, csak őt.

– Szóval akkor innen oda megyünk – mondta a lány halkán. – Berlinbe.

– Kockázatos lesz – válaszolta a férfi, miközben tekintetük egymásba fúródott. – Balul is kiüthet...

– De nem fog, mert te is ott leszel – suttogta Beryl.

Remélem, igazad van, gondolta Richard, miközben karjába vonta a lányt. Adja az ég, hogy igazad legyen!

A dobókockák nekikoppantak a fogda falának, s az egyik ötössel, a másik hatossal felfele állt meg.

– Igen! Igen! – ujjongott Jordan, és diadalmasan a levegőbe csapott. – Ez most akkor mennyi is? Tízezer frank? Dix mille?

Cellatársai, Leroi és Fofó levert bólintással válaszolták meg a kérdését, ő pedig elébük tartotta a tenyerét.

– Adós, fizess! – mondta, és elvigyorodott, amikor a két férfi egy-egy gyűrött, koszos fecnit nyomott a markába. Mindkettőre a tízezres számot firkantották rá. – Még egy kört, uraim?

Fofó megrázta a kockákat, a falnak gurította őket, és felnyögött. Egy hármast és egy ötöst dobott. Leroi két kettést, Jordan viszont újra egy ötöst és egy hatost, s megint két gyűrött cédulát zsebelt be. Ha ez így megy tovább, holnapra milliomos leszek. Legalábbis papíron, gondolta az előtte fekvő adósságleveleket nézegetve. Felvette a dobókockákat, és éppen el akarta gurítani őket, amikor odakintről lépések hallatszottak be a fogdába, és a rácsos ajtó előtt Reggie Vane jelent meg.

– Ezt Helena küldi neked – mondta, miközben a kis nyíláson át betolt egy kosárkát, benne füstölt lazacot és kétszersültet. – Rendes abroszt meg szalvétát is hoztam, mert papírból nem esik jól a falat, mint tudjuk.

– Ahogy mondod – felelte Jordan, és boldogan szemügyre vette a finomságokat. – Igaz barát vagy Reggie.

– Nos, igen... – Az öregúr elvigyorodott, és zavartan köszörülgette a torkát. – Madeline gyerekéért bármit megtesz az ember.

– Hugh bácsi hallatott már magáról?

– A chetwyndi embereitek szerint még mindig elérhetetlen.

Jordan zavarodottan letette a kosarat.

– Ez egyre szebb lesz! Engem lecsuktak, Berylnek nyoma veszett, Hugh bácsi meg valószínűleg titkos küldetést teljesít az MI6 megbízásából – mondta, és járkálni kezdett a cellában. Szemlátomást észre sem vette, hogy Leroi és Fofó sóvár pillantásokat vetnek az enivalókra. – A bombamerényletről kiderült már valami?

– A két robbantásnak egészen biztosan köze van egymáshoz. Mindkettőnél azonos anyagot használtak. Nagyon úgy fest, hogy Berylt ugyanaz a valaki akarta megölni, mint a St. Pierre házaspárt.

– Szerintem csak Marie St. Pierre-t. – Jordan megállt, és kinézett Reggie-re. – De ha ő volt a célpont, mi lehetett az indíték?

Az idős úr a vállát vonogatta.

– Nem hinném, hogy Marie-nak ellenségei lennének. Nem az a fajta.

– A feleséged és Marie sülve-főve együtt vannak. Helena sem tudja, ki akarhatta meggyilkolni a legjobb barátnőjét?

Reggie zavartan pislogott.

– Nos... Bizonyítékaink nincsenek.

Jordan közelebb lépett az öregúrhoz.

– Miről beszélsz?

– Mindenfélét pusmognak. De azok csak pletykák.

– Philippe-ről?

Vane a földre szegezte a tekintetét.

– Úriember ilyesmiről nem beszél. Meg aztán nagyon régen történt már.

– Micsoda?

– Hogy viszonyuk volt. Philippe-nek és Ninának.

Ez az! – gondolta Jordan. Megvan az indíték.

– Mióta tudod már ezt? – kérdezte Reggie-től.

– Úgy tizenöt-húsz éve. Korábban nem is értettem, miért találja annyira ellenszenvesnek Ninát Helena. Szinte már gyűlöli, és valósággal gyilkos pillantásokat vet rá. Eleinte azt hittem, féltékeny. Az az igazság, hogy az én drága jó feleségem soha nem kedvelte a nála... nos, a vonzóbb nőket. Még ma is dühbe gurul, ha szerinte túl sokáig rajta felejttem a szemem egy szép arcon.

– Ő honnan tudta, hogy mi volt Philippe és Nina között?

– Marie mondta el neki.

– Ki tudott még róluk?

– Nem hiszem, hogy túl sokan lettek volna. Szegény Marie aligha kürtölte világá, hogy a férje megcsalta, még hozzá egy olyan nőszeméllyel, mint Nina.

– Mégsem vált el Philippe-től.

– Ragaszkodó alkat, meg aztán mi haszna lett volna abból, ha nyilvános botrányt csinál? Philippe karrierjének egyszer s mindenkorra befellegzett volna. Így viszont már pénzügyminiszter, és jó esélyei vannak arra, hogy még magasabbra jusson. És vele együtt Marie is. Az lesz majd a kitartása ára.

– Már ha megéli.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy Philippe megöletné a saját feleségét? És ha igen, akkor miért csak most?

– Lehet, hogy Marie ultimátumot adott neki. Gondolj bele, Reggie! Philippe csak pár lépésre van attól, hogy miniszterelnök legyen. A felesége pedig talán felszólította, hogy válasszon. Vagy a szeretője, vagy ő.

Reggie elgondolkodott.

– Ha Ninát választja, Philippe-nek meg kell szabadulnia a feleségétől.

– De mi van akkor, ha Marie mellett dönt, és cserbenhagyja Ninát?

A két férfi egy ideig homlokát ráncolva nézett egymásra a rácsos fogdaajtón át.

– Hívd fel Daumier-t! – mondta végül Jordan. – Mondd el neki is, amit nekem most elmondtál Philippe és Nina viszonyáról! És kérd meg, hogy figyeltesse Ninát!

– Nem gondolhatod komolyan, hogy...

– Én azt gondolom – szólt közbe Jordan –, hogy tévedtünk, amikor politikai szándékot sejtettünk a merénylet mögött. Kozmikus Szolidaritás nevű terrorista csoport nem létezik, csak ködösítésre szolgált, hogy elterelje a figyelmet a robbantás valódi okáról.

– Az pedig szerinted személyes ok volt?

– Mint általában lenni szokott a gyilkosságoknál – felelte Jordan.

A berlini gép légiutas-kísérője nemigen értette, miből vehetett első osztályra jegyet egy ilyen szakadt pár. Mindkettőjük ruhája gyűrött volt, és sötét napszemüveget viseltek, de így is látszott rajtuk, hogy halálosan kimerültek. A férfi legalább egy hete nem borotválkozhatott, a nő csúnyán leégett a napon, és fekete haja nemcsak kócos, hanem koszos is volt. Egyetlen csomagjukat, a nő ócska szalmatáskáját vastag porréteg borította.

A légikisasszony mosolyt erőltetett magára, és megkérdezte tőlük, parancsolnak-e koktélt.

– Bloody Maryt kérek – felelte a nő tökéletes brit angolsággal.

– Én pedig Rob Royt – mondta a férfi. – Nem túl keserűen.

A stewardess hátrament az italokért, s amikor kivitte őket, a férfi és a nő egymás kezét szorongatta, és úgy mosolyogtak a másikra, mint két fáradt, de szerencsés túlélő.

– Egészségünkre? – kérdezte a férfi.

– Arra bizony! – felelte a nő, aztán vigyorogva koccintottak.

Amikor felszolgálták az ételeket, homárpástétomot és bárányjavad gombás vad rizzsel, a férfi és a nő is mindenből kétszer kért, és egy-egy kis-üveg bort is megittak. Utána összegömbölyödtek az ülésükön, és elaludtak. A repülő már leszállt Berlinben, és a fogadóépülethez is odagördült, amikor azok ketten felriadtak. Akkor viszont azonnal tökéletesen éberek lettek. A gépet utolsókként hagyták el.

A légiutas-kísérő mögöttük lépett be a tranzitváróba, és látta, hogy egyszer csak két férfi állta el a furcsa pár útját. Ők erre gyorsan megfordultak, mintha vissza akartak volna menekülni a repülőre, ám akkor még három férfi került elő a semmiből, és a pár nem menekülhetett előlük. A nő arcára rémület ült ki, a férfi pedig mogorva képet vágott, mint aki belátta, hogy legyőzték.

Terroristák lehetnek, vagy körözött bűnözők, és most elkapták őket, gondolta a légikisasszony, és roppant elégedett volt önmagával. Ő mindjárt látta, hogy valami nincs rendben velük. Ilyenek nem szoktak első osztályon repülni.

Richardot és Berylt egy ablaktalan helyiségbe kísérték, és rájuk csapták az ajtót.

– Ezek vártak bennünket – mondta a lány. Richard ingerülten fel-alá járkált.

– Igen – morogta. – Valahonnan megtudták, hogy Berlinbe készülünk.

– De honnan? A jegyeket nem hitelkártyával fizettük, hanem készpénzzel. A fickók pedig, akik behoztak ide bennünket, a repülőtér biztonsági szolgálatához tartoznak. Ha meg akarnak ölni minket, akkor miért kellett előbb még bezárniuk?

– Hogy ne lövessétek le a fejeteket a nyakatokról – szólalt meg egy ismerős hang. – Azért.

Beryl megpördült a tengelye körül, és döbbsen meredt az ajtóban álló tömzsi férfira.

– Hugh bácsi?

Nagybátyja mogorván méregette a lány gyűrött ruháját és borzas haját.

– Meglep az új külsőd. Mióta jársz-kelsz úgy a világban, mint egy cigánylány?

– Azóta, hogy fél Görögországot bebolyongtuk, és az ottani kis falvakban a hitelkártya nem tartozik a kedvelt fizetési eszközök közé.

– Berlinbe azért csak eljutottatok. – Az idős férfi Richard felé fordult. – Szép munka volt, Wolf.

– Némi támogatást azért szívesen vettem volna.

– Mi pedig örömmel megadtuk volna, de egészen addig nem tudtuk, hol keresünk benneteket, amíg nem beszéltem az üzlettársaddal. Sakaroff mondta el nekem, hogy úton vagytok Berlinbe.

– És te mit keresel itt, Hugh bácsi? – kérdezte Beryl. – Azt hittem, már megint valamilyen titkos küldetést teljesítesz.

– Vadászaton vagyok.

– Ha jól sejtem, nem nyúlra vadászol.

– Nem, hanem válaszokra. És azt remélem, hogy Heinrich Leitnertől majd megkapom őket. – Az idős úr még egyszer végigmérte unokahúga öltözékét, és nagyot sóhajtott. – Előbb elmegyünk a szállodámba, hogy rendbe hozzassátok magatokat, aztán pedig meglátogatjuk Herr Leitnert a börtönben.

– Engedélyezték, hogy beszéljünk veled? – kérdezte Richard meglepetten.

– Szerinted mivel töltöttem én itt az időmet? Napok óta csak az illetékes hivatalnokokat etetem és itatom – felelte az idős úr, aztán intett nekik, hogy kövessék. – A kocsik már vár.

Hugh bácsi szállodai lakosztályában Beryl és Richard lemosta magáról a háromnapos görög port és piszkot. Ruhákat is hoztak nekik, hogy visszafogott, hivatalos öltözékben jelenhessenek meg a szigorúan őrzött fegyintézetben.

– Mi a biztosíték arra, hogy Leitner igazat fog mondani nekünk? – kérdezte Richard, amikor már megint a kocsiban ültek.

– Arra nincs biztosíték – felelte Hugh. – Még az sem biztos, hogy bármit megtudunk tőle. Kelet-Berlinből vezette a párizsi műveleteket, úgyhogy a fedőneveket ismerte, az arcokat viszont nem feltétlenül.

– Akkor még az is megeshet, hogy semmire sem megyünk ezzel a látogatással.

– Ahogy már mondtam, Wolf, ez itt most egy vadászkirándulás. Azon pedig az ember időnként csak bakot lő, máskor viszont díjnyertes trófeával indulhat haza.

– Vagyis a mi esetünkben az áruló nevével.

– Ha Leitner hajlandó lesz az együttműködésre.

– És te el tudod majd viselni az igazságot?

Richard, bár Hugh-nak tette fel a kérdést, valójában Berylnek szánta, és rá is nézett közben. Még mindig kiderülhet, hogy Bernard vagy Madeline volt az áruló, üzente a tekintete.

– Úgy gondolom, a nem tudásnál bármi más jobb. Nagyobb a veszély, amíg sötétben tapogatódzunk – felelte az idős férfi. – És nekünk Jordanre is gondolnunk kell. Vannak embereim, akik vigyáznak rá, de így is beüthet a baj.

A baj már rég beütött, gondolta Beryl, miközben a kocsiablakon át az egykori Kelet-Berlin szürke és lepusztult házait nézegette. A börtön, egy elektromos kerítéssel körülvett, hatalmas betonerőd még a többi épületnél is visszataszítóbb volt. Biztonsági zsilipeken és fémkereső kapukon kellett áthaladniuk, s bár Hugh bácsit szemlátomást várták már, jövetelét mintha terhesnek érezték volna. A börtönparancsnok irodájában aztán udvariasabb lett a hang. A látogatókat teával kínálták, a férfiakat pedig még szivarral is. Richard nem kért, Hugh viszont elfogadta.

– Leitner a legutóbbi időkhöz nem működött együtt velünk – mondta a parancsnok, és ő is szivarra gyújtott. – Eleinte még azt is tagadta, hogy bármiféle szerepet játszott volna ebben az ügyben. Az aktáinkból azonban egyértelműen kiderül, hogy ő irányította a párizsi műveleteket.

– Neveket említett? – kérdezte Richard.

– Ugye maga a CIA-nél volt, Mr. Wolf? – nézett rá szivarfüstjén át a börtönparancsnok.

Richard kurtán bólintott.

– Valamikor régen. Már sok éve kiszálltam.

– Azt azért bizonyára tudja még, mit jelent, ha valakire az egykori társai vadásznak.

– Igen, tudom.

A német férfi felállt, és az ablakból lenézett a szögesdrótokra.

– Berlin tele van olyanokkal, akik maguk mögött szeretnék hagyni a saját árnyékukat. A régi életüket. Pénzért vagy meggyőződésből, de mind ugyanazt az urat szolgálták. Az uruk azonban meghalt, és ők most el akarnak rejtőzni a múltjuk elől.

– Leitner börtönben ül. Semmit sem veszíthet, ha beszél.

– Azoknak viszont, akik egykor neki dolgoztak, és még nem derült fény a kilétükre, nagyon is sok a veszítenivalójuk. Mindent elveszhetnek. A Stasi-aktákat időközben megnyitottuk, s naponta újabb és újabb kíváncsi emberek tekintenek beléjük. Közülük aztán sokan rádöbbennek az igazságra, például arra, hogy a férjük, a barátjuk vagy a szerelmük az ellenségnek dolgozott. –A börtönparancsnok elfordult az ablaktól, és Richardra szegezte fakókék szemét. – Ezért nem mondott eddig Leitner neveket. Védeni akarja a volt ügynökeit.

– De az előbb mintha azt mondta volna, hogy újabban együttműködőbb lett.

– Igen, néhány hete valóban így van.

– Mitől gondolta meg magát?

A parancsnok kis ideig habozott a válasszal.

– Az orvosok szerint komoly baj van a szívével. Fel fogja mondani a szolgálatot. Leitner tudja, hogy közel a vég, és némi kényelemért cserébe hajlandó ezt-azt elmondani.

– Akkor talán a mi kérdéseinkre is válaszolni fog.

– Ha éppen olyan hangulatban találjuk. – A börtönparancsnok az ajtóhoz indult. – Lássuk, milyen kedvében van ma Herr Leitner.

A hosszú folyosókon biztonsági kamerák és mogorva tekintetű fegyőrök figyelték őket, miközben eljutottak az épület szívébe. Itt nem voltak ablakok, és mintha még a levegőt is hermetikusan el akarták volna zárni a külvilágtól. Innen mindenki már csak holtan juthat ki, gondolta Beryl.

Végül az ötös számú fogda előtt álltak meg. Az ajtót két ór nyitotta ki, a két zár közül mindegyiküknek csak az egyikhez volt kulcsa. Odabent egy faszéken, arcán oxigénmaszkkal ült egy idős férfi. Rabruhája, a sárgásbarna ing és nadrág, amelyen nem viselhetett övet, túl nagy volt összeesett testére. A neonfény az arcát is sárgásra színezte. Széke mögött oxigénpalack állt, és a teljes csendben még azt is hallani lehetett, hogyan áramlik sziszegve a levegő a beteg orrához vezető csőben.

– Jó napot, Heinrich! – köszönt a börtönparancsnok.

Leitner nem válaszolt, csak szemhunyorítással nyugtázta az üdvözlést.

– Látogatót hoztam magához. Lord Lovat Angliából utazott ide. Ismeri a nevét?

Az idős német férfi kék szeme újra megvillant.

– MI6 – suttogta aztán alig hallhatóan.

– Igen – felelte Hugh. – De már nyugdíjba vonultam.

– Én is – mondta Leitner, és szemlátomást nem tréfának szánta a választát, aztán Berylre és Richardra nézett.

– Az unokahúgom – felelte meg Hugh a ki nem mondott kérdést –, és egy volt kollégánk, Richard Wolf.

– CIA? – kérdezte Leitner. Richard bólintott.

– Szintén nyugállományban.

A német rab halványan elmosolyodott.

– Igencsak eltérő módon töltjük jól megérdemelt pihenőnket! – mondta, és visszafordult Hugh felé. – Roppant kedves magától, hogy emberbaráti látogatást tesz az egykori ellenségénél.

– Nem kimondottan ezért vagyok itt – válaszolta Hugh.

Leitnerre köhögés tört rá. Sokáig nem tudta abbahagyni, s amikor végre sikerült, a megerőltetéstől egészen lila volt a/, arca.

– Mit akarnak tőlem? – kérdezte.

– A párizsi kettős ügynöke valódi nevét. Azét az emberét, akinek Delphi volt a fedőneve.

A rab hallgatott.

– Ismerősnek kell találnia a Delphi nevet, Herr Leitner. Éveken át kapott tőle értékes iratokat. Ő volt a NATO-hoz beépített embere. Emlékszik?

– Az húsz éve volt – dünnyögte Leitner. – Ma már más időket élünk.

– Mi csak a nevét akarjuk, semmi többet.

– Hogy aztán ugyanúgy bekasztlizzák, mint engem? Hogy őt is megfosszák a napfénytől és a friss levegőtől?

– Azért, hogy abbamaradjanak a gyilkosságok – mondta Richard.

– Miféle gyilkosságok? – ráncolta össze Leitner a homlokát.

– Nemrégiben megöltek egy francia ügynöknőt Párizsban, Görögországban pedig agyonlőttek egy férfit. Mindkét esetben köze van Delphi-hez.

– Az lehetetlen – felelte a német férfi.

– Már miért lenne az?

– Mert Delphit elaltatták.

Hugh kérdően nézett Leitnerre.

– Azt akarja mondani, hogy meghalt?

– Az nem lehet – szólt közbe Richard. – Ha Delphi már nem él, miért folynának még mindig a gyilkosságok?

– Ennek az egésznek talán nincs is köze Delphi-hez – mondta Leitner.

– Vagy talán maga hazudik nekünk – felelte Richard.

Leitner elmosolyodott.

– Még az is lehet – mondta, aztán hirtelen megint olyan hevesen kezdett köhögni, mintha meg akarna fulladni. Csak úgy tudott megint beszélni, hogy minden mondat után orrához tartotta az oxigénmaszkot. – Delphi pénzért dolgozott nekünk, nem meggyőződésből. Nyilván megértik, hogy mi jobban szerettük az elkötelezett híveket. Azok nem kerültek olyan sokba.

– Szóval ő csak a pénzért csinálta? – kérdezte Richard.

– Rövid idő alatt igencsak tisztességes összeg ütötte a markát.

– Mikor hagyta abba?

– Amikor már mindenki számára túl nagy lett a kockázat. Delphi akkor véget vetett az együttműködésnek, és minden nyomot elmosott maga után, hogy ne leplezhesse le a maguk titkosszolgálatát.

– Ezért ölték meg a szüleimet? Mert Delphine el kellett mosnia a nyomokat? Ezért? – kérdezte Beryl.

– A szüleit? – nézett rá Leitner kérdően.

– Bernard és Madeline Tavistockot. A Pigalle egy tetőtéri lakásában gyilkolták meg őket.

– Gyilkosság és öngyilkosság volt. Olvastam róla.

– Vagy talán mindkettőjüket ő ölte meg. Delphi.

Leitner felemelte a fejét, és Hugh-ra nézett.

– Én arra nem adtam parancsot. És ez úgy igaz, ahogy mondom.

– Vagyis a többi, amit mondott, nem mind volt igaz? – tudakolta Richard.

A német férfi nagyot szippantott az oxigénből, és fájdalmasan felsóhajtott.

– Az igazság, kérem, csalóka tünemény. És mit számít ez ma már? – suttogta, aztán hátradőlt a székén, és a börtönparancsnokra emelte a tekintetét. – Most pihenni szeretnék. Hagyjon magamra, és ezeket az embereket is vigye magával!

– Még egy kérdést engedjen meg, Herr Leitner! – mondta Richard. – Delphi valóban meghalt?

- Alszik. Én ezt a szót használtam.
- Vagyis nem halt meg.
- A maguk számára igen – felelte Leitner mosolyogva.

11.

A kocsiban nem beszéltek arról, amit a börtönben hallottak, mert nem lehettek biztosak abban, kinek is dolgozik valójában a német sofőr. Miután azonban beültek egy zajos étterembe, Richard végre előadhatta az elméletét:

– Delphi alvőügynök. Igen, annak kell lennie. Ezt akarhatta mondani Leitner.

– Alvőügynök? – kérdezte Beryl.

– Igen, valaki, akit például fiatal felnőtt korában beszerveztek, de aztán évekig nem használják – magyarázta a nagybátyja. – Az ilyen ügynökök úgy élnek, mint bárki más, és azon fáradoznak, hogy befolyásos helyzetbe vagy állásba kerüljenek. Amikor pedig megkapják rá a jelet, elkezdik a munkát.

– Szóval ezt értette Leitner azon, hogy Delphit elaltatták. Nem halt meg, de nem is aktív.

– Pontosan.

– A megbízóinak viszont csak akkor lehet hasznára – okoskodott tovább Beryl –, ha jelentős befolyással bír.

– Ami tökéletesen igaz volt Stephen Sutherlandre – vette át a szót Richard. – Amerikai nagykövetségként minden fontos adathoz hozzáférhetett.

– Philippe St. Pierre ugyanúgy megfelel a leírásnak – mondta Hugh. – Pénzügyminiszter, és komoly esélyei vannak arra, hogy ő legyen Franciaország következő miniszterelnöke.

– Ezért aztán nagyon könnyen zsarolható is – tette hozzá Beryl a Philippe és Nina közötti viszonyra és a kapcsolatukból született Anthonyra célozva.

– Beszélek Daumier-val – mondta Hugh –, hogy ellenőriztesse még egyszer St. Pierre-t.

– Egyúttal Ninát is ellenőriztetheti – tette hozzá Richard.

– Ninát?

– Befolyásos embert keresünk, igaz? Ő pedig egy nagykövet felesége és St. Pierre szeretője volt. Az ágyban mindkettőjüktől tudhatott meg titkokat.

Hugh a fejét rázta.

– Azt a tyúkeszű nőt a világ egyetlen titkosszolgálatára sem alkalmazná.

– Vagy éppen azért alkalmaznák, mert róla végképp senkinek sem jut eszébe, hogy ügynök lehet.

Hugh türelmetlenül körbenézett, és tekintetével a pincért kereste.

– Azonnal Párizsba kell mennünk – mondta aztán, és az asztalra tette a kávéik árát. – Nem tudhatjuk, mi történik Jordannel.

– Úgy gondolod, hogy Nina, ha valóban ő az emberünk, kárt tehet Jordanben? – kérdezte Beryl.

– Ninát hosszú évekig figyelmen kívül hagytam – felelte Hugh. – És ezt a hibát nem akarom többé elkövetni.

Richardékért személyesen Daumier ment ki Párizsban az Orly repülőtérre.

– Még egyszer átnéztem Philippe és Nina anyagát – mondta, amikor már a kocsi-
jában ültek. – St. Pierre tiszta, nem jelent biztonsági kockázatot. Az előélete kifo-
gástalan, semmi nem utal arra, hogy alvöügynök lenne.

– És Nina?

Daumier nagyot sóhajtott.

– A mi drágalátos Ninánkkal közel sincs minden rendben. Az első biztonsági el-
lenőrzésénél nem figyeltek fel valamire. Tizennyolc évesen lépett először színpadra
Londonban. Apró, jelentéktelen szerepet játszott, de mégiscsak elindult a színész-
női pályája. Akkoriban egy színésztársa volt a szeretője, egy bizonyos Bert
Klausner, aki az NDK-ból állítólag politikai okokból menekült Nyugatra. Három
évvel később viszont eltűnt Angliából, és többé senki sem hallott felőle.

– Irányító tiszt volt?

– Elképzelhető.

– Hogy nem szűrt szemet senkinek ez a kis viszony, amikor Nina biztonsági el-
lenőrzését végezték? – kérdezte Beryl.

Daumier a vállát vonogatta.

– Bekerült az anyagába, mielőtt hozzáment Sutherlandhez, ám az esküvőjük után
egyszer s mindenkorra felhagyott a színészettel. Diplomatafeleség lett, hivatalos
tisztséget nem töltött be, a feleségeket pedig, főleg, ha amerikaiak, általában nem
kell ellenőrizni. Így aztán Nina is átcsúszott a rostán.

– Vagyis elképzelhető, hogy a keletnémet szeretője beszervezte – mondta Beryl.

– A férje révén pedig később a NATO-iratokhoz is hozzáférhetett. Arra viszont
nincs bizonyíték, hogy ő volt Delphi. És arra sem, hogy gyilkolt volna.

– Így igaz – felelte Daumier.

– Kétlem, hogy Nina önként bármit is beismerne – jegyezte meg Richard. – Vé-
gül is színésznő volt, és valószínűleg minden helyzetből ki tudja vágni magát.

– Éppen ezért azt javaslom – mondta Daumier –, hogy csaljuk csapdába. Ha lép-
nie kell, elárulhatja magát.

– De mi lesz a csali? – kérdezte Richard.

– Nem mi, hanem ki. Jordan.

– Arról szó sem lehet! – tiltakozott Beryl.

– Ő már belement. Ma délután kiengedik az előzetesből, aztán elvisszük egy
szállodába, és ott majd úgy fog viselkedni, hogy felhívja magára a figyelmet.

– Az neki külön kérés nélkül is nagyon jól megy – jegyezte meg Hugh nevetve.

– Az embereim mindenütt ott lesznek a szállodában, és egy esetleges támadás
esetén azonnal közbelépnek.

– Ha valami mégsem pontosan a tervek szerint alakul – aggodalmaskodott Beryl
–, Jordannek baja eshet.

– Az a fogdában is megtörténhet – felelte Daumier. – Így viszont talán választ
kapunk a kérdésünkre.

– És talán még valakinek meg kell halnia.

– Van jobb ötlete?

Beryl előbb Richardra, aztán a nagybátyjára nézett. Egyikük sem szólt egy szót sem, ő pedig tudta, hogy a hallgatásuk beleegyezést jelent.

– Nekem mi lesz a dolgom? – kérdezte meg végül a lány.

– A te jelenléted csak nehezítené a helyzetet – válaszolta Hugh. – Jobb, ha ebből most kimaradsz.

– A Vane házaspár háza tökéletesen biztonságos hely – mondta Daumier. – Beleegyeztek, hogy maga náluk szálljon meg, Beryl.

– Én viszont semmibe sem egyeztem bele.

– Beryl – kezdte Richard halkán, de határozottan. – Jordanre vigyázni fognak. Haja szála sem görbülhet.

– És mi erre a garancia? Kezeskedik ezért bármelyikük is?

A három férfi hallgatott.

– Garancia semmire sincs – törte meg aztán Daumier a csendet. – Nekünk viszont élnünk kell a lehetőséggel. Talán ez az egyetlen esélyünk arra, hogy elkapjuk Delphit.

Beryl kinézett az ablakon, és némi gondolkodás után belátta, hogy másként nem oldhatják meg ezt a rejtélyt.

– Rendben van – mondta végül. – Beleegyezem, de van egy feltételem.

– És mi az?

A lány Richardra emelte a tekintetét.

– Azt akarom, hogy te is legyél ott. Benned megbízom, és tudom, hogy Jordannek nem eshet baja, ha te vele vagy.

– Mellette leszek – bólintott Richard.

– Rajtunk kívül ki tud még erről a tervről? – kérdezte Hugh.

– Csak egypár emberem – felelte Daumier. – Arra külön ügyeltem, hogy Philippe St. Pierre ne értesülhessen róla.

– Reggie és Helena mit tud? – kérdezte Beryl.

– Mindössze annyit, hogy magának biztonságos szálláshelyre van szüksége. Baráti szívességet kértem tőlük, amelyet ők örömmel teljesítenek.

Amint behajtottak a magas kőkerítéstől körülvevő telekre, és kocsijuk mögött becsukódott a kapu, Beryl azonnal biztonságban érezte magát.

Odabent a házban majdnem minden olyan volt, mint náluk otthon: az angol tapéta, a kisasztalon álló teáskanna, mellette az aprósütemény, de még a vázában álló virágok illata is. Reggie és Helena régi barátként fogadták, Beryl pedig úgy gondolta, hogy itt valóban semmi rossz nem történhet vele.

Arra alig jutott ideje, hogy elbúcsúzzon Richardtól. Éppen csak megölelték és megcsókolták egymást, miközben Daumier és Hugh a kocsiban ülve vártak.

– Semmiképpen se mozdulj ki innen! – suttogta Richard. – Itt nincs mitől tartanod.

– Én nem magamért aggódom, hanem érted és Jordanért.

– Ígérem, vigyázni fogok rá. És magamra is.

A férfi még egyszer megcsókolta Berylt, aztán megsimogatta az arcát, és úgy mosolygott rá, hogy neki el kellett hinnie, valóban nem lesz semmi baj.

Richard visszaült az autóba, a lány pedig az ajtóból nézte a telekről kigördülő kocsit és a mögötte visszacsukódó vaskaput. Veled vagyok, gondolta Beryl. Bármilyen történet is, Richard, én lélekben ott leszek veled.

– Gyere, menjünk be! – karolta át a lány vállát Reggie. – Jók az ösztöneim, és most azt súgják, hogy minden rendben lesz.

Beryl gondolatban hálát adott az égnek azért, hogy ilyen jó barátai vannak, aztán a mosolygós arcú öregúrhoz simulva bement a házba.

Jordan letérdelt a földre, megrázta a dobókockákat, és elgurította őket. Két cellatársa mögötte állt, és izgatottan figyelt. A kockák nekiütődtek a falnak, és végül mindkettő ötössel felfelé állt meg.

– Zut alors! – nyögött fel a két szakadt francia egyszerre.

Jordan diadalmasan a levegőbe bokszolt.

– Oh, lá lá! – kiáltotta, és csak most vette észre, hogy ketten is állnak a fogda rácsos ajtaja előtt. – Hugh bácsi! – mondta, és talpra ugrott. – De jó, hogy itt vagy!

Nagybátyja hitetlenkedve nézett be a fogdába. Egy piros-fehér kockás abrosszal leterített priccsen tányér feküdt, rajta felszeletelt marhasült, párolt lazac és egy fűrt szőlő. Műanyag vödörben egy palack bor hűlt, az ágy melletti széken pedig fél tucat bőrkötéses könyv sorakozott szép rendben, és még egy szál rózsza is állt ott vázában.

– Ez itt egy rendőrségi cella lenne? – kérdezte Hugh tréfálkozva.

– Kicsinosítottam kicsit – felelte Jordan. – Az étel, amit itt adnak, ehetetlen. Ezért inkább mást hozattam helyette, meg némi olvasnivalót is. De attól ez még fogda maradt, nagyon is az – kocogtatta meg Jordan jelentőségteljesen a rácsokat, aztán Daumier-hoz fordult. – Kezdjük?

– Ha még mindig akarja.

– Nincs más választásom, legalábbis, ha belegondolok a lehetőségekbe.

Az őt kinyitotta a fogdaajtót, és Jordan összegöngyölt ruháival a hóna alatt már kilépett a folyosóra, amikor hirtelen eszébe villant, hogy nem köszönt el a cellatársaitól, és így nem akart távozni. Amint visszafordult, meglátta, hogy Fofó és Leroi búbanatosan néznek rá.

– Ennyi, srácok – mondta Jordan, aztán kis ideig a megfelelő szavakat kereste. – Páratlan élmény volt – tette hozzá végül, és hirtelen jött ötletének engedve méret után készült vászonzakóját odadobta az elképedt Fofónak. – Azt hiszem, ez jó lesz rád. Viseld egészséggel!

Jordan búcsút intett a két francia bűnözőnek, aztán követte a többieket. Miután elhagyták a rendőrség épületét, Daumier a Ritzbe vitte őket. Jordan ugyanazon az emeleten kapott szobát, amelyiken korábban a lakosztálya volt. Aki ad magára, ilyen környezetben várja, hogy megpróbálják eltenni láb alól, gondolta némi akasztófahumorról, miután lezuhanyozott és átöltözött.

– Az ablakok golyóbiztosak – mondta Daumier. – Az előszobát bemikrofonoztuk, és a szemközti szobában már ott van két emberünk. Ezt pedig tegye el! – tette hozzá, és aktatáskájából automata revolvert húzott elő.

Jordan felvont szemöldökkel méregette a fegyvert.

– Végszükség esetére? Ha esetleg nekem kell majd megvédenem magam?

– Ez csupán elővigyázatosság. Tud bánni vele?

– Azt hiszem, igen – felelte Jordan, és gyakorlott mozdulatokkal ellenőrizte a tárat, aztán Richardra nézett. – Most mi jön?

– Maga lemegy az étterembe. Egyen ráérősen, és érje el, hogy az alkalmazottak közül minél többen felfigyeljenek magára! Adjon nagyvonalú borraivalót, viselkedjen feltűnően, aztán jöjjön vissza ide!

– És itt mit csináljak?

– Semmit. Attól kezdve csak várunk, és majd meglátjuk, ki kopogtat be magához.

– És ha senki sem fog?

– Attól ne tartson! – felelte Daumier mogorván. – Száz százalék, hogy lesz, látogatója.

Amiel Foch telefonja alig fel óra múlva szólalt meg. Ugyanaz a szobalány hívta, aki egy hete segítségére volt abban, hogy bejusson a Tavistock testvérek lakosztályaiba.

– Visszajött – mondta a nő. – Az az angol.

– Jordan Tavistock? De hát ő előzetesen van...

– Épp most találkoztam vele itt a szállodában. A 315-ös szobában lakik. Úgy láttam, egyedül van.

Foch meglepett képet vágott. A család jó kapcsolatai, gondolta, ezek szerint megtették a hatásukat. Hála nekik, Jordan Tavistock megint szabad. És ha szabad, akkor jó célpont is.

– Be kell jutnom a szobájába – jelentette ki. – Még ma este.

– Én nem segíthetek – felelte a szobalány.

– Egyszer már segített. Most kétszer annyit fizetek, mint a múltkor.

A szobalány megvetően felhorkant.

– Az nem elég. Végül is az állásommal játszom.

– Meglátja, nem leszek hálátlan. Csak még most az egyszer adja oda a kulcsát!

A vonalban sokáig csend volt.

– Előbb én kapom meg a borítékot, aztán maga a kulcsot – mondta végül a nő.

– Rendben – felelte Foch, és letette a kagylót, de mindjárt fel is vette megint, hogy feltárcsázza Anthony Sutherland számát. – Jordan Tavistockot kiengedték – jelentette. – Megint a Ritzben szállt meg. Érvényes még a megbízása?

– Igen, de ezúttal eredményt is akarok. Olyannyira, hogy személyesen veszem kezembe az ügyet. Mikor indulunk?

– Nem hiszem, hogy az okos lenne...

– Azt kérdeztem, mikor indulunk.

Fochnak már nyelve hegyén volt egy indulatos válasz, de sietve lenyelte. Tudta, hogy nem lenne szabad magával vinnie Sutherlandet. A pasas beteges kukkoló, most azonban már nem éri be ennyivel, hanem meg akarja tapasztalni, micsoda ha-

talom az, ha megölhet valakit. Foch már évekkkel ezelőtt, első találkozásukkor érezte, hogy Anthonynak újabb és újabb borzongató izgalmakra van szüksége. Hajszolja őket, mert nem tud meglenni nélkülük, sem az ágyban, sem másutt. Most pedig új tapasztalatot akar szerezni. A gyilkolás tapasztalatát. És ez hiba. Súlyos hiba.

– Ne felejtse el, kitől kapja a bérét, Monsieur Foch! – mondta Sutherland. – És szemérmetlenül magas bért kap. Itt én hozom a döntéseket, nem maga.

Akkor is, ha azok a döntések ostobák és veszélyesek? – futott át Foch fején a kérdés, de fennhangon végül mást válaszolt:

– Ma este jó lesz. Megvárjuk, hogy lefeküdjön aludni.

– Ma este – ismételte meg Anthony. – Ott leszek.

Fél tizenkettőkor Jordan lekapcsolta a villanyt a szobájában, aztán három párnát tett az ágyon a takaró alá, hogy úgy tűnjön, mintha ő fekédné ott. Amikor ezzel megvolt, leült Richard mellé az ajtóhoz, és a sötétben várta, hogy valami történjék végre. Eddig halálra unta magát. Daumier kihozta a rendőrségről, de most meg itt, a szállodai szobájában lett fogoly. Két órán át tévét nézett, a *Paris Match* összes cikket elolvasta, és öt keresztretjvényt is megfejtett. Mi a fenét kellene még tennem, hogy idecsaljam a gyilkost? – találgatta magában. Talán küldjek neki nyomtatott meghívót?

– Maga sokszor csinálta ezt régebben, Wolf? – kérdezte Jordan, és nagy sóhajjal a falnak dőlt.

– Igen, gyakran kellett tétlenül várakoznom. A munkám sokszor volt unalmas, de legalább annyiszor félelmetes is.

– És miért hagyta abba? Az unalom vagy a félelem miatt?

Richard nem válaszolt azonnal.

– A gyökértelenség miatt.

– Vagy úgy! Otthonra vágyott. Meleg fészekre – mosolyodott el Jordan. – Mondja csak, a húgom beleillik abba a képbe?

– Beryl... remek lány.

– Én nem ezt kérdeztem.

– A kérdésére csak annyit mondhatok, hogy nem tudom. – Richard megmozgatta a vállát, hogy meglazítsa az izmait. – Néha úgy érzem, egyáltalán nem illünk össze. Az természetesen nekem is megy, hogy szmokingba bújjak, és egy pohár konyakkal a kezemben társalogjak, de áltatni senkit sem akarok. Magamat a legkevésbé. És Beryl sem.

– Komolyan azt képzeled, hogy ő egy kinyalt piperköere vágyik?

– Nem tudom, mire vágyik, és azt sem, hogy mit akar. Most nyilván szerelmesnek hiszi magát, de hogy a fenében lehet bárki is biztos az érzéseiben, amikor ilyen örült dolgok történnek?

– Előbb-utóbb nyugalom lesz megint. Talán várniuk kellene addig a döntéssel.

– Aztán pedig viselnünk a következményeit.

– De azért már most is van valami maguk között?

Richard meglepetten nézett Jordanre.

– Mindig ilyen élénken érdeklődik a húga szerelmi élete iránt?

– A legközelebbi férfi rokonaként az is feladatomban, hogy vigyázzak Beryl tisztességére. – Jordan halkán felnevetett. – Lehet, hogy egy szép napon majd le kell lőnöm magát, Wolf. Már ha túléltem ezt az éjszakát.

Richard is elnevette magát, aztán csendben ültek tovább, és vártak. Éjjel egykor egyszer csak valahol a folyosón becsukódott egy ajtó. A lépcsőházé lehetett. Jordán azonnal lázas izgalom lett úrrá.

– Hallotta? – kérdezte suttogva.

Richard már térdre ereszkedett, és Jordan érezte, hogy ő is feszült. Hol lehetnek Daumier ügynökei? – találgatta rémulten. Lehet, hogy a végén magukra maradnak?

Az ajtózárból kívülről lassan elfordult egy kulcs. Jordan kővé dermedt. Szíve vadul kalapált, nedves lett a tenyere, és erősen meg kellett markolnia a revolverét, hogy ne csússzon ki a kezéből.

Az ajtó végül kinyílt, és két alak lopódzott be a szobába. Egyenesen az ágyhoz indultak, és egyikük azonnal le is adott egy lövést. Másodszor azonban már nem lőhetett, mert Richard rávetette magát, és lerántotta a földre. Jordan a másik behatoló bordái közé nyomta a fegyverét.

– Ne mozduljon! – kiáltott rá.

A férfi azonban nem engedelmeskedett a felszólításnak, hanem megfordult, és kirohant a szobából. Jordan utána eredt, de a két francia ügynök addigra leteperte, aztán talpra rángatta a vadul rúgkapáló férfit, akinek Jordan most már az arcát is látta.

– Anthony? – meredt rá döbbenten.

– Vérzek! – visította Anthony Sutherland. – Ezek betörték az orromat! Betört az orrom!

– Ha sokáig sivalkods, nem csak az orrod fogják betörni – mordult rá Richard.

Jordan arra fordult meg, hogy Richard már kitalálta a szobából a másik férfit, azt, amelyik odabent a lövést leadta. Karját hátracsavarta, és hajánál fogva most a fejét is hátrahúzta, hogy Jordan láthassa az arcát.

– Nézze meg jól! Látta már valahol?

– Ő volt az, aki az ügyvédeknek adta ki magát. Monsieur Jarre.

Richard bólintott, aztán térdre nyomta a zömök franciát.

– Most már csak a valódi nevét kell kiderítenünk.

Az inas már rég kivitte a kávéscsészéket, Helena pedig felment az emeletre, hogy előkészítse a vendégszobát. Reggie és Beryl kettesben üldögéltek a faborítású könyvtárszobában, és konyakot iszogattak. A kandallóban tűz égett, nem azért, mert annyira hűvös lett volna a júliusi éjszaka, inkább csak a hangulat kedvéért.

– Elképesztő, mennyire hasonlítasz édesanyádra – jegyezte meg Reggie.

Beryl két keze közé fogta a poharát, és azt nézegette, hogyan tükrözi vissza az aranyló ital a tűz fényét.

– Ha rá gondolok, csupa olyasmi jut eszembe, ami egy gyereknek fontos, más semmi. A mosolyára emlékszem, és arra, hogy puha volt a keze. Azt csak másoktól hallottam, hogy elbűvölő volt.

– Igen, az volt – felelte Reggie csendesen. – Nem ismertem nála kedvesebb, csodálatosabb nőt.

Beryl felemelte a fejét, és látta, hogy az idős férfi úgy néz a lángokba, mintha egy szívének kedves arcot látna közöttük.

– A mami egyszer azt mondta nekem, hogy te vagy a legrégebbi és a legjobb barátja.

– Ezt mondta? – kérdezett vissza Reggie mosolyogva. – Azt hiszem, így is volt. Tudod, mi már gyerekkorunkban sokat játszottunk együtt. Cornwallban – folytatta, és mintha könnyeket kellett volna kipislognia a szeméből. – Én voltam az első – dühnyögte aztán. – Még Bernard előtt. Azelőtt, hogy... – Reggie nagy sóhajjal félbehagyta a mondatot, és hátradőlt a karosszékében. – De ez már nagyon rég volt.

– Ma is gyakran gondolsz még rá.

– Igen. – Reggie kiitta a konyakját, és azonnal újabb pohárral töltött magának. Már harmadszor. – Amikor csak rád nézek, mindig arra gondolok, hogy Madeline nem halt meg, hanem még mindig él. Az eszemmel persze tudom, hogy ez nem igaz. Akkor sem hozhatom vissza, ha nagyon, ha rettenetesen hiányzik nekem...

Az öregúr hirtelen elhallgatott, mert meglátta, hogy felesége ott áll az ajtóban, és szomorúan ingatja a fejét.

– Azt hiszem, mára abbahagyhatod, Reggie – mondta Helena.

– Ez még csak a harmadik pohárka.

– És hány lesz még?

– Egy rohadt korty sem, ha rajtad múlik – morogta a férfi.

Helena odament hozzá, és megfogta a karját.

– Gyere, drágám! Éppen elég ideig tartottad ébren Berylt. Ideje, hogy elmenjünk aludni.

– Még csak egy óra van.

– Beryl fáradt. Légy belátó!

Reggie a vendégükre pillantott.

– Ó! Igazad lehet – mondta a feleségének, és felkelt.

Bizonytalan léptekkel odament Berylhez, lehajolt hozzá, és arcon csókolta. A lánynak uralkodnia kellett magán, hogy ne rázkódjon össze a nedves, konyakszagú csóktól.

A férfi felegyenesedett, és mintha megint könny csillogott volna a szemében.

– Jó éjszakát, kedvesem! Nálunk tökéletes biztonságban vagy – mondta, aztán kicsoszogott a könyvtárszobából.

Beryl együtt érzően nézett utána.

– Már ő sem a régi – mondta Helena sóhajtva. – Felette is eljárt az idő, de nem hajlandó tudomást venni arról, hogy kevesebbet bír, mint régen. Italból is. – Az asszony kedvesen rámosolygott Berylre. – Remélem, nem untatott halálra.

– Egyáltalán nem. Anyáról beszélgettünk. Reggie azt mondja, rá emlékeztetem.

Helena bólintott, és leült az egyik fotel karfájára.

– Valóban nagyon hasonlítasz rá. Én persze nem ismertem olyan jól, mint Reggie. Az esküvőnkön találkoztam vele először. Ők is friss házások voltak Ber-

narddal, és látszott rajtuk, hogy nagyon boldogok. – Helena felemelte Reggie konyakospoharát, és letörölte az asztalt. – Legközelebb tizenöt év múlva, Párizsban láttam Madeline-t. Semmit sem változott. Már-már ijesztő volt, milyen fiatal maradt, miközben mindenki máson nyomott hagyott az idő.

Hosszú ideig mind a ketten csendben ültek.

– Volt szeretője? – kérdezte végül Beryl alig hallhatóan.

Helena olyan sokáig nem szólalt meg, hogy a lány már azt hitte, nem hallotta meg a kérdését, ám akkor az asszony végre beszélni kezdett:

– Csodálkoznál rajta? Madeline mindenkit elbűvölt. Megvolt benne az a bizonyos valami, amivel mi, többiek nem rendelkezünk. Ez szerencse dolga, sem megszerezni, sem megtanulni nem lehet. Vagy megvan valakiben, vagy nincs. Van, aki így születik, és van, aki nem. Ahogy egyesek ezüstkanállal a szájukban jönnek a világra, mások meg nem.

– Anya nem született ezüstkanállal a szájában.

– Neki arra nem is volt szüksége. Ott volt helyette a varázsa. – Helena váratlanul felállt, és az ajtóhoz indult, de a küszöbről még visszafordult, és rámosolygott a lányra. – Reggel találkozunk. Jó éjt!

– Jó éjszakát, Helena!

Miután magára maradt, Beryl a kandallóhoz sétált, s a kialvó tüzet nézegetve azt találgatta, állt-e az édesanyja valaha is ugyanebben a házban, itt a könyvtárszobában. Egészen biztosan, felelte meg szinte azonnal a saját kérdését, hiszen Reggie volt a legrégebbi barátja. A két házaspár nyilván itt is ugyanúgy összejárt, mint annak idején Angliában. Mielőtt Helena rábeszélte a férjét arra, hogy vállalja el a párizsi állást.

De miért tette? A kérdés egészen váratlanul ötlött Beryl eszébe. Volt-e valamilyen kimondatlan oka annak, hogy a Vane házaspár nagy hamarjában elhagyta Angliát? Helena a Chetwyndtől alig három kilométerre fekvő Buckinghamshireben nőtt fel. Nem lehetett könnyű az egész háztartását összecsomagolnia, és maga mögött hagynia mindent, ami kedves volt neki, hogy átköltözzön egy idegen városba, külföldre, ahol még a helybeliek nyelvét sem beszélte. Ilyesmire senki sem vállalkozik szívesen. Kivéve, ha menekül valami elől.

Beryl felemelte a fejét, és tekintete egy mókás porcelánfigurán akadt meg a kandalló párkányán. A kis kövér férfi egy puskát szorongatott a kezében, amelyen felirat is díszelgett: „Reggie Vane. Csoda, hogy még nem lőtte lábom magát. Tremont Lövészegylet”. A párkányon több emléktárgy is sorakozott még Reggie múltjából: egy focibajnokságon szerzett érem, egy régi fénykép a krikettcsapatról, amelyben játszott, és egy megkövült béka. A házban ez lehet Reggie magánbirodalma, találta ki Beryl az apró tárgyakat nézegetve. Ide vonul el a világtól. Ez a helyiség őrzi a titkait.

A kandalló párkányán, az íróasztalon és a könyvespolcon is álltak fényképek, de Helena egyiken sem volt rajta. Beryl ezt furcsállta, mert az ő édesapjuk dolgozószobája tele volt az édesanyjukat ábrázoló felvételekkel. Odasétált Reggie íróasztalához, és kihúzta a fiókokat. A felsőben csak tollak és mindenféle más írószerek fe-

küldtek a szokásos összevisszaságban, a másodikban pedig egy köteg krémszínű le-
vélpapír meg egy címeket tartalmazó könyvecske volt.

A lány visszatolta a fiókokat, és járkálni kezdett a szobában. Szóval itt őrzöd a
személyes kincseidet, Reggie, gondolta. Itt rejtegeted az emlékeidet. Még a felesé-
ged elől is...

Járkálás közben Beryl pillantása egy bőrrel bevont zsámolyra esett. Az egyik fo-
telhoz tartozott, annak a lábtartója volt, de nem előtte állt, hanem mellette. Ott pe-
dig semmiképpen sem tölthette be a rendeltetését. Hacsak valaki nem azért tolta
oda, az egész falat betöltő mahagóniszekrény elé, hogy felálljon rá, és elérjen va-
lamit.

A jó két és fél méter magas szekrény üvegajtaja mögött régi könyvek sorakoztak,
a tetején pedig két porcelántál feküdt. Beryl fellépett a zsámolyra, és leemelte az
egyik tálat. Poron kívül semmit sem talált benne, és a másodikban sem. Vissza akarta
rakni a tálakat a helyükre, de a második megakadt valamiben. A lány lábujjhegyre
állt, és így már ki tudott tapintani egy lapos, bőrbe kötött tárgyat. Miután nagy ne-
hezen lepiszkálta a szekrény tetejéről, egy fényképalbumot tartott a kezében.

Leült vele a már éppen csak pislákoló tűz mellé, és kinyitotta. Az első fotó egy
fekete hajú lányt ábrázolt. Tizenkét éves lehetett, és lábát lóbálva, nevetve ült egy
hintában. A következő oldalra beragasztott fénykép ugyanarról a lányról készült.
Ezen a felvételen már idősebb volt, ünneplőruhát viselt, és virágokat font a hajába.
Az összes többi fényképen is a fekete hajú lány volt látható, hol gumicsizmában,
amint egy patakban horgászott, hol egy autóból integetett ki, máskor meg éppen fá-
ra mászott. Az utolsó felvételt, egy esküvői képet, középben kettétépték. A vőlegény
nem volt rajta, csak a menyasszony.

Vonásait Beryl azonnal ismerősnek találta, mert egészen olyanok voltak, mint az
övéi. Miközben megérintette a fényképen boldogan mosolygó nő ajkát és feltűzött
haját, magában azt találgatta, mit érezhetett az a férfi, akinek egy másik miatt le
kellett mondania erről a lányról. Le kellett mondania róla, pedig kétségbeesetten,
halálosan szerette. Olyan nagyon szerette, hogy még egy másik országba is elme-
nekült miatta. Amikor pedig nagy szerelme a világ sok-sok városa közül egyszer
csak éppen abban bukkant fel, amelyikben ő élt, a férfinak rá kellett döbbennie,
hogy tizenöt év után is ugyanúgy érez még, és fájdalmát semmi sem enyhítheti.
Nem, amíg az a nő... életben van.

Beryl összecsapta a fényképalbumot, és a telefonhoz sietett. Nem tudta, hol él-
hetné el Richardot, ezért Daumier-t hívta fel, de nála is csak az üzenetrögzítő je-
lentkezett.

– Jó estét, Claude, Beryl vagyok – mondta rá a lány a szalagra, miután végig-
hallgatta a kimért hangon előadott francia szöveget. – Azonnal beszélünk kell. Azt
hiszem, új bizonyítékra bukkantam rá. Kérem, jöjjön el értem. Amint megkapja az
üzenetemet...

Hirtelen félbehagyta a mondatot, amikor kattanást hallott a vonalban. Feszülten
fülelt, de a teljes csendben csak a saját szívverését hallotta, és végül helyére tette a
kagylót. Valaki felvett a házban egy másik telefont, és lehallgatta, amit mondtam,

gondolta. El kell mennem innen. Nem maradhatok egy fedél alatt tovább Reggie-vel, miután rájöttem, hogy akár ő is lehetett a gyilkos.

A lány magához szorította a fotóalbumot, kiszaladt a könyvtárszobából, átvágott az előszobán, kikapcsolta a riasztót, aztán kilépett a házból. Az éjszaka hűvös volt, és a csillagok versenyt ragyogtak a város fényeivel. A vaskapu be volt csukva, és alighanem gondosan be is zárták. Bankigazgatóként Reggie vonzó célpont lehet a párizsi rablók és a terroristák számára, úgyhogy nyilván a létező legjobb biztonsági berendezések őrzik.

Nekem akkor is ki kell jutnom innen, még hozzá észrevétlenül, gondolta Beryl. Hogy utána a rendőrségre megy-e, vagy Laumier-hoz, azt még nem tudta, de egyelőre csak a menekülés érdekelt. A magas falon még egy kaput talált, ám az is be volt zárva. Nincs más megoldás, átmászom a falon, döntötte el a lány. Sietve körbenézett, és felfedezett egy almafát, amelynek ágai benyúltak a kőkerítés fölé. A fotóalbumot hóna alá szorítva felkapaszkodott a fa alsó ágára, és könnyen feljebb jutott, csak közben nagy puffanással újabb és újabb almák hullottak le a földre.

A kőkerítés tetejéről a lány kidobta az utcára a fényképalbumot, s miután ő is utána ugrott, felkapta a földről, és futásnak eredt. Csakhamar meg kellett azonban állnia, mert hirtelen egy zseblámpa éles fénye vakította el.

– Szóval mégsem betörő volt – mondta egy női hang a sötétből. – Te meg mi a csudát művelsz itt, Beryl?

A lány hunyorogni kezdett, és most már ki tudta venni Helena korvonalait.

– Én... Sétálni akartam egyet, de zárva volt a kapu.

– Kinyitottam volna, ha szólsz.

– Nem akartalak felébreszteni – felelte Beryl, és félrefordult. – Nem tarthatnád máshogy azt a lámpát? A szemembe világítasz.

A fény sugar elindult lefele, és végül a fényképalbumon állt meg. Beryl a melléhez szorította, és abban reménykedett, hogy Helena nem fogja észrevenni, ám az asszony már meglátta.

– Azt hol találtad? – kérdezte halkán.

– A könyvtárszobában – válaszolta a lány őszintén.

Nem látta értelmét, hogy hazugsággal próbálkozzon, hiszen a bűnjelet ott tartotta a kezében.

– Ennyi éven át őrizgette – dünnyögte Helena. – Pedig megesküdött nekem, hogy...

– Mire? Mire esküdött meg?

Helena sokáig hallgatott.

– Arra, hogy már nem szereti – suttogta végül, aztán keserűen felkacagott. – Vesztettem egy kísértettel szemben. Amíg élt, semmi esélyem sem volt. Most pedig, amikor már rég meghalt, még mindig nem győzhetem le. Nem, mert a halottak nem öregszenek. És ő örökre megmaradt fiatalnak, gyönyörűnek és tökéletesnek.

Beryl közelebb lépett az asszonyhoz, és kitérte a karját, hogy együtt érzően magához ölelje.

– Semmi sem volt köztük, Helena. Tudom, hogy nem.

– Én nem voltam elég jó neki.

– De hát feleségül vett! Akkor pedig szeretnie kellett...

Helena nem kért a lány vigasztalásából, és dühösen hátrált egy lépést.

– Nem szerelemből vett el. Csakis gonoszságból! Ostoba férfi módjára neki akarta megmutatni, hogy őt nem lehet megsebezni. Egy hónappal az ő esküvőjük után házasodtunk össze. Én csak a vigaszdíj voltam Reggie-nek, ha érted, mire gondolok. Voltak kapcsolataim, és pénzem is volt. Az kellett Reggie-nek, a szerelmemből viszont soha nem kért!

Beryl megint kinyújtotta a karját, de Helena most is elhúzódott előle.

– Véget kell vetned ennek – mondta a lány csendesen. – Válj el tőle, és éld az életed! Még elég fiatal vagy...

– Nekem ő az életem!

– De hát ennyi éven át, mindvégig tudnod kellett! Sejtened kellett, hogy Reggie volt...

– Nem ő volt.

– Gondolkozz, Helena!

– Nem Reggie volt.

– Bolondult anyámért, és nem tudta elengedni. Nem volt képes beletörödni abba, hogy át kellett engednie egy másik férfinak...

– Én tettem.

A hűvösen, közönyösen kimondott két szó hallatán Beryl ereiben megfagyott a vér. Sokáig csak döbbsen meredt az előtte álló asszonyra, ám aztán végre eszébe jutott, hogy el kell menekülnie innen. Már éppen futásnak akart eredni, amikor halk kattanást hallott. Azonnal megismerte a hangot. Kibiztosítottak egy revolvért.

– Nagyon hasonlítasz rá – suttogta Helena. – Amikor sok éve megláttalak Chetwyndben, először már-már azt hittem, ő jött vissza. És nekem most másodszor is meg kell ölnöm.

– De hát én nem az anyám vagyok!

– Most már nem számít, ki vagy, és ezt te is tudod. – Helena felemelte a kezét, és a lány a félhomályban is látta, hogy a fegyver csöve egyenesen rá szegeződik. – Indulj a garázsba! Beryl! Elmegyünk egy kicsit kocsikázni.

Claude Daumier belenézett az előtte fekvő irattartóba.

– Amiel Foch – olvasta. – Negyvenhat éves, és korábban a francia titkosszolgálatnál dolgozott. A nyilvántartás szerint három éve Ciprusnál lezuhant egy helikopterrel, és azóta halottnak hitték.

– Megrendezte a saját halálát? – kérdezte Richard.

Daumier bólintott.

– Egy titkosszolgálatról nem lehet csak úgy kilépni, ha valaki afféle zsoldosként akarja tovább folytatni az életét. Aki ügynök volt, az nem választhat magának szabadon új foglalkozást.

– Ha viszont valakit halottnak nyilvánítanak...

– Pontosan. – Daumier átfutotta a következő oldalt. – Ez az! Megvan a kapcsolat, amelyet kerestünk. 1972-ben Monsieur Foch volt a francia titkosszolgálat és az amerikai nagykövetség összekötője. A feljegyzések szerint Sutherland nagykövet és a családja akkoriban telefonos fenyegetéseket kapott. Amiel Foch aztán évekig kapcsolatban maradt Sutherlandékkal. Később más megbízásokat kapott, amíg... életét nem vesztette.

– És attól fogva egyéni megrendeléseket teljesített – tette hozzá Hugh. – Bármit elvállalt, amivel megbízták.

– Akár gyilkosságot is. – Daumier becsukta az irattartót, és a titkárához fordult. – Hozzák be Mrs. Sutherlandet!

Nina ugyanolyan büszke és magabiztos volt, mint mindig. Miután bevonult a szobába, megvetően végigmérte közönségét, aztán kecsesen leereszkedett egy székre.

– Kissé késő van már ahhoz, hogy előadást tartsak itt maguknak. Nem gondolják? – kérdezte.

Semmi kétség, Nina Sutherland előadást fog tartani nekünk, hacsak nem sikerül kibillentenünk az egyensúlyából, gondolta Richard, miközben leült az asszonnyal szemben.

– Tudja, hogy Anthonyt őrizetbe vették?

Nina szemében félelem villant, de éppen csak megvillant.

– Természetesen tévedés történt. Anthony még soha életében nem követett el semmit.

– Gyilkosságra való felbujtást esetleg? Bérgyilkos felfogadását? – Richard sokatmondóan felvonta a szemöldökét. – Egész sereg tanúnk van, és annyi bizonyíték szól ellene, hogy jó időre rács mögé kerülhet.

– De hát szinte még gyerek, és nem...

– A fia nagykorú, Nina, így tehát büntethető is – szólt közbe Richard, aztán Daumier-ra nézett. – Claude-dal éppen arról beszélgettünk, milyen szomorú is, ha valaki ilyen fiatalon kerül börtönbe. Mennyi idős is lesz Anthony, mire szabadul, Claude? Ötven egészen biztosan.

– Szerintem inkább hatvan – mondta Daumier.

– Hatvan – ingatta a fejét Richard, és még nagyot is sóhajtott hozzá. – Hatvan év majdnem egy teljes élet, és neki még mindig nem lesz felesége, nem lesznek gyerekei. És unokák sem lesznek – vetett Richard együtt érző pillantást Ninára.

Az asszony arca hamuszürke lett.

– Mit várnak tőlem? – kérdezte suttogva.

– Hogy működjön együtt velünk.

– És abból nekem mi hasznom származik?

– Talán belátóak leszünk – mondta Daumier. – A fia végül is... szinte még gyerek.

Nina nagyot nyelt, és félrefordult.

– Ő semmiről sem tehet.

– Két francia ügynök halála szárad a lelkén, és két gyilkossági kísérlet is. Egy Marie St. Pierre, egy pedig Jordan ellen.

– Anthony semmi rosszat nem tett!

– Ahogy vesszük. A piszkos munka elvégzését valóban Amiel Fochra bízta. Mi-csoda szörnyeteget nevelt maga, Nina?

– A fiam csak engem akart megvédeni.

– Mitől?

Az asszony lehajtotta a fejét.

– A múltamtól – suttogta. – Csakhogy a múltunktól sosem szabadulhatunk. Minden más változik, csak az nem, ami már megtörtént.

A múlt, gondolta Richard, és a berlini börtönparancsnok szavai jutottak eszébe. Sokan vannak, akik maguk mögött szeretnék hagyni a saját árnyékukat...

– Maga volt Delphi – mondta Richard fennhangon. – így van? – Miután hiába várta, hogy Nina válaszoljon, közelebb hajolt hozzá, és egészen halkán, már-már bizalmas hangon folytatta: – Izgalmasnak találta a kémek és a kémelhárítók játékát? Vagy pénzért csinálta? Bármilyen is bírta rá, titkokat szolgáltatott ki az ellenségnek. Odaát pedig aktát nyitottak magáról, és ezzel a markukban tartották.

– Csak rövid ideig csináltam!

– Ahhoz mindenesetre elég sokáig, hogy a NATO kémelhárítása gyanút fogjon. Maga pedig sejtette, hogy közel jár a lebukáshoz, ezért el akarta terelni magáról a figyelmet. Valahogy sikerült odacsálnia a Myrha utcai szerelmi fészkeire Madeline-t, aztán pedig Bernardot is, és ott mindkettőjüket lelőtte.

– Ez nem igaz.

– Aztán pedig Bernard holtteste mellett hagyta a NATO-iratokat.

– Nem!

Richard a vállánál fogva maga felé fordította Ninát, hogy a nőnek a szemébe kelljen néznie.

– Utána, mint aki jól végezte dolgát, kisétált onnan, és vidáman élte az életét. Így volt?

Nina elsírta magát.

– Nem én öltem meg őket.

– Nem?

– Esküszöm, hogy nem én tettem. Már halottak voltak!

Richard elengedte az asszonyt, ő pedig magába roskadt, és már egész testét rázta a zokogás.

– Akkor ki tette? – kérdezte Richard. – Amiel Foch?

– Nem. Ezzel nem bíztam meg.

– Philippe volt?

Nina szeme indulatosan megvillant.

– Nem! Ő talált rájuk. Magánkívül volt, amikor felhívott. Félt, hogy őt fogják gyanúsítani. Én pedig felhívtam Focht, és megkértem, hogy kössön alkut Rideauval, a háztulajdonossal. Fizesse le, hogy tegyen hamis tanúvallomást.

– És ki rakta oda a holttestek mellé az iratokat?

– Foch. Úgy kellett becsempésznie az aktatáskát a lakásba, mert addigra már értesítették a rendőrséget.

– Épp az előbb ismerte be, hogy maga volt Delphi – szólt közbe Jordan. – Most meg azt akarja beadni nekünk, hogy a gyilkosságokat egy titokzatos idegen követte el?

– Ez az igazság! – állította Nina.

– Ó, persze! – horkant fel Jordan. – És a gyilkos egészen véletlenül választotta ki éppen azt a lakást, amelyben Philippe és maga rendszeresen találkoztak.

Az asszony értetlenül ingatta a fejét.

– Nem tudom, hogy talált rá a lakásunkra.

– Vagy maga tette, vagy Philippe. Más nem lehetett – mondta Jordan.

– Én soha nem lettem volna... Ő soha nem tett volna...

– Ki tudott még arról a tetőien lakásról? – kérdezte Richard.

– Senki.

– Marie St. Pierre sem?

– Nem – felelte Nina. – Vagy talán mégis – tette hozzá suttogva.

– Tehát Philippe felesége tudott a lakásról.

Nina leverten bólintott.

– De csak ő. Más nem.

– Egy pillanat! – kiáltott fel Jordan hirtelen. –Hát persze! Igenis volt még valaki, aki mindent tudott – mondta.

A többiek mind feléje fordultak.

– Hogyan? – kérdezte Richard.

– Reggie mesélte nekem, hogy Helena tudta, mi van Nina és Philippe között. Marie mondta el neki. És ha Marie tudott a Myrha utcai lakásról...

– Akkor Helena is tudott róla.

Richard és Jordan összenéztek, és mind a ketten Berylre gondoltak. Aztán egyszerre pattantak fel a székekről.

– Küldj utánunk erősítést! – szólt oda Richard Daumier-nak. – Mi előre megyünk.

– A Vane-házhoz?

Richard nem válaszolhatott, mert már kiszáguldott az ajtón.

Beryl megállt a Mercedes mellett, és a kilincsre tette a kezét, de nem nyitotta ki az ajtót.

– Szállj be! – parancsolt rá Helena.

– Kérdéseket fognak feltenni neked – mondta a lány.

– Én pedig majd szépen megválaszolom őket. Aludtam. Érted? Az egész éjszakát átaludtam. Mire felkeltem, te már eltűntél. Szó nélkül elmentél, és azóta senki sem látott.

– Reggie emlékezni fog...

– Ő semmire sem fog emlékezni. Holtrészegre itta magát. Azt hiszi, hogy most is ott fekszem mellette az ágyban.

– Rád fognak gyanakodni.

– Azóta húsz év telt el, Beryl, és engem soha semmivel nem gyanúsítottak. – Helena megemelte a revolvért. – Most pedig szállj be végre! Te vezetsz. Vagy talán azt szeretnéd, hogy változtassak a történetemen? Mondjam azt inkább, hogy betörőnek hittelek, és önvédelemből lelöttelek?

Beryl látta, hogy a pisztoly csöve fenyegetően a mellének szegeződik. Tudta, hogy nincs más választása. Ha nem engedelmeskedik, Helena itt helyben lelövi. Miután beült a kormány mögé, az asszony is beszállt mellé, és ölébe dobta a kocsikulcsot.

– Gyújtsd be a motort!

A lány elfordította az indítókulcsot, és a Mercedes úgy dorombolt, mint egy jólakott macska.

– Anyám nem akart fájdalmat okozni neked – mondta Beryl halkán. – És Reggie-től sem akart soha semmit.

– Ő viszont igen tőle! Még most is látom, hogy bámulta! Álmában pedig a nevét suttogetta. Én feküdtem ott mellette, a felesége, de ő nem rám gondolt, hanem rá. Nem tudtam, soha nem lehettem biztos abban, hogy ők ketten valóban nem... – Helena elhallgatott, és nagyot nyelt. – Indulj!

– Hova?

– Csak ki a kapun! Menjünk már!

Beryl kihajtott a garázból. Helena megnyomta a távirányítót, és a vaskapu kinyílt előttük, mögöttük pedig azonnal visszacsukódott. A fákkal szegélyezett út üres volt, sem kocsik, sem gyalogos nem járt arra. Senki sem látta őket.

A lány tenyere izzadt, és erősen kellett markolnia a kormányt, hogy ne csússzon le róla a keze.

– Apa soha nem bántott téged. Őt miért ölted meg?

– Valakire rá kellett terelnem a gyanút. És ki felelt volna meg jobban ennek a célnak, mint egy halott, aki nem tud védekezni? Az pedig külön jól jött, hogy Nina titkos lakásán történt, ami történt – tette hozzá Helena, és felnevetett. – Látnod kellett volna, milyen buzgón dolgozott Nina és Philippe azon, hogy elboronálják a dolgot.

– És Delphi?

Helena csodálkozva felvonta a szemöldökét.

– Miféle Delphi?

Helenának sejtelve sincs a kémkedésről, állapította meg magában Beryl. Mi pedig egész idő alatt rossz nyomon jártunk. Richard talán soha nem fogja megtudni, mi történt valójában.

Az út kanyarogni kezdett, és már mélyen bent jártak a Bois de Boulogne fái között. Itt, az erdőben fognak rám találni, vagy egy iszapos kis tó fenekén? – futott át Beryl fején a kétségbeejtő kérdés, miközben feltűnt előttük a következő kanyar. Alighanem ez az egyetlen esélyem, gondolta a lány. Ha nem akarom megvárni, hogy megöljenek, harcolnom kell az életemért.

Beryl nem vette fel a kanyarodó út ívét, hanem egyenesben tartotta a kocsit, és beletaposott a gázba. A motor felbőgött, és panaszosan csikorogtak a gumik, amikor az autó hirtelen megugrott.

– Ne! – kiáltotta Helena, és odakapott a kormánykerékhez.

Éppen csak azelőtt, hogy nekicsapódtak volna a sűrűn egymás mellett álló fának, Helenának sikerült oldalra rántania a kocsit. Beryllel a műszerfalnak vágódtak, miközben a Mercedes többször is átfordult velük, és végül a tetején állt meg. Az ablakok szilánkokra törtek, és a négy kerék még a levegőben is tovább forgott.

Berylt az autóduda üvöltése és a fájdalom térítette eszméletre. Borzalmasan fáj a lába, felsőteste beszorult a kormánykerék meg az ülés közé, feje pedig a szélvédő és a műszerfal közé került. Pokoli fájdalmak árán sikerült kicsit eltolnia magát a kormánytól. Miután várt pár pillanatot, hogy levegőhöz jusson, összeharapta a fogát, megint nekirugaszkodott, és végre tágasabb helyre került. Csak sejtette, hogy a vezetőülésre tornázhatta vissza magát. A sötétben semmit sem látott, és a fejre állt kocsiiban nem tudta, mi merre van.

Az egyre erősebb benzinszagot viszont tisztán érezte. Tudta, hogy valahogy ki kell másznia az ablakon, mert a kocsi bármelyik percben felrobbanhat. Vaktában tapogatózni kezdett maga körül, és tenyere alatt valami meleget és nedveset érzett. Nagy nehezen oldalra fordította a fejét, és felsikoltott, amikor meglátta, hogy Helena holtan fekszik mellette.

Most már nemcsak a benzinszag, hanem az üres szempár elől is menekülni akart. Összeszedte a maradék erejét, s bár lábába minden korábbinál erősebb fájdalom hasított, és könny szökött a szemébe, végül az üvegszilánkok között sikerült megmarkolnia az ablakkeretet, aztán pedig egy faágat is. Abba kapaszkodva kihúzta magát az ablakon, kizuhant a földre, de a síkos és lejtős talajon mindjárt tovább is gurult. Végül a fák tövében, egy árokban kötött ki.

Az égbolt hirtelen éles fénybe borult fölötte, és a halálos rémülettől csak homályosan látta a fellobbanó lángokat. Pár pillanat múlva sercegni kezdett a tüzet fogott fű, aztán pedig hatalmas robbanás hallatszott. Az autót elnyelő lángnyelvek lassan kialudtak, és egyszer csak koromsötét lett megint. Beryl lehunyta a szemét, és egész testében reszketve feküdt az avarban. Miért kellett ennek megtörténnie, Helena? – gondolta. Miért?

A Vane-háztól úgy öt kilométerre lehettek, amikor meglátták a tüzet. A lángolva égő autó keresztben állt az úton, a feje tetején. Egy Mercedes volt.

– Az ott Helena kocsija! Szent ég, az Helena kocsija! – kiáltotta Richard, aztán kiugrott az autóból, és rohanni kezdett a kigyulladt Mercedes felé.

Rémülete csak még nagyobb lett, amikor futtában belerúgott valamibe. Az üttesten egy körömcipő hevert.

– Beryl! – szakadt fel a férfi torkából a kétségbeesett kiáltás.

Már éppen neki akart rugaszkodni, hogy feltépje a Mercedes ajtaját, ám akkor hirtelen magasabbra csaptak a lángok. Egy ablaküveg berobbant, és üvegszilánkok terítették be az aszfaltot. A perzselő hőségtől és a robbanás erejétől Richard hátrántorodott, és orrát égett szag csapta meg, saját megperzselődött hajának a szaga.

Nagy nehezen sikerült megtartania az egyensúlyát, és oda akart rohanni a lángoló Mercedes-hez, Jordan azonban elkapta a karját.

– Várjon!

Richard heves mozdulattal kiszabadította magát.

– Ki kell hoznom onnan!

– Figyeljen! Maga nem hallja?

De, most már Richard is hallotta a halk nyöszörgést. Nem a Mercedes felől jött, hanem valahonnan a fák közül. Jordannel rohanni kezdtek a panaszos hangok irányába, és közben szüntelenül Beryl nevét kiáltozták. A nyöszörgés egyre hangosabb lett. Richard leereszkedett a lejtőn, és egy vízelvezető árokban, az avar között végre megtalálta a félájult lányt. Miután ölbe vette, rémülten érezte, hogy teste egészen ernyedt és hideg.

– Sokkot kapott. Azonnal kórházba kell vinnünk! – mondta Richard, és sietve a kocsihoz indult Beryllel.

Jordan előreszaladt, kinyitotta neki az ajtót, ő pedig a lánnyal az ölében bemászott a hátsó ülésre.

– Indulás!

– Kapaszkodjon, és tartsa erősen Berylt! – válaszolta Jordan. – Ez most nem lesz kéjútazás.

A kocsis csikorgó gumikkal kilőtt, és száguldva szelte a sötétséget. Maradj velem, Beryl! – könyörgött Richard hangtalanul, miközben karjában tartotta a lányt. Maradj velem, drágám? – kérte újra meg újra, az ölében fekvő testet azonban egyre hidegbbnek érezte.

Beryl az altatástól bódultan is hallotta, hogy Richard őt szólogatja. Hangja azonban olyan messziről érkezett hozzá, mintha egy számára elérhetetlenül távoli helyről jött volna. Aztán kezén érezte a férfi kezét, s bár nem látta, mert annyi ereje nem volt, hogy kinyissa a szemét, azért biztos tudta, hogy Richard ott van vele. És akkor is ott lesz még, amikor ő majd reggel felébred.

Ágya mellett azonban másnap Jordan ült. Szőke haját a késő délelőtti nap sugarai még világosabbra festették, miközben egy bőrkötéses verseskötetet tartott a kezében, és Milont olvasott. Az én drága Jordanem mindig-, megbízható és kiegyensúlyozott, gondolta Beryl, és belső nyugalmáért őszintén irigyelte a bátyját.

Jordan felpillantott a könyvéből, és észrevette, hogy Beryl felébredt.

– Örülök, hogy újra köztünk vagy, húgocskám! – mondta mosolyogva

A lány felnyögött.

– Nem biztos, hogy én annyira szeretek itt lenni.

– Hogy van a lábad?

– Halálra kínoz.

Jordan megnyomta a csengőt.

– Egy kis adag morfium majd csodát tesz.

A csodára azonban még várni kellett kicsit. Miután az ápolónő beadta neki a fájdalomcsillapítót, Beryl csukott szemmel várta, hogy fájdalma alábbhagyjon, és üdítő kábultság vegyen erőt rajta.

– Jobb már? – kérdezte tőle a bátyja.

– Még nem. – A lány nagy levegőt vett. – Istenem, hogy én mennyire utálok betegnek lenni! Beszéljess velem! Kérlek.

– Miről?

Richardról, gondolta Beryl. Kérlek, beszélj nekem Richardról. Mondd el, miért nincs itt! Hogy miért nem ő ül most azon a széken...

– Itt volt – mondta Jordan halkán. – Ma reggel. De aztán felhívta Daumier.

A lány egy szót sem szólt, csak türelmetlenül várta a folytatást.

– Aggódik érted, Beryl. Ebben egészen biztos vagyok. – Jordan összecsukta a könyvét, és letette az éjjeliszekrényre. – Rendes fickónak tűnik. Komolyan. És igencsak rátermett is.

– Rátermett – dünnyögte Beryl. – Igen, az.

– Nem lépett le csak úgy. Törődött veled.

– Csak azért, mert szívességet akart tenni – mondta a lány. – Hugh bácsinak.

Jordan nem válaszolt a megjegyzésére, és Beryl úgy gondolta, bátyja sem biztos abban, hogy ők ketten összeillenek Richarddal. Ugyanúgy kétségei vannak, mint neki. Már kezdettől fogva.

A morfium végre hatni kezdett, és Beryl tudatáig csak félig-meddig jutott el, hogy Richard bejött a szobába, és váltott pár szót Jordannel. Arról pusmogtak, hogy Helena teste a felismerhetetlenségig összeégett. Mielőtt még a gyógyszer végképp ködöt borított volna az agyára, a lány egyszeriben kristálytisztán emlékezett a lobogó lángokra, amelyek elnyelték a Mercedest, és Helenát is elnyelték. Így kellett bűnhődnie azért, mert túl mélyen, túlságosan hevesen szeretett.

Beryl érezte, hogy Richard megfogta és megcsókolta a kezét. Nekem vajon mi lesz ezért a büntetésem? – futott át fején a kérdés.

UTÓHANG

Buckinghamshire, Anglia Hat héttel később

Froggie nyugtalanul dobolt a lábával, és hangos nyerítésekkel adta a világ tudtára, hogy ki szeretne menni az istállóból.

– Szegény pára! – mondta Beryl sóhajtva. –Azért ilyen zavarodott, mert mostanában nem mozoghatott eleget. Meg kellene lovagolnod helyettem.

– Micsoda? Hogy én üljek fel ennek a... vadállatnak a hátára? Nekem ahhoz túlságosan is drága az életem.

Beryl a mankóira támaszkodva odabicegett a bokszhoz. Kancája azonnal egészen közel lépett hozzá, és tekintete arra kérte, hogy vigye ki innen.

– Ugyan már, Jordan! Froggie nagyon rendes kislány.

– És szörnyen szeszélyes kislány is.

– Nagyon hiányzik már neki egy kiadós és kemény vágta.

Jordan együtt érzően nézegette a begipszelt lábával mankóin is bizonytalanul mozgó hűgát. Beryl sápadtnak, kilúgozottnak tűnt, mintha a kórházban töltött hosszú idő minden erejét kiszívta volna. A komoly vérveszteség és a combtörés utáni műtét nyilván megviselte, de a lába azóta szépen gyógyul, fájdalmai sincsenek már régen, és ő mégis mintha csak árnyéka lenne egykori önmagának.

Ez pedig Richard Wolf bűne. Annyi tisztesség mindenestre szorult a fickóba, hogy kitartott, amíg Beryl kórházban volt. Mindennap bement hozzá, hosszú órákig üldögélt az ágya mellett, és még virágot is vitt neki. Minden reggel egy új csokrot!

Ám aztán Richard Woll egyszer csak eltűnt. Hogy miért, azt Jordan nem tudta. Mire aznap ő bement a hűgához, Beryl már mindenét összecsomagolta, az ablaknál ült, és útra készen várta, hogy hazamenjenek Chetwyndbe.

Három hete jöttünk meg, és Beryl azóta emészti magát, gondolta Jordan a testvére vértelen arcát mérgetve.

– Na, Jordie! Futtasd meg egy kicsit Froggie-t? –kérte a lány. – Én csak egy hónap múlva lovagolhatok megint.

Jordan megadóan kivezette a kancát az istállóból, és nekilátott, hogy felszerszámozza.

– Remélem, tisztelettudóan fogsz viselkedni, kisasszony – beszélt közben a ló lelkére. – Nem ágaskodsz fel, nem dobsz le a hátadról, és végképp nem taposod halálra szegény, védtelen lovasodat.

Froggie úgy nézett Jordanre, mintha azt akarta volna mondani, hogy ezt majd még meglátja. Jordan felszállt a nyeregbe, és búcsút intett a hűgának.

– Vigyázz rá! – mondta Beryl. – Figyelj oda, nehogy megsérüljön!

– Megható, hogy ennyire aggódsz értem – felelte Jordan, mielőtt Froggie nekilódult volna vele.

Utoljára még visszanezett a hűgára, és egészen kicsinek, törékenynek látta. Nem ilyennek ismerte, és nem tudta, lesz-e még valaha is újra a régi Beryl.

Froggie nyílegyenesen a kökerítésnek vette az irányt, és Jordan erősen megmarkolta a ló sörényét.

– Semmi pénzért nem hagynád ki ezt a nyavalyás akadályt, mi? – morogta. – Ami persze azt jelenti, hogy én sem hagyhatom ki...

Végül gond nélkül átrepültek a fal fölött. Még mindig a nyeregben vagyok! – gondolta Jordan, és arcán diadalittas mosoly áradt szét. Tőle azért nem lehet egykönnyen megszabadulni. Ez volt az utolsó gondolata, mielőtt Froggie ledobta a hátról.

Szerencsére mohával vastagon benőtt, puha földre esett. Amikor már nem forgott vele a világ, Jordan a távolból egy autó motorjának a hangját hallotta. Aztán valaki a nevét kiáltotta, ő pedig kábultan felült. Froggie ott álldogált fölötte, és a legkevésbé sem úgy festett, mintha lelkifurdalása lett volna a történetek miatt. A ló mögött pedig egy piros MG állt, és éppen Richard Wolf kászálódott ki belőle.

– Jól van? – kérdezte, és odasietett Jordanhez.

– Áruljon el nekem valamit, Wolf! – nyögte Jordan. – Az összes Tavistockot meg akarja ölni, vagy csak egyvalakit szemelt ki közülünk magának?

Richard nevetve talpra segítette Jordant.

– Én semmiről sem tehetek. Minden felelősséget áthárítok a lovára.

A két férfi Froggie-ra nézett, a ló pedig olyan hangot hallatott, amely leginkább nevetésre emlékeztetett.

– Hogy van Beryl? – kérdezte aztán Richard halkán.

Jordan leporolta a nadrágját.

– A lába szépen gyógyul.

– És egyébként hogy érzi magát?

– Nem túl jól. – Jordan felegyenesedett, és egyenesen a másik férfi szemébe nézett. – Miért tűnt el?

Richard elnézett Chetwynd felé, és nagyot sóhajtott.

– Mert Beryl arra kért.

– Tessék? – kérdezte Jordan hitetlenkedve. – Ezt előlem elhallgatta...

– Nemcsak maga Tavistock, hanem ő is az. Egy Tavistock pedig soha nem panaszkodik, nem siránkozik, hanem mindig büszkén tartja magát.

– Igen, ezt ismerem – mondta Jordan. – Összevesztek?

– Még csak azt sem. Mi ketten egyszerően... túlságosan különbözőek vagyunk. – Richard nevetve ingatta a fejét. – Beryl a pirítóst és a teát szereti, én meg a kávé és a fánkot. Ő nem tudna Washingtonban élni, én meg nem hiszem, hogy valaha is meg tudnám szokni... ezt itt – mutatott Richard a Chetwyndet körülölelő dombokra.

Lehet, hogy most még nem hiszed, de akkor is meg fogsz szokni itt, gondolta Jordan. És Berylnek sem lesz más választása. A vak is látja, hogy benneteket egymásnak teremtett az ég.

– Mindenesetre – folytatta Richard –, amikor Niki felhívott, és emlékezetembe idézte, hogy egy megbízás miatt Újdelhibe kell utaznom, Beryl azt mondta, menjek csak el nyugodtan. Úgy gondolta, mindkettőnknek hasznára fog válni, ha egy ideig nem leszünk egymás közelében. Szerinte ezt a királyi családban is így csinálják. Hogy kiderüljön, a távollét megöli-e az érzéseket és a vágyakat.

– És megölte őket?

Richard elvigyorodott.

– Esélye sem volt rá – felelte, aztán visszamászott a sportkocsijába. – Alighanem jót tesz majd ennek a szeleverdi családnak, ha én is csatlakozom hozzá. Van ellenvetése?

– Az nincs – jelentette ki Jordan. – Egy jó tanácsom viszont van, ha sokáig és jó egészségben akarnak együtt élni.

– És mi az a jó tanács?

– Lője le ezt a lovat!

Richard nevetve kiengedte a keziféket, és szélesebben továbbindult Chetwyndbe. Berylhez.

Jordan egészen addig nézett az MG után, amíg a kocsi egy kanyar után el nem tűnt a szeme elől. Sok boldogságot, húgocskám! – gondolta. Örülök, hogy együnk végre talált valakit, akit szerethet, és aki szereti őt. Bárcsak engem is kegyei-be fogadna a szerencse!

– Ami pedig téged illet fordult Jordan a lóhoz –, most majd megmutatom neked, ki itt a főnök.

Froggie felhorkant, diadalmasan megrázta a sörényét, aztán megfordult, és elügetett Chetwynd felé. A lovasa nélkül.

Hugh bácsi leszakította a következő szem paradicsomot, és azt is betette a kosarába. Széles karimájú, puha kalapjával, ahogy az ágyások között térdepelt, inkább kertésznek tűnt, semmint a ház urának.

– Nem vall rád, hogy állandóan csak tépelődsz – mondta. – Miért vagy ilyen komor mostanában? A lábad már szinte teljesen meggyógyult.

– Nem a lábam az oka – felelte Beryl.

– Mégis úgy lógatod az orrod, mintha örökre megnyomorodtál volna.

– A lábamnak ehhez semmi köze.

– Akkor minek van? – kérdezte Hugh, és továbbindult a karóbabok ágyasa felé, de hirtelen megállt, és visszanezített az unokahúgára. – Ó, tudom már, kihez van köze a rosszkedvednek! Helyes a sejtésem?

Beryl sóhajtva elvette a padról a mankóit, és feltápászkodott.

– Nem akarok erről beszélni.

– Sem most, sem máskor?

– Pontosan – válaszolta a lány, és bicegve a labirintushoz indult.

A levegőt a nyári kert illatai töltötték be körülötte. Ugyanezen az úton mentünk együtt, de most csak én egyedül vagyok itt, villant át a fején. Mankóira támaszkodva az útvesztő minden zegét-zugát bejárta, aztán elérte a középső kis tisztást, és le-

ereszkedett a kőpadra. Már megint csak emészttem magam, gondolta. Hugh bácsinak igaza van. Jobb lenne, ha felhagynék ezzel, és újra elkezdenék élni.

Erre azonban csak akkor lesz esélye, ha ki tudja verni a fejéből Richardot. Ha valaha is el tudja felejteni... Beryl megint kétségek fogták el, és szomorúság tört rá. Próbára tette Richardot, és a férfi elbukott a próbán.

Egyszer csak meghallotta, hogy valaki a nevét kiabálja a távolból. Először azt hitte, képzelődik, ám aztán újra hallotta, hogy őt szólongatják, még hozzá egyre közelebről, és nagy nehezen felállt a padról.

– Richard?

– Beryl? Hol vagy?

– A labirintusban.

– És ott hol?

– Középen.

Valahol a magas sövények mögött a férfi gyámoltalanul felnevetett.

– És nekem most meg kell találnom a kirakott darab sajtot?

– Vedd úgy, hogy így adod tanúságát a szerelmednek!

– Vagy annak, hogy komplett hülye vagyok – dörmögte Richard, és belépett az útvesztőbe.

– Tudod, hogy nagyon haragszom rád? – kérdezte a lány.

– Vettem észre! – kiáltotta vissza a férfi.

– Nem telefonáltál, nem írtál. Egyszerűen kámforrá váltál.

– Minden időmet lefoglalta, hogy repülőjegyet szerezzek vissza Londonba. Meg aztán azt is el akartam érní, hogy hiányozzam neked. Sikerral jártam?

– Nem.

– Nem?

– A legkevésbé sem. – Beryl az ajkába harapott. – Na jó, egy egészen kicsit talán mégis...

– Szóval hiányoztam neked.

– De nem nagyon.

– Te viszont igen nekem.

A lány kis ideig hallgatott.

– Valóban? – kérdezte végül.

– Annyira hiányoztál, hogy ha nem találom meg most azonnal ennek a fene ette labirintusnak a közepét...

– Akkor mi lesz?

Beryl nem kapott választ, ám a háta mögül hirtelen bokorzörgést hallott. Amint megfordult, Richarddal találta szemközt magát. A férfi a karjába zárta, és olyan szenvedélyesen csókolta meg, hogy a lány szédülni kezdett. Mankói kicsúsztak a hóna alól, de most már nem is volt szüksége rájuk, mert volt, aki megtartotta.

– Örülök, hogy újra látom, Miss Tavistock – mondta Richard, miután ajka elvált Beryltől, és mosolyogva nézett le rá.

– Visszajöttél – motyogta a lány. – Valóban visszajöttél!

– Azt hitted, nem fogok?

– Te is sokat gondolkodtál? Rajtunk?

Richard felnevetett.

– Másra szinte nem is gondoltam. Nem tudtam odafigyelni a munkámra, a megrendelőkre. Végül megkértem Nikit, hogy ugorjon be helyettem, mert nekem minenképpen tisztáznom kell veled a kettőnk dolgát.

– És szerinted azt lehet még? – kérdezte Beryl csendesen.

A férfi gyengéden két keze közé fogta az arcát.

– Nem tudom. Biztosan akadnak olyanok, akik semmi esélyt nem adnának nekünk.

– És valószínűleg igazuk van. Sok minden választ el bennünket...

– És legalább annyi minden köt össze. –Richard lehajolt a lányhoz, és szelíden megcsókolta. – Elismerem, soha nem lesz belőlem tökéletes úriember. Nem szeretek krikettezni, és csak akkor ülnék fel egy ló hátára, ha pisztolyt szegeznél rám. De ha ezeket a szörnyű hiányosságokat elnézed nekem...

– Miféle hiányosságokról beszélsz? – kérdezte Beryl, aztán a férfi nyakába vetette magát, és szájára tapasztotta a száját.

A távolban megkondult a templom öreg órája. A hat kongatás az alkony, a barátságos árnyékok és az édes illatok idejének **az** elérkeztét jelezte. És a szerelem idejének az elérkeztét, gondolta Beryl, miközben Richard nevetve ölbe kapta.

Igen, most már bizonyosan elérkezett a szerelem ideje.